ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ បាលី-ប្រែ

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ

បាលី-ប្រែ

ផ្សព្វផ្សាយដោយ

សម្តេចព្រះអភិសិរីសុគន្ធាមហាសង្ឃរាជាធិបតីកិត្តិឧទ្ទេសបណ្ឌិត
បួ គ្រី សម្តេចព្រះមហាសង្ឃរាជនៃគណៈធម្មយុត្តិកនិកាយ
នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

ភ្នំពេញ
ការផ្សាយរបស់អង្គការមូលនិធិវត្តបញ្ញាធំ
សម្រាប់ចែកជាធម្មទាន

ព.ស. ២៥៦០ គ.ស. ២០១៦

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ

បាលី - ប្រែ

ផ្សព្វផ្សាយដោយ

សម្តេចព្រះអភិសិរីសុគន្ធាមហាសង្ឃរាជាធិបតី **បួរ - គ្រី** សម្តេចព្រះមហាសង្ឃរាជ

នៃគណៈធម្មយុត្តិកនិកាយ នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

ព.ស. ២៥៦០ - គ.ស. ២០១៦

បុព្វករណបុព្វកិច្ច

នៃសង្ឃឧបោសថ និងសង្ឃបវារណា

កិច្ចដែលត្រូវធ្វើមុនពេលធ្វើឧបោសថ ឬបវារណារបស់សង្ឃ គឺមុនពេលដែលសង្ឃមកប្រជុំ ហៅថា បុព្វករណៈមាន៤យ៉ាង គឺ **សម្មជ្ជនី** *ការបោសប្រាសរោងឧបោសថឬបវារណា១* **បទីបៈ** *ការអុជប្រទីបក្នុងពេលយប់(ងងឹត)១* **ឧទកៈ** *ការតម្កល់ទុកនូវទឹកឆាន់និងទឹកប្រើប្រាស់១* **អាសនៈ** *ការក្រាលអាសនៈមានកន្ទេលជាដើម១។*

កិច្ចការដែលត្រូវធ្វើ ក្នុងពេលនៃសង្ឃ បានមកប្រជុំគ្នាហើយ ជាកិច្ចត្រូវធ្វើមុនពេលធ្វើឧបោសថកម្ម ឬបវារណាកម្មរបស់សង្ឃ គឺមុនពេលសម្តែងបាតិមោក្ខ ឬតាំងញត្តិ ហៅថា បុព្វកិច្ច មាន៥យ៉ាង គឺ **ឆន្ទៈ** *ការនាំឆន្ទៈរបស់ភិក្ខុនីដែលមិនបានមកប្រជុំ១* **បារិសុទ្ធិ** *ការនាំបារិសុទ្ធិរបស់ភិក្ខុនីដែលមិនបានមកប្រជុំ១* **ឧតុក្ខានៈ** *ការប្រាប់រដូវ១* **ភិក្ខុនីគណនា** *ការរាប់ចំនួនភិក្ខុនី១* **ឱវាទ** *ការទទួលឱវាទ១ ។*

របៀបធ្វើបុព្វករណបុព្វកិច្ច

នៃសង្ឃឧបោសថ(ឧបោសថរបស់សង្ឃ)

របៀបធ្វើបុព្វករណបុព្វកិច្ចនោះ ត្រូវធ្វើតាមវិធីដូចតទៅនេះ ជាដំបូងភិក្ខុនីអ្នកសួរ (អ្នកជូនដើងឧបោសថឬទ្វេឧបោសថ) ត្រូវសន្មតប្រកាសប្រាប់សង្ឃសូធ្យថា

នមោ តស្ស ភគវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស *(៣ដង) ។*

រូបសូធ្យថា សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ, អហំ អយ្យំ (ឥត្ថន្នាមំ) វិនយំ បុច្ឆេយ្យំ ។

ភិក្ខុនីអ្នកឆ្លើយ (អ្នកសម្តែងបាតិមោក្ខ) ត្រូវសន្មតប្រកាសប្រាប់សង្ឃសូធ្យថា នមោ តស្ស ភគវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស (៣ដង)។ *រូបសូធ្យថា* សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ, យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ, អហំ អយ្យាយ (ឥត្ថន្នាមាយ) វិនយំ បុដ្ឋា វិស្សជ្ជេយ្យំ។

(បើភិក្ខុនីសួរ-ឆ្លើយមិនបានសន្មតជាមុនទេ ហើយស្រាប់តែសួរ-ឆ្លើយវិន័យតែម្តង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ដែលមានក្នុងឧបោសថក្ខន្ធកៈ) ។

(ភិក្ខុនីអ្នកសួរថា) សម្មជ្ជនី បទីបោ ច ឧទកំ អាសនេន ច ឧបោសថស្ស ឯតានិ បុព្វករណន្តិ វុច្ចតិ ។ ឧកាស សម្មជ្ជនី ។

(ភិក្ខុនីអ្នកឆ្លើយថា) សម្មជ្ជនករណាញ្ច។

(ភិក្ខុនីអ្នកសួរថា) បទីបោ ច ។

(បើក្នុងពេលយប់ ភិក្ខុនីអ្នកឆ្លើយ ថា) បទីបឧជ្ជលនញ្ច ឥទានិ សុរិយាលោកស្ស នត្ថិតាយ បទីបកិច្ចំ អត្ថិ ។

(បើក្នុងពេលថ្ងៃ ភិក្ខុនីអ្នកឆ្លើយ ថា) បទីបឧជ្ជលនញ្ច ឥទានិ សុរិយាលោកស្ស អត្ថិតាយ បទីបកិច្ចំ នត្ថិ ។

(ភិក្ខុនីអ្នកសួរថា) ឧទកំ អាសនេន ច ។

(ភិក្ខុនីអ្នកឆ្លើយថា) អាសនេន សហា ចាជីយបរិភោជជីយឧឌក-ដ្ឋបឌញ្ចូ[១] ។

(ភិក្ខុនីអ្នកសួរ ថា) ឧចោសថស្ស ឯតាជិ បុព្វករណាន្តិ វុច្ចតិ ។

(ភិក្ខុនីអ្នកឆ្លើយថា) ឯតាជិ ចត្តារិ វត្តានិ សម្មជ្ជនករណាជីជិ សង្ឃេស ន្និចាតតោ បបមំ កាត្តព្វត្តា, ឧចាសថស្ស ឧចោសថកម្មស្ស បុព្វករណាន្តិ វុច្ចតិ, បុព្វករណាជីតិ អក្ខាតានិ ។

(ភិក្ខុនីអ្នកសួរ ថា) ឆន្ទចារិសុទ្ធិ ឧតុក្ខានំ ភិក្ខុជីគណាជា ច ឱវាទោ ឧចោសថស្ស ឯតានិ បុព្វកិច្ចន្តិ វុច្ចតិ។ ឆន្ទចារិសុទ្ធិ ។

(ភិក្ខុនីអ្នកឆ្លើយ ថា) ឆន្ទារហានំ ភិក្ខុជីនំ ឆន្ទចារិសុទ្ធិអាហរណាញ្ចូ[២] (ឥធ ជត្ថិ) ។

(ភិក្ខុនីអ្នកសួរ ថា) ឧតុក្ខានំ ។

(ភិក្ខុនីអ្នកឆ្លើយ ថា) ហេមន្តាជីជំ តិណ្ណំ ឧតូជំ ឯត្តកំ អតិក្កន្តំ, ឯត្តកំ អវសិដ្ឋន្តិ ឯវំ ឧតុអាចិក្ខជំ, ឧតូជីជ បជ សាសនេ ហេមន្តតិម្ហវស្សាជាជំ វសេជ តីណិ ហោន្តិ,

---

១) ថា បានីយបរិភោជនីយដ្ឋបនញ្ច ក៏បាន, ថា បានីយបរិភោជនីយឧទកដ្ឋបនញ្ច ក៏បាន ។

២) ថា ឆន្ទបារិសុទ្ធិអាហរណំ (តញ្ច ឥធ នត្ថិ)។ បើវត្តដែលមានមហាសីមា ហើយមានភិក្ខុនីនាំឆន្ទៈ និងបារិសុទ្ធិមកនោះ មិនបាច់ប្រើបាលីក្នុងវង់ក្រចកនេះឡើយ ។

(តទៅក្នុងហេមន្តរដូវមានឧបោសថ៨គឺ)

(១- *បើថ្ងៃ១៥រោច ខែកត្តិក ត្រូវថា*) អយំ ហេមន្តឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ អដ្ឋ ឧបោសថា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, (នត្ថិ ឧបោសថោ អតិក្កន្តោ[១]) សត្ត ឧបោសថា អវសិដ្ឋា ។

(២- *បើថ្ងៃ១៥ កើត ខែមិគសិរ ត្រូវថា*) អយំ ហេមន្តឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ អដ្ឋ ឧបោសថា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, ឯកោ ឧបោសថោ អតិក្កន្តោ, ឆ ឧបោសថា អវសិដ្ឋា ។

(៣- *បើថ្ងៃ១៤រោច ខែមិគសិរ ត្រូវថា*) អយំ ហេមន្តឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ អដ្ឋ ឧបោសថា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, ទ្វេ ឧបោសថា អតិក្កន្តា, បញ្ច ឧបោសថា អវសិដ្ឋា ។

(៤- *បើថ្ងៃ១៥កើត ខែបុស្ស ត្រូវថា*) អយំ ហេមន្តឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ អដ្ឋ ឧបោសថា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, តយោ ឧបោសថា អតិក្កន្តា, ចត្តារោ ឧបោសថា អវសិដ្ឋា ។

---

១) *បាលីក្នុងវង់ក្រចកនេះមិនបាច់ថាក៏បាន។*

(*៥- បើថ្ងៃ១៥រោច ខែបុស្ស ត្រូវថា*) អយំ ហោមន្តឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ អដ្ឋ ឧបោសថា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, ចត្តារោ ឧបោសថា អតិក្កន្តា, តយោ ឧបោសថា អវសិដ្ឋា ។

(*៦- បើថ្ងៃ១៥ ខែមាឃ ត្រូវថា*) អយំ ហោមន្តឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ អដ្ឋ ឧបោសថា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, បញ្ច ឧបោសថា អតិក្កន្តា, ទ្វេ ឧបោសថា អវសិដ្ឋា ។

(*៧- បើថ្ងៃ១៤រោច ខែមាឃ ត្រូវថា*) អយំ ហោមន្តឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ អដ្ឋ ឧបោសថា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, ឆ ឧបោសថា អតិក្កន្តា, ឯកោ ឧបោសថោ អវសិដ្ឋោ ។

(*៨- បើថ្ងៃ១៥កើត ខែផល្គុណ ត្រូវថា*) អយំ ហោមន្តឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ អដ្ឋ ឧបោសថា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, សត្ត ឧបោសថា អតិក្កន្តា, អដ្ឋ ឧបោសថា បរិបុណ្ណា ។

(*ចប់ឧបោសថ៨ក្នុងហេមន្តរដូវ*)។

(ក្នុងគិម្ហរដូវមានឧបោសថ៨គឺ)

(១- *បើថ្ងៃ១៥រោច ខែផល្គុណ ត្រូវថា*) អយំ គិម្ហឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ អដ្ឋ ឧបោសថា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, (នត្ថិ ឧបោសថោ អតិក្កន្តោ), សត្ត ឧបោសថា អវសិដ្ឋា ។

(២- *បើថ្ងៃ១៥កើត ខែចេត្រ ត្រូវថា*) អយំ គិម្ហឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ អដ្ឋ ឧបោសថា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, ឯកោ ឧបោសថោ អតិក្កន្តោ, ឆ ឧបោសថា អវសិដ្ឋា ។

(៣- *បើថ្ងៃ១៤រោច ខែចេត្រ ត្រូវថា*) អយំ គិម្ហឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ អដ្ឋ ឧបោសថា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, ទ្វេ ឧបោសថា អតិក្កន្តា, បញ្ច ឧបោសថា អវសិដ្ឋា ។

(៤- *បើថ្ងៃ១៥កើត ខែវិសាខ ត្រូវថា*) អយំ គិម្ហឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ អដ្ឋ ឧបោសថា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, តយោ ឧបោសថា អតិក្កន្តា, ចត្តារោ ឧបោសថា អវសិដ្ឋា ។

(៥- *បើថ្ងៃ១៥រោច ខែវិសាខ ត្រូវថា*) អយំ គិម្ហឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ អដ្ឋ ឧបោសថា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, ចត្តារោ ឧបោសថា អតិក្កន្តា, តយោ ឧបោសថា អវសិដ្ឋា ។

(៦- *បើថ្ងៃ១៥កើត ខែជេស្ឋ ត្រូវថា*) អយំ កិម្ហឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ អដ្ឋ ឧបោសថា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, បញ្ច ឧបោសថា អតិក្កន្តា, ទ្វេ ឧបោសថា អវសិដ្ឋា ។

(៧- *បើថ្ងៃ១៤រោច ខែជេស្ឋ ត្រូវថា*) អយំ កិម្ហឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ អដ្ឋ ឧបោសថា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, ឆ ឧបោសថា អតិក្កន្តា, ឯកោ ឧបោសថោ អវសិដ្ឋោ ។

(៨- *បើថ្ងៃ១៥កើត ខែអាសាឍ ត្រូវថា*) អយំ កិម្ហឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ អដ្ឋ ឧបោសថា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, សត្ត ឧបោសថា អតិក្កន្តា, (អដ្ឋ ឧបោសថា បរិបុណ្ណា) ។

(ចប់ឧបោសថ៨ក្នុងគិម្ហរដូវ ប៉ុន្តែបើឆ្នាំដែលមានអធិកមាស "លើកខែ" នោះ ក្នុងគិម្ហរដូវ មានឧបោសថ១០ គឺ

(១- *បើថ្ងៃ១៥រោច ខែផល្គុណ ត្រូវថា*) អយំ កិម្ហឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ បកតិវសេន អដ្ឋ ឧបោសថា, អធិកមាសវសេន ទស ឧបោសថា, ឥមស្មឹ បន ឧតុម្ហិ អធិកមាសោ ភវិស្សតិ, តស្មា ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, (នត្ថិ ឧបោសថោ អតិក្កន្តោ), នវ ឧបោសថា អវសិដ្ឋា ។

(*នេះបែបវែង បើបែបខ្លីត្រូវថា*) អយំ គិម្ហឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ ទស ឧបោសថា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, (នត្ថិ ឧបោសថោ អតិក្កន្តោ), នវ ឧបោសថា អវសិដ្ឋា ។

(*២- បើថ្ងៃ១៥កើត ខែចេត្រ ដែលជាខែចូលក្នុងឆ្នាំថ្មីហើយ ត្រូវថា*) អយំ គិម្ហឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ បកតិវសេន អដ្ឋ ឧបោសថា, អធិកមាសវសេន ទស ឧបោសថា, ឥមស្មឹ បន សំវច្ឆរេ អធិកមាសោ អត្ថិ, តស្មា ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, ឯកោ ឧបោសថោ អតិក្កន្តោ, អដ្ឋ ឧបោសថា អវសិដ្ឋា ។

(*នេះបែបវែង បើបែបខ្លី ត្រូវថា*) អយំ គិម្ហឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ អធិកមាសវសេន ទស ឧបោសថា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, ឯកោ ឧបោសថោ អតិក្កន្តោ, អដ្ឋ ឧបោសថា អវសិដ្ឋា ។

(*៣- បើថ្ងៃ១៤រោច ខែចេត្រ ត្រូវថា*) អយំ គិម្ហឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ បកតិវសេន អដ្ឋ ឧបោសថា, អធិកមាសវសេន ទស ឧបោសថា, ឥមស្មឹ បន សំវច្ឆរេ អធិកមាសោ អត្ថិ, តស្មា ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ

សម្បត្តោ, ទ្វេ ឧបោសថា អតិក្កន្តា, សត្ត ឧបោសថា អវសិដ្ឋា ។ *(នេះបែបវែង បើបែបខ្លី ត្រូវថា)*

អយំ គិម្ហឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ អធិកមាសវសេន ទស ឧបោសថា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, ទ្វេ ឧបោសថា អតិក្កន្តា, សត្ត ឧបោសថា អវសិដ្ឋា។

(៨- បើថ្ងៃ១៥កើត ខែវិសាខ ត្រូវថា) អយំ គិម្ហឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ បកតិវសេន អដ្ឋ ឧបោសថា, អធិកមាសវសេន ទស ឧបោសថា, ឥមស្មឹ បន សំវច្ឆរេ អធិកមាសោ អត្ថិ, តស្មា ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, តយោ ឧបោសថា អតិក្កន្តា, ឆ ឧបោសថា អវសិដ្ឋា។ *(នេះបែបវែង បើបែបខ្លី ត្រូវថា)*

អយំ គិម្ហឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ អធិកមាសវសេន ទស ឧបោសថា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, តយោ ឧបោសថា អតិក្កន្តា, ឆ ឧបោសថា អវសិដ្ឋា ។

(៩- បើថ្ងៃ១៥រោច ខែវិសាខ ត្រូវថា) អយំ គិម្ហឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ បកតិវសេន អដ្ឋ ឧបោសថា, អធិកមាសវសេន ទស ឧបោសថា, ឥមស្មឹ បន សំវច្ឆរេ អធិកមាសោ

អត្ថិ, តស្មា ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, ចត្តារោ ឧបោសថា អតិក្កន្តា, បញ្ច ឧបោសថា អវសិដ្ឋា ។

(*នេះបែបវែង បើបែបខ្លី ត្រូវថា*) អយំ កិម្ហឧតុ, អធិកមាសវសេន ទស ឧបោសថា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, ចត្តារោ ឧបោសថា អតិក្កន្តា, បញ្ច ឧបោសថា អវសិដ្ឋា ។

(*៦- បើថ្ងៃ១៥កើត ខែជេស្ឋ ត្រូវថា*) អយំ កិម្ហឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ បកតិវសេន អដ្ឋ ឧបោសថា, អធិកមាសវសេន ទស ឧបោសថា, ឥមស្មឹ បន សំវច្ឆរេ អធិកមាសោ អត្ថិ, តស្មា ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, បញ្ច ឧបោសថា អតិក្កន្តា, ចត្តារោ ឧបោសថា អវសិដ្ឋា ។

(*នេះបែបវែង បើបែបខ្លី ត្រូវថា*) អយំ កិម្ហឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ អធិកមាសវសេន ទស ឧបោសថា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, បញ្ច ឧបោសថា អតិក្កន្តា, ចត្តារោ ឧបោសថា អវសិដ្ឋា ។

(*៧- បើថ្ងៃ១៤រោច ខែជេស្ឋ ត្រូវថា*) អយំ កិម្ហឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ បកតិវសេន អដ្ឋ ឧបោសថា, អធិកមាសវសេន

ឯស ឧបោសថា, ឥមស្មឹ បន សំវច្ឆរេ អធិកមាសោ អត្ថិ, តស្មា ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, ឆ ឧបោសថា អតិក្កន្តា, តយោ ឧបោសថា អវសិដ្ឋា ។

(នេះបែបវែង បើបែបខ្លី ត្រូវថា) អយំ កិម្ហឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្හិ អធិកមាសវសេន ឯស ឧបោសថា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, ឆ ឧបោសថា អតិក្កន្តា, តយោ ឧបោសថា អវសិដ្ឋា ។

(៨- បើថ្ងៃ១៥កើត ខែបឋមាសាឍ ត្រូវថា) អយំ កិម្ហឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្හិ បកតិវសេន អដ្ឋ ឧបោសថា, អធិកមាសវសេន ឯស ឧបោសថា, ឥមស្មឹ បន សំវច្ឆរេ អធិកមាសោ អត្ថិ, តស្មា ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, សត្ត ឧបោសថា អតិក្កន្តា, ទ្វេ ឧបោសថា អវសិដ្ឋា ។

(នេះបែបវែង បើបែបខ្លី ត្រូវថា) អយំ កិម្ហឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្හិ អធិកមាសវសេន ឯស ឧបោសថា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, សត្ត ឧបោសថា អតិក្កន្តា, ទ្វេ ឧបោសថា អវសិដ្ឋា ។

(*៩- បើថ្ងៃ១៥រោច ខែបឋមាសាឍ ត្រូវថា*) អយំ កិម្ហឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ បកតិវសេន អដ្ឋ ឧបោសថា, អធិកមាសវសេន ឆស ឧបោសថា, ឥមស្មឹ បន សំវច្ឆរេ អធិកមាសោ អត្ថិ, តស្មា ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, អដ្ឋ ឧបោសថា អតិក្កន្តា, ឯកោ ឧបោសថោ អវសិដ្ឋោ ។

(*នេះបែបវែង បើបែបខ្លី ត្រូវថា*) អយំ កិម្ហឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ អធិកមាសវសេន ឆស ឧបោសថា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, អដ្ឋ ឧបោសថា អតិក្កន្តា, ឯកោ ឧបោសថោ អវសិដ្ឋោ ។

(*១០- បើថ្ងៃ១៥កើត ខែទុតិយាសាឍ ត្រូវថា*) អយំ កិម្ហឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ បកតិវសេន អដ្ឋ ឧបោសថា, អធិកមាសវសេន ឆស ឧបោសថា, ឥមស្មឹ បន សំវច្ឆរេ អធិកមាសោ អត្ថិ, តស្មា ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, នវ ឧបោសថា អតិក្កន្តា, ឆស ឧបោសថា បរិបុណ្ណា ។

(*នេះបែបវែង បើបែបខ្លី ត្រូវថា*) អយំ កិម្ហឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ អធិកមាសវសេន ឆស ឧបោសថា, ឥមិនា បក្ខេន

ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, នវ ឧបោសថា អតិក្កន្តា, ទស ឧបោសថា បរិបុណ្ណា ។

(ចប់ឧបោសថ១០ក្នុងគិម្ហរដូវដោយអំណាចអធិកមាស)

(ក្នុងវស្សានរដូវមានឧបោសថ៨គឺ)

(១- *បើថ្ងៃ១៥រោច ខែអាសាឍបឋមទុតិយាសាឍ ត្រូវថា*) អយំ វស្សានឧតុ, អស្មិំ ឧតុម្ហិ សត្ត ច ឧបោសថា ឯកា ច បវារណា ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, (នត្ថិ ឧបោសថោ អតិក្កន្តោ) ឆ ច ឧបោសថា ឯកា ច បវារណា អវសិដ្ឋា ។

(២- *បើថ្ងៃ១៥កើត ខែស្រាពណ៍ ត្រូវថា*) អយំ វស្សានឧតុ, អស្មិំ ឧតុម្ហិ សត្ត ច ឧបោសថា ឯកា ច បវារណា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, ឯកោ ឧបោសថោ អតិក្កន្តោ, បញ្ច ច ឧបោសថា ឯកា ច បវារណា អវសិដ្ឋា ។

(៣- *បើថ្ងៃ១៤រោច ខែស្រាពណ៍ ត្រូវថា*) អយំ វស្សានឧតុ, អស្មិំ ឧតុម្ហិ សត្ត ច ឧបោសថា ឯកា ច បវារណា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, ទ្វេ ឧបោសថា អតិក្កន្តា, ចត្តារោ ច ឧបោសថា ឯកា ច បវារណា អវសិដ្ឋា ។

(*៤- បើថ្ងៃ១៥កើត ខែភទ្របទ ត្រូវថា*) អយំ វស្សានឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ សត្ត ច ឧបោសថា ឯកា ច បវារណា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, តយោ ឧបោសថា អតិក្កន្តា, តយោ ច ឧបោសថា ឯកា ច បវារណា អវសិដ្ឋា ។

(*៥- បើថ្ងៃ១៥រោច ខែភទ្របទ ត្រូវថា*) អយំ វស្សានឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ សត្ត ច ឧបោសថា ឯកា ច បវារណា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, ចត្តារោ ឧបោសថា អតិក្កន្តា, ទ្វេ ច ឧបោសថា ឯកា ច បវារណា អវសិដ្ឋា ។

(*៦- បើថ្ងៃ១៥កើត ខែអស្សុជ ជាថ្ងៃបវារណា ត្រូវថា*) អយំ វស្សានឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ សត្ត ច ឧបោសថា ឯកា ច បវារណា, ឥមិនា បក្ខេន បវារណាទិវសោ សម្បត្តោ (*ឬថា* បវារណា សម្បត្តា *ក៏បាន*) បញ្ច ឧបោសថា អតិក្កន្តា, ទ្វេ ឧបោសថា អវសិដ្ឋា ។

(បើមិនធ្វើបវារណាទេ ដោយមានហេតុអ្វីមួយ ក៏ពន្លឿនឬបន្ថយបវារណា ទៅធ្វើថ្ងៃណាមួយខាងមុខនោះ ថ្ងៃ១៥កើត ខែអស្សុជនេះ ទុកជាថ្ងៃធ្វើឧបោសថទី៦ ក្នុងវស្សានរដូវ) ។

(៧- បើថ្ងៃ១៤រោច ខែអស្សុជ ត្រូវថា) អយំ វស្សានឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ សត្ត ច ឧបោសថា ឯកា ច បវារណា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, បញ្ច ច ឧបោសថា ឯកា ច បវារណា អតិក្កន្តា, ឯកោ ឧបោសថោ អវសិដ្ឋោ ។

(៨- បើថ្ងៃ១៥កើត ខែកត្តិក ត្រូវថា) អយំ វស្សានឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ សត្ត ច ឧបោសថា ឯកា ច បវារណា, ឥមិនា បក្ខេន ឯកោ ឧបោសថោ សម្បត្តោ, ឆ ច ឧបោសថា ឯកា ច បវារណា អតិក្កន្តា, សត្ត ច ឧបោសថា ឯកា ច បវារណា បរិបុណ្ណា ។

(ចប់ឧបោសថ៧និងបវារណា១ ឬឧបោសថ៨ក្នុងវស្សានរដូវ)

(ភិក្ខុនីអ្នកសួរ ថា) ភិក្ខុនីគណនា ច ។

(ភិក្ខុនីអ្នកឆ្លើយ ថា) ឥមស្មឹ ឧបោសថគ្គេ សន្និបតិតានំ ភិក្ខុនីនំ គណនា *(លំដាប់អំពីនេះតទៅ ក្នុងពេលឧបោសថនោះ បើមាន ភិក្ខុនី ៤អង្គ ត្រូវថា* ចតស្សោ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៥ អង្គ ត្រូវថា បញ្ច ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៦ អង្គ ត្រូវថា ឆ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៧ អង្គ ត្រូវថា សត្ត ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៨ អង្គ ត្រូវថា អដ្ឋ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៩ អង្គ ត្រូវថា នវ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

១០ អង្គ ត្រូវថា ទស ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

១១ អង្គ ត្រូវថា ឯកាទស ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

១២ អង្គ ត្រូវថា ទ្វាទស ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

១៣ អង្គ ត្រូវថា តេរស ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

១៤ អង្គ ត្រូវថា ចតុទ្ទស ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

១៥ អង្គ ត្រូវថា បញ្ចទស ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

១៦ អង្គ ត្រូវថា សោឡស ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

១៧ អង្គ ត្រូវថា សត្តរស ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

១៨ អង្គ ត្រូវថា អដ្ឋារស ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

១៩ អង្គ ត្រូវថា ឯកូនវីសតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

២០ អង្គ ត្រូវថា វីសតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

២១ អង្គ ត្រូវជា ឯកវីសតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

២២ អង្គ ត្រូវជា ពាវីសតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

២៣ អង្គ ត្រូវជា តេវីសតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

២៤ អង្គ ត្រូវជា ចតុព្វីសតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

២៥ អង្គ ត្រូវជា បញ្ចវីសតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

២៦ អង្គ ត្រូវជា ឆព្វីសតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

២៧ អង្គ ត្រូវជា សត្តវីសតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

២៨ អង្គ ត្រូវជា អដ្ឋវីសតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

២៩ អង្គ ត្រូវជា ឯកូនត្តឹសតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៣០ អង្គ ត្រូវជា តឹសតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៣១ អង្គ ត្រូវជា ឯកត្តឹសតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៣២ អង្គ ត្រូវជា ទ្វត្តឹសតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៣៣ អង្គ ត្រូវជា តេត្តឹសតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៣៤ អង្គ ត្រូវជា ចតុត្តឹសតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៣៥ អង្គ ត្រូវជា បញ្ចត្តឹសតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៣៦ អង្គ ត្រូវថា ឆត្តឹសតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៣៧ អង្គ ត្រូវថា សត្តត្តឹសតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៣៨ អង្គ ត្រូវថា អដ្ឋត្តឹសតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៣៩ អង្គ ត្រូវថា ឯកូនចត្តាឡីស ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៤០ អង្គ ត្រូវថា ចត្តាឡីស ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៤១ អង្គ ត្រូវថា ឯកចត្តាឡីស ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៤២ អង្គ ត្រូវថា ទ្វេចត្តាឡីស ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៤៣ អង្គ ត្រូវថា តេចត្តាឡីស ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៤៤ អង្គ ត្រូវថា ចតុច្ចត្តាឡីស ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៤៥ អង្គ ត្រូវថា បញ្ចចត្តាឡីស ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៤៦ អង្គ ត្រូវថា ឆច្ចត្តាឡីស ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៤៧ អង្គ ត្រូវថា សត្តចត្តាឡីស ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៤៨ អង្គ ត្រូវថា អដ្ឋចត្តាឡីស ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៤៩ អង្គ ត្រូវថា ឯកូនបញ្ញាស ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៥០ អង្គ ត្រូវថា បញ្ញាស ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៥១ អង្គ ត្រូវថា ឯកបញ្ញាស ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៥២ អង្គ ត្រូវជា ទ្វេបញ្ញាស ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៥៣ អង្គ ត្រូវជា តេបញ្ញាស ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៥៤ អង្គ ត្រូវជា ចតុប្បញ្ញាស ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៥៥ អង្គ ត្រូវជា បញ្ចបញ្ញាស ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៥៦ អង្គ ត្រូវជា ឆប្បញ្ញាស ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៥៧ អង្គ ត្រូវជា សត្តបញ្ញាស ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៥៨ អង្គ ត្រូវជា អដ្ឋបញ្ញាស ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៥៩ អង្គ ត្រូវជា ឯកូនសដ្ឋី ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៦០ អង្គ ត្រូវជា សដ្ឋី ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៦១ អង្គ ត្រូវជា ឯកសដ្ឋី ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៦២ អង្គ ត្រូវជា ទ្វេសដ្ឋី ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៦៣ អង្គ ត្រូវជា តេសដ្ឋី ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៦៤ អង្គ ត្រូវជា ចតុស្សដ្ឋី ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៦៥ អង្គ ត្រូវជា បញ្ចសដ្ឋី ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៦៦ អង្គ ត្រូវជា ឆស្សដ្ឋី ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៦៧ អង្គ ត្រូវជា សត្តសដ្ឋី ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៦៨ អង្គ ត្រូវជា អដ្ឋសដ្ឋី ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៦៩ អង្គ ត្រូវជា ឯកូនសត្តតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៧០ អង្គ ត្រូវជា សត្តតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៧១ អង្គ ត្រូវជា ឯកសត្តតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៧២ អង្គ ត្រូវជា ទ្វេសត្តតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៧៣ អង្គ ត្រូវជា តេសត្តតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៧៤ អង្គ ត្រូវជា ចតុស្សត្តតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៧៥ អង្គ ត្រូវជា បញ្ចសត្តតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៧៦ អង្គ ត្រូវជា ឆស្សត្តតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៧៧ អង្គ ត្រូវជា សត្តសត្តតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៧៨ អង្គ ត្រូវជា អដ្ឋសត្តតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៧៩ អង្គ ត្រូវជា ឯកូនអសីតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៨០ អង្គ ត្រូវជា អសីតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។

៨១ អង្គ ត្រូវជា ឯកអសីតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៨២ អង្គ ត្រូវជា ទ្វេអសីតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៨៣ អង្គ ត្រូវជា តេអសីតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៨៤ អង្គ ត្រូវជា ចតុអសីតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៨៥ អង្គ ត្រូវថា បញ្ចអសីតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៨៦ អង្គ ត្រូវថា ឆអសីតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៨៧ អង្គ ត្រូវថា សត្តអសីតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៨៨ អង្គ ត្រូវថា អដ្ឋអសីតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៨៩ អង្គ ត្រូវថា ឯកូនវុតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៩០ អង្គ ត្រូវថា នវុតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៩១ អង្គ ត្រូវថា ឯកានវុតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៩២ អង្គ ត្រូវថា ទ្វេនវុតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៩៣ អង្គ ត្រូវថា តេនវុតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៩៤ អង្គ ត្រូវថា ចតុន្នវុតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៩៥ អង្គ ត្រូវថា បញ្ចនវុតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៩៦ អង្គ ត្រូវថា ឆន្នវុតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៩៧ អង្គ ត្រូវថា សត្តនវុតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៩៨ អង្គ ត្រូវថា អដ្ឋនវុតិ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៩៩ អង្គ ត្រូវថា ឯកូនសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១០០ អង្គ ត្រូវថា សតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១០១ អង្គ ត្រូវថា ឯកុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១០២ អង្គ ត្រូវថា ទ្វយុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១០៣ អង្គ ត្រូវថា តយុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១០៤ អង្គ ត្រូវថា ចតុរុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១០៥ អង្គ ត្រូវថា បញ្ចុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១០៦ អង្គ ត្រូវថា ឆរុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១០៧ អង្គ ត្រូវថា សត្តុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១០៨ អង្គ ត្រូវថា អដ្ឋុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១០៩ អង្គ ត្រូវថា នវុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១១០ អង្គ ត្រូវថា ទសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១១១ អង្គ ត្រូវថា ឯកាទសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១១២ អង្គ ត្រូវថា ទ្វាទសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១១៣ អង្គ ត្រូវថា តេរសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១១៤ អង្គ ត្រូវថា ចតុទ្ទសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១១៥ អង្គ ត្រូវថា បញ្ចទសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១១៦ អង្គ ត្រូវថា សោឡសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១១៧ អង្គ ត្រូវថា សត្តរសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១១៨ អង្គ ត្រូវថា អដ្ឋារសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១១៩ អង្គ ត្រូវថា ឯកូនវីសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១២០ អង្គ ត្រូវថា វីសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១២១ អង្គ ត្រូវថា ឯកវីសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១២២ អង្គ ត្រូវថា ពាវីសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១២៣ អង្គ ត្រូវថា តេវីសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១២៤ អង្គ ត្រូវថា ចតុព្វីសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១២៥ អង្គ ត្រូវថា បញ្ចវីសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១២៦ អង្គ ត្រូវថា ឆព្វីសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១២៧ អង្គ ត្រូវថា សត្តវីសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១២៨ អង្គ ត្រូវថា អដ្ឋវីសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១២៩ អង្គ ត្រូវថា ឯកូនត្តឹសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៣០ អង្គ ត្រូវថា តឹសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៣១ អង្គ ត្រូវថា ឯកត្តឹសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៣២ អង្គ ត្រូវថា ទ្វត្តឹសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៣៣ អង្គ ត្រូវថា តេត្តឹសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៣៤ អង្គ ត្រូវថា ចតុត្តឹសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៣៥ អង្គ ត្រូវថា បញ្ចត្តឹសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៣៦ អង្គ ត្រូវថា ឆត្តឹសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៣៧ អង្គ ត្រូវថា សត្តតឹសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៣៨ អង្គ ត្រូវថា អដ្ឋតឹសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៣៩ អង្គ ត្រូវថា ឯកូនចត្តាឡីសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៤០ អង្គ ត្រូវថា ចត្តាឡីសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៤១ អង្គ ត្រូវថា ឯកចត្តាឡីសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៤២ អង្គ ត្រូវថា ទ្វេចត្តាឡីសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៤៣ អង្គ ត្រូវថា តេចត្តាឡីសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៤៤ អង្គ ត្រូវថា ចតុច្ចត្តាឡីសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៤៥ អង្គ ត្រូវថា បញ្ចចត្តាឡីសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៤៦ អង្គ ត្រូវថា ឆច្ចត្តាឡីសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៤៧ អង្គ ត្រូវថា សត្តចត្តាឡីសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៤៨ អង្គ ត្រូវថា អដ្ឋចត្តាឡីសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៤៩ អង្គ ត្រូវថា ឯកូនបញ្ញាសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៥០ អង្គ ត្រូវថា បញ្ញាសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៥១ អង្គ ត្រូវថា ឯកបញ្ញាសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៥២ អង្គ ត្រូវថា ទ្វេបញ្ញាសុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៥៣ អង្គ ត្រូវថា តេបញ្ញាសុត្តសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៥៤ អង្គ ត្រូវថា ចតុប្បញ្ញាសុត្តសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៥៥ អង្គ ត្រូវថា បញ្ចបញ្ញាសុត្តសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៥៦ អង្គ ត្រូវថា ឆប្បញ្ញាសុត្តសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៥៧ អង្គ ត្រូវថា សត្តបញ្ញាសុត្តសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៥៨ អង្គ ត្រូវថា អដ្ឋបញ្ញាសុត្តសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៥៩ អង្គ ត្រូវថា ឯកូនសដ្ឋុត្តសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៦០ អង្គ ត្រូវថា សដ្ឋុត្តសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៦១ អង្គ ត្រូវថា ឯកសដ្ឋុត្តសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៦២ អង្គ ត្រូវថា ទ្វេសដ្ឋុត្តសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៦៣ អង្គ ត្រូវថា តេសដ្ឋុត្តសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៦៤ អង្គ ត្រូវថា ចតុស្សដ្ឋុត្តសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៦៥ អង្គ ត្រូវថា បញ្ចសដ្ឋុត្តសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៦៦ អង្គ ត្រូវថា ឆស្សដ្ឋុត្តសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៦៧ អង្គ ត្រូវថា សត្តសដ្ឋុត្តសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៦៨ អង្គ ត្រូវថា អដ្ឋសដ្ឋុត្តសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៦៩ អង្គ ត្រូវថា ឯកូនសត្តត្យុត្តសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៧០ អង្គ ត្រូវជា សត្តត្បុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៧១ អង្គ ត្រូវជា សត្តត្បុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៧២ អង្គ ត្រូវជា ទ្វេសត្តត្បុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៧៣ អង្គ ត្រូវជា តេសត្តត្បុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៧៤ អង្គ ត្រូវជា ចតុស្សត្តត្បុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៧៥ អង្គ ត្រូវជា បញ្ចសត្តត្បុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៧៦ អង្គ ត្រូវជា ឆសត្តត្បុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៧៧ អង្គ ត្រូវជា សត្តសត្តត្បុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៧៨ អង្គ ត្រូវជា អដ្ឋសត្តត្បុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៧៩ អង្គ ត្រូវជា ឯកូនាសីត្បុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៨០ អង្គ ត្រូវជា អសីត្បុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៨១ អង្គ ត្រូវជា ឯកាសីត្បុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៨២ អង្គ ត្រូវជា ទ្វេអសីត្បុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៨៣ អង្គ ត្រូវជា តេអសីត្បុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៨៤ អង្គ ត្រូវជា ចតុអសីត្បុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៨៥ អង្គ ត្រូវជា បញ្ចអសីត្បុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៨៦ អង្គ ត្រូវជា ឆអសីត្បុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៨៧ អង្គ ត្រូវថា សត្តអសីត្យុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៨៨ អង្គ ត្រូវថា អដ្ឋអសីត្យុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៨៩ អង្គ ត្រូវថា ឯកូនននុត្យុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៩០ អង្គ ត្រូវថា នវុត្យុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៩១ អង្គ ត្រូវថា ឯកនវុត្យុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៩២ អង្គ ត្រូវថា ទ្វេនវុត្យុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៩៣ អង្គ ត្រូវថា តេនវុត្យុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៩៤ អង្គ ត្រូវថា ចតុន្នវុត្យុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៩៥ អង្គ ត្រូវថា បញ្ចនវុត្យុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៩៦ អង្គ ត្រូវថា ឆន្នវុត្យុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៩៧ អង្គ ត្រូវថា សត្តនវុត្យុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៩៨ អង្គ ត្រូវថា អដ្ឋនវុត្យុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១៩៩ អង្គ ត្រូវថា ឯកូនសតុត្តរសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

២០០ អង្គ ត្រូវថា ទ្វិសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

២០១ អង្គ ត្រូវថា ឯកុត្តរទ្វិសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

២០២ អង្គ ត្រូវថា ទ្វយុត្តរទ្វិសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

២០៣ អង្គ ត្រូវថា តយុត្តរទ្វិសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

២០៤ អង្គ ត្រូវជា ចតុរុត្តរទ្វិសតកិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

២០៥ អង្គ ត្រូវជា បញ្ចុត្តរទ្វិសតកិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

២០៦ អង្គ ត្រូវជា ឆរុត្តរទ្វិសតកិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

២០៧ អង្គ ត្រូវជា សត្តុត្តរទ្វិសតកិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

២០៨ អង្គ ត្រូវជា អដ្ឋុត្តរទ្វិសតកិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

២០៩ អង្គ ត្រូវជា នវុត្តរទ្វិសតកិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

២១០ អង្គ ត្រូវជា ទសុត្តរទ្វិសតកិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

២១១ អង្គ ត្រូវជា ឯកាទសុត្តរទ្វិសតកិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

២១២ អង្គ ត្រូវជា ទ្វាទសុត្តរទ្វិសតកិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

២១៣ អង្គ ត្រូវជា តេរសុត្តរទ្វិសតកិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

២១៤ អង្គ ត្រូវជា ចតុទ្ទសុត្តរទ្វិសតកិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

២១៥ អង្គ ត្រូវជា បញ្ចទសុត្តរទ្វិសតកិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

២១៦ អង្គ ត្រូវជា សោឡសុត្តរទ្វិសតកិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

២១៧ អង្គ ត្រូវជា សត្តរសុត្តរទ្វិសតកិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

២១៨ អង្គ ត្រូវជា អដ្ឋារសុត្តរទ្វិសតកិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

២១៩ អង្គ ត្រូវជា ឯកូនវីសុត្តរទ្វិសតកិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

២២០ អង្គ ត្រូវជា វីសុត្តរទ្វិសតកិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

២២១ *អង្គ ត្រូវថា* ឯកាវីសុត្តវច្និសតភិក្ខុនិយោ សង្ឃិបតិតា ហោន្តិ។

។ល។

២២៩ *អង្គ ត្រូវថា* ឯកូនតឹ្តសុត្តវច្និសតភិក្ខុនិយោ សង្ឃិបតិតា ហោន្តិ។

២៣០ *អង្គ ត្រូវថា* តឹសុត្តវច្និសតភិក្ខុនិយោ សង្ឃិបតិតា ហោន្តិ។

២៣១ *អង្គ ត្រូវថា* ឯកតិ្តសុត្តវច្និសតភិក្ខុនិយោ សង្ឃិបតិតា ហោន្តិ។

។ល។

២៣៩ *អង្គ ត្រូវថា* ឯកូនចត្តាឡីសុត្តវច្និសតភិក្ខុនិយោ សង្ឃិបតិតា ហោន្តិ។

២៤០ *អង្គ ត្រូវថា* ចត្តាឡីសុត្តវច្និសតភិក្ខុនិយោ សង្ឃិបតិតា ហោន្តិ។

២៤១ *អង្គ ត្រូវថា* ឯកចត្តាឡីសុត្តវច្និសតភិក្ខុនិយោ សង្ឃិបតិតា ហោន្តិ។

។ល។

២៤៩ *អង្គ ត្រូវថា* ឯកូនបញ្ញាសុត្តវច្និសតភិក្ខុនិយោ សង្ឃិបតិតា ហោន្តិ។

២៥០ *អង្គ ត្រូវថា* បញ្ញាសុត្តវច្និសតភិក្ខុនិយោ សង្ឃិបតិតា ហោន្តិ។

២៥១ *អង្គ ត្រូវថា* ឯកបញ្ញាសុត្តវច្និសតភិក្ខុនិយោ សង្ឃិបតិតា ហោន្តិ។

។ល។

២៥៩ *អង្គ ត្រូវថា* ឯកូនសដ្ឋុត្តវច្និសតភិក្ខុនិយោ សង្ឃិបតិតា ហោន្តិ។

២៦០ *អង្គ ត្រូវថា* សដ្ឋុត្តវច្និសតភិក្ខុនិយោ សង្ឃិបតិតា ហោន្តិ។

២៦១ *អង្គ ត្រូវថា* ឯកសដ្ឋុត្តវច្និសតភិក្ខុនិយោ សង្ឃិបតិតា ហោន្តិ។

។ល។

២៦៩ *អង្គ ត្រូវថា* ឯកូនសត្តត្យុត្តវច្និសតភិក្ខុនិយោ សង្ឃិបតិតា ហោន្តិ។

២៧០ *អង្គ ត្រូវថា* សត្តត្យុត្តវច្និសតភិក្ខុនិយោ សង្ឃិបតិតា ហោន្តិ។

២៧១ *អង្គ ត្រូវថា* ឯកសត្តត្យុត្តវច្និសតភិក្ខុនិយោ សង្ឃិបតិតា ហោន្តិ។

៕លៈ

២៧៩ អង្គ ត្រូវថា ឯកូនាសីត្យុត្តរទ្វិសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

២៨០ អង្គ ត្រូវថា អសីត្យុត្តរទ្វិសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

២៨១ អង្គ ត្រូវថា ឯកាសីត្យុត្តរទ្វិសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៕លៈ

២៨៩ អង្គ ត្រូវថា ឯកូននវុត្យុត្តរទ្វិសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

២៩០ អង្គ ត្រូវថា នវុត្យុត្តរទ្វិសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

២៩១ អង្គ ត្រូវថា ឯកានវុត្យុត្តរទ្វិសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៕លៈ

២៩៩ អង្គ ត្រូវថា ឯកូនសតុត្តរទ្វិសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៣០០ អង្គ ត្រូវថា តិសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៣០១ អង្គ ត្រូវថា ឯកុត្តរតិសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៕លៈ

៤០០ អង្គ ត្រូវថា ចតុស្សតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៤០១ អង្គ ត្រូវថា ឯកុត្តរចតុស្សតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៕លៈ

៥០០ អង្គ ត្រូវថា បញ្ចសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៥០១ អង្គ ត្រូវថា ឯកុត្តរបញ្ចសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៕លៈ

៦០០ អង្គ ត្រូវថា ឆស្សតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៦០១ *អង្គ ត្រូវថា* ឯកុត្តរឆស្សតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

។ល។

៧០០ *អង្គ ត្រូវថា* សត្តសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៧០១ *អង្គ ត្រូវថា* ឯកុត្តរសត្តសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

។ល។

៨០០ *អង្គ ត្រូវថា* អដ្ឋសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៨០១ *អង្គ ត្រូវថា* ឯកុត្តរអដ្ឋសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

។ល។

៩០០ *អង្គ ត្រូវថា* នវសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

៩០១ *អង្គ ត្រូវថា* ឯកុត្តរនវសតភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

។ល។

១០០០ *អង្គ ត្រូវថា* សហស្សភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១០០១[(១)] *អង្គ ត្រូវថា* ឯកុត្តរសហស្សភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

។ល។

១០០០០ *អង្គ ត្រូវថា* ទសសហស្សភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១០០០១ *អង្គ ត្រូវថា* ឯកុត្តរទសសហស្សភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

។ល។

---

(១) បើ១១០០ អង្គ ត្រូវថា សតាធិកសហស្សភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។ បើ ១១០១អង្គ ត្រូវថា ឯកុត្តរសតាធិកសហស្សភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។ បើ ២២០០ អង្គ ត្រូវថា ទ្វិសតាធិកទ្វិសហស្សភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។ បើ ២២០១ អង្គ ត្រូវថា ឯកុត្តរទ្វិសតាធិកទ្វិសហស្សភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ ។ល។ និង។ល។

១០០០០០(១សែន) អង្គ ត្រូវថា សតសហស្សភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

១០០០០១ អង្គ ត្រូវថា ឯកុត្តរសតសហស្សភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

។ល។

១០០០០០០(១លាន) អង្គត្រូវថា ទសសតសហស្សភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

(ភិក្ខុនីអ្នកសួរ ថា) ឱវាទោ។

(ភិក្ខុនីអ្នកឆ្លើយ ថា) ភិក្ខុនីហិ ឱវាទោ បដិគ្គហេតព្វោ។

(ភិក្ខុនីអ្នកសួរ ថា) ឧបោសថស្ស ឯតានិ បុព្វកិច្ចានិ វុច្ចតិ។

(ភិក្ខុនីអ្នកឆ្លើយ ថា) ឯតានិ បញ្ច កម្មានិ ឆន្ទាហារណាទីនិ ចាតិមោក្ខុទ្ទេសតោ បឋមំ កត្តព្វត្តា, ឧបោសថស្ស ឧបោសថកម្មស្ស បុព្វកិច្ចានិ វុច្ចតិ, បុព្វកិច្ចានីតិ អក្ខាតានិ។

(ភិក្ខុនីអ្នកសួរ ថា) ឧបោសថោ យាវតិកា ច ភិក្ខុនិយោ កម្មប្បត្តា សភាគាបត្តិយោ ច ន វិជ្ជន្តិ, វជ្ជនីយា ច បុគ្គលា តស្មឹ ន ហោន្តិ, បត្តកល្លន្តិ វុច្ចតិ ។ ឧបោសថោ។

(ភិក្ខុនីអ្នកឆ្លើយ បើឧបោសថថ្ងៃទី១៤ ត្រូវថា) តីសុ ឧបោសថទិវសេសុ ចាតុទ្ទសីបណ្ណរសីសាមគ្គីសុ, អជ្ជុបោសថោ (ចាតុទ្ទសោ) ។ *(បើឧបោសថថ្ងៃទី ១៥ ត្រូវថា)* តីសុ ឧបោសថទិវសេសុ ចាតុទ្ទសីបណ្ណរសីសាមគ្គីសុ,

អជ្ជុបោសថោ (បណ្ណរសោ) ។ *(បើឧបោសថថ្ងៃសាមគ្គី ត្រូវថា)* តីសុ ឧបោសថទិវសេសុ ចាតុទ្ទសីបណ្ណរសីសាមគ្គីសុ អជ្ជុបោសថោ (សាមគ្គី) ។

(បើមានអធិកវារៈ លើកថ្ងៃមួយទៅរនោចខែជេស្ឋ ជាឧបោសថទី១៥ ត្រង់ថ្ងៃ ១៥រោច ខែជេស្ឋ ក្នុងឆ្នាំណាមួយ ត្រូវថា) តីសុ ឧបោសថទិវសេសុ ចាតុទ្ទសីបណ្ណរសីសាមគ្គីសុ, អជ្ជុបោសថោ (*ឬថា* អជ្ជ បនុបោសថោ) អធិកវារវសេន បណ្ណរសោ ។

(ភិក្ខុនីអ្នកសួរ ថា) យាវតិកា ច ភិក្ខុនិយោ កម្មប្បត្តា។

(ភិក្ខុនីអ្នកឆ្លើយ ថា) យត្តកា ភិក្ខុនិយោ តស្ស ឧបោសថកម្មស្ស បត្តា យុត្តា អនុរូបា, សព្វន្តិមេន បរិច្ឆេទេន ចតស្សោ ភិក្ខុនិយោ បកតត្តា សង្ឃេន អនុក្ខិត្តា, តា ច ខោ ហត្ថបាសំ អវិជហិត្វា ឯកសីមាយំ ឋិតា ។

(ភិក្ខុនីអ្នកសួរថា) សភាគាបត្តិយោ ច ន វិជ្ជន្តិ។

(ភិក្ខុនីអ្នកឆ្លើយ ថា) វិកាលភោជនាទិវត្ថុសភាគាបត្តិយោ ច ន វិជ្ជន្តិ។

(ភិក្ខុនីអ្នកសួរ ថា) វជ្ជនីយា ច បុគ្គលា តស្មឹ ន ហោន្តិ។

(ភិក្ខុនីអ្នកឆ្លើយ ថា) គហដ្ឋបណ្ឌកាទយោ ឯកវីសតិ វជ្ជនីយបុគ្គលា, ហត្ថបាសតោ ពហិករណវសេន វជ្ជេតព្វា, តស្មឹ ន ហោន្តិ។

(ភិក្ខុនីអ្នកសួរ ថា) បត្តកល្លន្តិ វុច្ចតិ។

(ភិក្ខុនីអ្នកឆ្លើយ ថា) សង្ឃស្ស ឧបោសថកម្មំ ឥមេហិ ចតូហិ លក្ខណេហិ សង្គហិតំ, បត្តកល្លន្តិ វុច្ចតិ, បត្តកាលវន្តន្តិ អក្ខាតំ។

បុព្វករណបុព្វកិច្ចានិ សមាបេត្វា ទេសិតាបត្តិកស្ស សមគ្គស្ស ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស អនុមតិយា, បាតិមោក្ខំ ឧទ្ទិសិតុំ អារាធនំ[១] ករោមិ[២]។

---

(១) ថា អជ្ឈេសនំ ក៏បាន។ (២) កន្លែងខ្លះថា ករោម ដោយសំអាងថា អារាធនាជំនួសសង្ឃទាំងអស់។

បុព្វករណបុព្វកិច្ចដែលបានធ្វើតាមរបៀបខាងលើនេះ ជាកិច្ចនៃសង្ឃុបោសថ (ឧបោសថរបស់សង្ឃ ឬឧបោសថក្នុងសិទ្ធិរបស់សង្ឃ) ហេតុនោះ ភិក្ខុនីមានចំនួនយ៉ាង ហោចត្រឹម៤អង្គឡើងទៅ ហៅថាសង្ឃ គឺមានតែសង្ឃនេះឯងទើបអាចធ្វើសង្ឃុបោសថបាន។ ឯភិក្ខុនី៣អង្គឬ២អង្គហៅថា គណៈ។ គណៈនេះធ្វើសង្ឃុបោសថមិនបានទេ ធ្វើបានតែគណុបោសថ (ឧបោសថរបស់គណៈ ឬឧបោសថក្នុងសិទ្ធិរបស់គណៈ) គឺបារិសុទ្ធិឧបោសថ។

ចំណែកឯភិក្ខុនី១អង្គហៅថា បុគ្គល។ បុគ្គលនេះឯង ធ្វើបានតែបុគ្គលុបោសថ (ឧបោសថរបស់បុគ្គល ឬឧបោសថក្នុងសិទ្ធិរបស់បុគ្គល) គឺអធិដ្ឋានឧបោសថ។

ចប់របៀបធ្វើបុព្វករណបុព្វកិច្ច

នៃសង្ឃុបោសថតែប៉ុណ្ណេះ។

របៀបធ្វើបុព្វករណបុព្វកិច្ច
នៃសង្ឃប្បវារណា(បវារណារបស់សង្ឃ)

របៀបធ្វើបុព្វករណបុព្វកិច្ចនៃសង្ឃប្បវារណានោះ ត្រូវធ្វើតាមវិធីដូចតទៅនេះ ជាដំបូងភិក្ខុនីអ្នកសួរ (អ្នកជូនដើងបវារណា ឬទ្វេបវារណា) ត្រូវសន្មតប្រកាសប្រាប់សង្ឃសូធ្យថា

នមោ តស្ស ភគវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស (៣ដង)។ *រួចសូធ្យថា* សុណាតុ មេ អយ្យេ[១] សង្ឃោ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ, អហំ អយ្យំ ឥត្ថន្នាមំ[១] វិនយំ បុច្ឆេយ្យំ។

ភិក្ខុនីអ្នកឆ្លើយ (អ្នកតាំងញត្តិ) ត្រូវសន្មតប្រកាសប្រាប់សង្ឃសូធ្យថា

នមោ តស្ស ភគវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស (៣ដង) ។ *រួចសូធ្យថា* សុណាតុ មេ អយ្យេ[១] សង្ឃោ, យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ, អហំ អយ្យាយ ឥត្ថន្នាមាយ[១] វិនយំ បុដ្ឋា វិស្សជ្ជេយ្យំ។

បើភិក្ខុនីសួរ-ឆ្លើយមិនបានសន្មតជាមុនទេ ហើយស្រាប់តែសួរឆ្លើយតែម្តង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ។

(ភិក្ខុនីអ្នកសួរថា) សម្មជ្ជនី បទីបោ ច ឧទកំ អាសនេន ច បវារណាយ ឯតានិ បុព្វករណន្តិ វុច្ចតិ។ ឧកាស សម្មជ្ជនី។

(ភិក្ខុនីអ្នកឆ្លើយថា) សម្មជ្ជនករណញ្ច។

(ភិក្ខុនីអ្នកសួរថា) បទីបោ ច។

(១) អយ្យេ អយ្យាយ អយ្យំ ឥត្ថន្នាមំ ឥត្ថន្នាមាយ *សូមមើលសេចក្តីពន្យល់ខាងចុង ។*

(បើក្នុងពេលយប់ ភិក្ខុនីអ្នកឆ្លើយថា) បឪបឧជ្ជលឯញ្ជ ឥជានិ សុរិយាលោកស្ស ឯត្ថិតាយ បឪបតិច្ចំ អត្ថិ។

(បើក្នុងពេលថ្ងៃថា) បឪបឧជ្ជលឯញ្ជ ឥជានិ សុរិយាលោកស្ស អត្ថិតាយ បឪបតិច្ចំ ឯត្ថិ។

(ភិក្ខុនីអ្នកសួរថា) ឧងកំ អាសនេង ច។

(ភិក្ខុនីអ្នកឆ្លើយថា) អាសនេង សហ ចានីយបរិភោជនីយឧងកដ្ឋបឯញ្ជ។

(ភិក្ខុនីអ្នកសួរថា) បវារណាយ ឯតានិ បុព្វករណាន្តិ វុច្ចតិ។

(ភិក្ខុនីអ្នកឆ្លើយថា) ឯតានិ ចត្តារិ វត្តានិ សម្មជ្ជនករណាឪនិ សង្ឃស ន្និចាតតោ បឋមំ កាត្តព្វត្តា, បវារណាយ បវារណាកម្មស្ស បុព្វករណាន្តិ វុច្ចតិ, បុព្វករណានីតិ អក្ខាតានិ។

(ភិក្ខុនីអ្នកសួរថា) ឆន្ទប្បវារណា ឧតុក្ខានំ ភិក្ខុតណាជា ច ឱវាទោ បវារណាយ ឯតានិ បុព្វកិច្ចន្តិ វុច្ចតិ។ ឆន្ទប្បវារណា។

(ភិក្ខុនីអ្នកឆ្លើយថា) ឆន្ទារហានំ ភិក្ខុនីនំ ឆន្ទប្បវារណាហរណញ្ច ឥង ឯត្ថិ។

(ភិក្ខុនីអ្នកសួរថា) ឧតុក្ខានំ។

(ភិក្ខុនីអ្នកឆ្លើយថា) ហេមន្តាឪនំ តិណ្ណំ ឧតូនំ ឯត្តកំ អតិក្កន្តំ, ឯត្តកំ អវសិដ្ឋន្តិ ឯវំ ឧតុអាចិក្ខនំ ឧតូនីង បង សាសនេ ហេមន្តតិម្ហវស្សានានំ វសេង តីណិ ហោន្តិ។ អយំ វស្សានឧតុ, អស្មឹ ឧតុម្ហិ សត្ត ច ឧបោសថា, ឯកា ច បវារណា, ឥមិនា បក្ខេង បវារណា សម្បត្តា, *(ឬថា* បវារណានិវសោ សម្បត្តោ) បញ្ច ឧបោសថា អតិក្កន្តា, ទ្វេ ឧបោសថា អវសិដ្ឋា។

(ភិក្ខុនីអ្នកសួរថា) ភិក្ខុនីគណោ ច ។

(ភិក្ខុនីអ្នកឆ្លើយថា) ឥមស្មឹ បវារណាក្ខេ សន្និបតិតានំ ភិក្ខុនីនំ គណោ បញ្ច ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ។

(ភិក្ខុនីអ្នកសួរថា) ឱវាទោ។

(ភិក្ខុនីអ្នកឆ្លើយថា) ភិក្ខុនីហិ ឱវាទោ បដិគ្គហេតព្វោ ។

(ភិក្ខុនីអ្នកសួរថា) បវារណាយ ឯតានិ បុព្វកិច្ចន្តិ វុច្ចតិ។

(ភិក្ខុនីអ្នកឆ្លើយថា) ឯតានិ បញ្ច កម្មានិ ឆន្ទប្បវារណាហរណានិ *(ឬថា* ឆន្ទារហរណានិ) ញត្តិយា បឋមតោ បឋមំ កត្តព្វត្តា, បវារណាយ បវារណាកម្មស្ស បុព្វកិច្ចន្តិ វុច្ចតិ បុព្វកិច្ចានីតិ អក្ខាតានិ។

(ភិក្ខុនីអ្នកសួរថា) បវារណា យាវតិកា ច ភិក្ខុនិយោ កម្មប្បត្តា សភាគាបត្តិយោ ច ន វិជ្ជន្តិ, វជ្ជនីយា ច បុគ្គលា តស្មឹ ន ហោន្តិ, បត្តកល្លន្តិ វុច្ចតិ។ បវារណា។

(ភិក្ខុនីអ្នកឆ្លើយថា) បវារណានិវសេសុ ចាតុទ្ទសីបណ្ណរសីសាមគ្គីសុ, អជ្ជ ប្បវារណា បណ្ណរសី។

(ភិក្ខុនីអ្នកសួរថា) យាវតិកា ច ភិក្ខុនិយោ កម្មប្បត្តា។

(ភិក្ខុនីអ្នកឆ្លើយថា) យត្តកា ភិក្ខុនិយោ តស្ស បវារណាកម្មស្ស បត្តា យុត្តា អនុរូបា, សព្វន្តិមេន បរិច្ឆេទេន បញ្ច ភិក្ខុនិយោ បកតត្តា សង្ឃេន អនុក្ខិត្តា, តា ច ខោ ហត្ថចាសំ អវិជហិត្វា ឯកសីមាយំ ឋិតា។

(ភិក្ខុនីអ្នកសួរថា) សភាគាបត្តិយោ ច ន វិជ្ជន្តិ។

(ភិក្ខុនីអ្នកឆ្លើយថា) វិកាលភោជនាទិវត្ថុសភាគាបត្តិយោ ច ន វិជ្ជន្តិ។

(ភិក្ខុនីអ្នកសួរថា) វជ្ជនីយា ច បុគ្គលា តស្មឹ ន ហោន្តិ។

(ភិក្ខុនីអ្នកឆ្លើយថា) គហដ្ឋបណ្ឌកាទយោ ឯកវីសតិ វជ្ជនីយបុគ្គលា, ហត្ថចាសតោ ពហិករណវសេន វជ្ជេតព្វា, តស្មឹ ន ហោន្តិ។

(ភិក្ខុនីអ្នកសួរថា) បត្តកល្លន្តិ វុច្ចតិ។

(ភិក្ខុនីអ្នកឆ្លើយថា) សង្ឃស្ស បវារណាកម្មំ ឥមេហិ ចតូហិ លក្ខណេហិ សង្គហិតំ, បត្តកល្លន្តិ វុច្ចតិ, បត្តកល្លវន្តន្តិ អក្ខាតំ។

(ភិក្ខុនីអ្នកសួរអារាធនាថា) បុព្វករណបុព្វកិច្ចានិ សមាបេត្វា ទេសិតាបត្តិកស្ស សមគ្គស្ស ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស អនុមតិយា ញត្តឹ ឋបេតុំ អជ្ឈេសនំ ករោមិ។

បុព្វករណបុព្វកិច្ចដែលបានធ្វើតាមរបៀបខាងលើនេះ ជាកិច្ចនៃសង្ឃប្បវារណា (បវារណារបស់សង្ឃ ឬ បវារណាក្នុងសិទ្ធិរបស់សង្ឃ) ហេតុនោះ ភិក្ខុនីមានចំនួនយ៉ាងតិចបំផុតត្រឹម៥អង្គឡើងទៅ ហៅថា សង្ឃបញ្ចវគ្គ គឺមានតែសង្ឃដែលមានភិក្ខុនីចំនួន៥អង្គឡើងទៅទើបអាចធ្វើសង្ឃប្បវារណាបាន។ ឯភិក្ខុនី៤អង្គ ឬ៣អង្គ ឬថា ២អង្គ ហៅថា គណៈ។ គណៈនេះធ្វើសង្ឃប្បវារណាមិនបានទេ ធ្វើបានតែគណប្បវារណា (បវារណារបស់គណៈ ឬបវារណាក្នុងសិទ្ធិរបស់គណៈ)។ ចំណែកឯភិក្ខុនី១អង្គហៅថា បុគ្គល។ បុគ្គលនេះធ្វើបានតែបុគ្គលប្បវារណា (បវារណារបស់បុគ្គល ឬបវារណា ក្នុងសិទ្ធិរបស់បុគ្គល)។

ចប់របៀបធ្វើបុព្វករណបុព្វកិច្ច

នៃសង្ឃប្បវារណាតែប៉ុណ្ណេះ។

សេចក្តីពន្យល់

១- ត្រង់បាលីថា អយ្យេ, អយ្យំ, អយ្យាយ ប្រើបានទាំងភិក្ខុនីដែលមានវស្សាចាស់ និងមានវស្សាខ្ចីទាំងអស់ ។

២- ត្រង់បាលី **ឥត្ថន្នាមំ** នេះ សម្រាប់បញ្ចូលបព្វជិតនាមមកជំនួស ។

- បើបព្វជិតនាមមានស្រៈ **ឥ ឧ** នៅទីបំផុតដូចជា **មហាខន្តិ ជម្ពុកុ** ជាដើម ត្រូវបន្ថែមនិគ្គហិតនៅទីបំផុតឲ្យទៅជា **មហាខន្តឹ ជម្ពុកុំ** ជាដើម។

- បើបព្វជិតនាមមានស្រៈ **ឦ ឩ** នៅទីបំផុតដូចជា **សុមេធិនី ជម្ពុញ្ញូ** ជាដើម ត្រូវធ្វើស្រៈ **ឦ ឩ** ទៅជា **ឥ ឧ** ហើយបន្ថែមនិគ្គហិតនៅទីបំផុតឲ្យទៅជា **សុមេធិនឹ ជម្ពុញ្ញុំ** ជាដើម។

- បើបព្វជិតនាមមានស្រៈ **អា** (ា) នៅទីបំផុតដូចជា **អគ្គបញ្ញា វិនយកុត្តា** ជាដើម ត្រូវធ្វើទីបំផុតឲ្យជានិគ្គហិតថា **អគ្គបញ្ញំ វិនយកុត្តា** ជាដើម គឺភិក្ខុនីអ្នកសូធ្យត្រូវសូធ្យថា **អហំ អយ្យំ** (**មហាខន្តឹ ឬ ជម្ពុកុំ ឬ សុមេធិនឹ ឬជម្ពុញ្ញុំ ឬអគ្គបញ្ញំ ឬវិនយកុត្តំ**) **វិនយំ បុច្ឆេយ្យំ**។

៣- ត្រង់បាលី **ឥត្ថន្នាមាយ** នេះ ក៏សម្រាប់បញ្ចូលបព្វជិតនាមមកជំនួសដែរ

- បើបព្វជិតនាមមានទីបំផុតជាស្រៈ **ឥ ឧ** ដូចជា **មហាខន្តិ ជម្ពុកុ** ជាដើម ត្រូវបន្ថែមអក្សរ **យា** នៅទីបំផុតឲ្យទៅជា **មហាខន្តិយា ជម្ពុកុយា** ជាដើម។

- បើបព្វជិតនាមមានទីបំផុតជាស្រៈ **ឦ ឩ** ដូចជា **សុមេធិនី ជម្ពុញ្ញូ** ជាដើម ត្រូវធ្វើឲ្យទៅជា **ឥ ឧ** វិញហើយបន្ថែមអក្សរ **យា** នៅទីបំផុតជា **សុមេធិនិយា ជម្ពុញ្ញុយា** ជាដើម។

- បើបព្វជិតនាមមានទីបំផុតជាស្រៈ អា (ា)ដូចជា អគ្គបញ្ញា វិនយគុត្តា ជាដើម ត្រូវលុប អា(ា) នោះចេញ ហើយបន្ថែម អាយ(ាយ) មកជំនួស អគ្គបញ្ញាយ វិនយគុត្តាយ ជាដើម គឺភិក្ខុនីអ្នកសូត្យត្រូវសូត្យថា អហំ អយ្យាយ (មហាខន្តិយា ឬ ធម្មគរុយា ឬ សុមេធិនិយា ឬ ធម្មញ្ញុយា ឬ អគ្គបញ្ញាយ ឬ វិនយគុត្តាយ) វិនយំ បុច្ឆា វិស្សជ្ជេយ្យំ។

៤- ត្រង់បាលីថា អយ្យំ អយ្យាយ នេះ ជាពាក្យលំអុតលំឱន បើមិនបាច់ថា មិនជាអ្វី។ បើភិក្ខុនីមានវស្សាខ្ចីជាង ឬស្មើគ្នានឹងថា ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុនី ឥត្ថន្នាមាយ ភិក្ខុនិយា មិនបាច់ថា អយ្យំ អយ្យាយ ក៏បាន។ បើភិក្ខុនីជាមហាថេរី មានបព្វជិតនាមជា មហាខន្តិ ធម្មគរុ សុមេធិនី ធម្មញ្ញូ អគ្គបញ្ញា វិនយគុត្តា គ្រាន់តែបញ្ចូលពាក្យថា មហាថេរី មហាថេរិយា ប៉ុណ្ណោះ មកភ្ជាប់ខាងចុងបព្វជិតនាមនោះថា មហាខន្តិមហាថេរី មហាខន្តិមហាថេរិយា, ធម្មគរុមហាថេរី ធម្មគរុមហាថេរិយា, សុមេធិនីមហាថេរី សុមេធិនីមហាថេរិយា, ធម្មញ្ញុមហាថេរី ធម្មញ្ញុមហាថេរិយា, អគ្គបញ្ញាមហាថេរី អគ្គបញ្ញាមហាថេរិយា, វិនយគុត្តាមហាថេរី វិនយគុត្តាមហាថេរិយា មិនបាច់ថា អយ្យំ អយ្យាយ ក៏បាន។

បុព្វករណបុព្វកិច្ច
នៃសង្ឃឧបោសថនិងសង្ឃប្បវារណាចប់។

យកតាមលំនាំដែលមានក្នុងភិក្ខុប្បាតិមោក្ខ

ផ្ដើម

ភិក្វុជីចាតិមោក្វ

ចាលី-ប្រែ

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខបាលី

សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អជ្ជុបោសថោ បណ្ណរសោ[១] ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឧបោសថំ ករេយ្យ បាតិមោក្ខំ ឧទ្ទិសេយ្យ ។

កឹ សង្ឃស្ស បុព្វកិច្ចំ បារិសុទ្ធឹ អយ្យាយោ អារោចេថ ។ បាតិមោក្ខំ ឧទ្ទិសិស្សាមិ ។ តំ សព្វាវ សន្តា សាធុកំ សុណោម មនសិករោម ។ យស្សា សិយា អាបត្តិ សា អាវិករេយ្យ ។ អសន្តិយា អាបត្តិយា តុណ្ហី ភវិតព្វំ ។ តុណ្ហីភាវេន ខោ បនយ្យាយោ បរិសុទ្ធាតិ វេទិស្សាមិ ។ យថា ខោ បន បច្ចេកបុដ្ឋាយ វេយ្យាករណំ ហោតិ ឯវមេវំ ឯវរូបាយ បរិសាយ យាវតតិយំ អនុស្សាវិតំ ហោតិ ។ យា បន ភិក្ខុនី យាវតតិយំ អនុស្សាវិយមានេ សរមានា សន្តឹ អាបត្តឹ នាវិករេយ្យ សម្បជានមុសាវាទស្សា ហោតិ ។ សម្បជានមុសាវាទោ ខោ បនយ្យាយោ អន្តរាយិកោ ធម្មោ វុត្តោ ភគវតា ។ តស្មា សរមានាយ ភិក្ខុនិយា អាបន្នាយ វិសុទ្ធាបេក្ខាយ សន្តី អាបត្តិ អាវិកាតព្វា ។ អាវិកតា ហិស្សា ផាសុ ហោតិ ។

---

១ បើថ្ងៃ១៤រោច ត្រូវថា ចាតុទ្ទសោ ,បើថ្ងៃសាមគ្គី ត្រូវថា សាមគ្គី ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ-ប្រែ

បពិត្រភិក្ខុនីសង្ឃដ៏ចម្រើន សូមភិក្ខុនីសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំព្រះករុណា ថ្ងៃនេះ ជាថ្ងៃឧបោសថទី១៥[១] បើឧបោសថកម្មនេះមានកាលដ៏សមគួរ ដល់ភិក្ខុនីសង្ឃហើយ ភិក្ខុនីសង្ឃត្រូវធ្វើឧបោសថ ត្រូវសម្តែងបាតិមោក្ខ ។

បុព្វកិច្ចរបស់ភិក្ខុនីសង្ឃ (ភិក្ខុនីសង្ឃបានធ្វើហើយ)ឬ? បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ប្រាប់សេចក្តីបរិសុទ្ធ ។ ខ្ញុំព្រះករុណានឹង សម្តែងបាតិមោក្ខ ។ យើងខ្ញុំព្រះករុណាទាំងឡាយដែលមាននៅទីនេះ ទាំងអស់គ្នា ត្រូវតាំងចិត្តស្តាប់បាតិមោក្ខនោះ ឲ្យបានសម្រេចប្រយោជន៍ ។ លោកអង្គណា មានអាបត្តិ លោកអង្គនោះត្រូវសម្តែងចេញ ។ បើមិនមានអាបត្តិទេ ត្រូវនៅស្ងៀម ។ ខ្ញុំព្រះករុណា នឹងដឹងថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធ ដោយកិរិយានៅស្ងៀមនុ៎ះឯង។ ដូចជា បុគ្គលដែលត្រូវគេសួរបញ្ហា ចំពោះរូបម្នាក់ៗតែងដោះស្រាយយ៉ាងណាមិញ ពាក្យដែល ខ្ញុំព្រះករុណាប្រកាសឲ្យដឹង អស់កំណត់បីដងយ៉ាងនេះ ក្នុងបរិស័ទមានសភាពយ៉ាង នេះក៏ដូច្នោះដែរ ។ កាលបើខ្ញុំព្រះករុណាសូត្រប្រកាសគ្រប់បីដងហើយ ភិក្ខុនីណាមួយ កាលរឭកឃើញថា មានអាបត្តិហើយ មិនព្រមសម្តែងចេញទេ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិ ឈ្មោះសម្បជានមុសាវាទទុក្កដ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ឯសម្បជានមុសាវាទ ហ្នឹង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ជាអន្តរាយិកធម៌ ។ ព្រោះហេតុនោះ (បើ) ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិហើយរឭកឃើញបាន មានបំណងចង់ឲ្យខ្លួនបរិសុទ្ធវិញ ត្រូវតែសម្តែង អាបត្តិដែលមាននោះចេញ ។ ព្រោះភិក្ខុនីនោះរមែងមានសេចក្តីសប្បាយ ដោយការ សម្តែងអាបត្តិនោះ ។

១) បើថ្ងៃ១៤រោច ត្រូវថាថ្ងៃទី១៤, បើថ្ងៃសាមគ្គី ត្រូវថាថ្ងៃសាមគ្គី ។

និទានុទ្ទេសោ

ឧទ្ទិដ្ឋំ ខោ អយ្យាយោ និទានំ ។ តត្ថយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ? ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ? តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ? បរិសុទ្ធេត្ថយ្យាយោ តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមិ ។

និទានុទ្ទេសោ និដ្ឋិតោ ។

និទានុទ្ទេស

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ និទានខ្ញុំព្រះករុណាបានសម្ដែងរួចហើយ ។ ខ្ញុំព្រះករុណា សូមសួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយក្នុងនិទាននោះ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ? ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសួរជាលើកទី២ ម្ដងទៀត លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ? ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសួរជាលើកទី៣ម្ដងទៀត លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ? លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ សុទ្ធតែជាអ្នកបរិសុទ្ធក្នុងនិទាននុ៎ះហើយ ព្រោះហេតុនោះបានជាលោកនៅស្ងៀម ។ ខ្ញុំព្រះករុណាសូមចាំទុកនូវហេតុនេះ ដោយកិរិយានៅស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

ចប់ និទានុទ្ទេស ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខបាលី

តត្រិមេ អដ្ឋ បារាជិកា ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

១- យា បន ភិក្ខុនី ឆន្ទសោ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវេយ្យ អន្តមសោ តិរច្ឆានគតេនបិ បារាជិកា ហោតិ អសំវាសា ។

២- យា បន ភិក្ខុនី គាមា វា អរញ្ញា វា អទិន្នំ ថេយ្យសង្ខាតំ អាទិយេយ្យ យថារូបេ អទិន្នាទានេ រាជានោ ចោរំ គហេត្វា ហនេយ្យុំ វា ពន្ធេយ្យុំ វា បព្វាជេយ្យុំ វា ចោរាសិ ពាលាសិ មូឡ្ហាសិ ថេនាសីតិ តថារូបំ ភិក្ខុនី អទិន្នំ អាទិយមានា អយម្បិ បារាជិកា ហោតិ អសំវាសា ។

៣- យា បន ភិក្ខុនី សញ្ចិច្ច មនុស្សវិគ្គហំ ជីវិតា វោរោបេយ្យ សត្ថហារកំ វាស្ស បរិយេសេយ្យ មរណាវណ្ណំ វា សំវណ្ណេយ្យ មរណាយ វា សមាទបេយ្យ អម្ភោ បុរិស កឹ តុយ្ហិមិនា បាបកេន ទុជ្ជីវិតេន ? មតន្តេ ជីវិតា សេយ្យោតិ ឥតិ ចិត្តមនា ចិត្តសង្កប្បា អនេក-បរិយាយេន មរណាវណ្ណំ វា សំវណ្ណេយ្យ មរណាយ វា សមាទបេយ្យ អយម្បិ បារាជិកា ហោតិ អសំវាសា ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខប្រែ

អាបត្តិបារាជិកទាំងឡាយ ៨ នេះ មកកាន់ឧទ្ទេសក្នុងបាតិមោក្ខនោះ ។

១- ភិក្ខុនីណាមួយ សេពមេថុនធម្មដោយឆន្ទៈ ដោយហោចទៅសូម្បីសេពមេថុនធម្ម ជាមួយសត្វតិរច្ឆានឈ្មោល ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ជាស្ត្រីឥតសង្វាស ។

២- ភិក្ខុនីណាមួយ កាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ ដោយចំណែកនៃចិត្តលួច អំពីស្រុកក្តី អំពីព្រៃក្តី ព្រះរាជាទាំងឡាយចាប់ចោរបានហើយ គប្បីសម្លាប់ក្តី ឃុំឃាំងក្តី និរទេសក្តី ដោយព្រះរាជឱង្ការថា "ហងឯងជាចោរ ជាមនុស្សពាលវង្វេង ជាមនុស្សលួច" ព្រោះអទិន្នាទានមានសភាពយ៉ាងណា ភិក្ខុនីកាលកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ មានសភាពយ៉ាងនោះ ភិក្ខុនីនេះ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ជាស្ត្រីឥតសង្វាស ។

៣- ភិក្ខុនីណាមួយ ក្លែងផ្តាច់បង់រាងកាយរបស់មនុស្សឲ្យឃ្លាតចាកជីវិតក្តី ស្វែងរកគ្រឿងសស្ត្រាវុធ ឲ្យគេសម្លាប់រាងកាយមនុស្សនោះក្តី ពណ៌នាគុណនៃសេចក្តីស្លាប់ក្តី ឬក៏និយាយណែនាំ ដើម្បីសេចក្តីស្លាប់ថា នែបុរសដ៏ចម្រើន ជីវិតអាក្រក់នេះ មានប្រយោជន៍អ្វីដល់អ្នក ? អ្នកស្លាប់វិញប្រសើរជាងរស់នៅ ភិក្ខុនីមានចិត្តគិត មានសេចក្តីត្រិះរិះក្នុងចិត្តដូច្នេះ គប្បីពណ៌នាគុណនៃសេចក្តីស្លាប់ ឬគប្បីណែនាំដើម្បីសេចក្តីស្លាប់ ដោយអនេកបរិយាយ ភិក្ខុនីនេះ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ជាស្ត្រីឥតសង្វាស ។

បារាជិកុទ្ទេសោ

៤- យា បន ភិក្ខុនី អនភិជានំ ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ អត្តុបនាយិកំ អលមរិយញ្ញាណទស្សនំ សមុទាចរេយ្យ ឥតិ ជានាមិ ឥតិ បស្សាមីតិ តតោ អបរេន សមយេន សមនុគ្គាហិយមានា វា អសមនុគ្គាហិយមានា វា អាបន្នា វិសុទ្ធាបេក្ខា ឯវំ វទេយ្យ អជានមេវំ អយ្យេ អវចំ ជានាមិ អបស្សំ បស្សាមិ តុច្ឆំ មុសា វិលបិន្តិ អញ្ញត្រ អធិមានា អយម្បិ បារាជិកា ហោតិ អសំវាសា ។

៥- យា បន ភិក្ខុនី អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស អធក្ខកំ ឧព្ភជានុមណ្ឌលំ អាមសនំ វា បរាមសនំ វា គហណំ វា ឆុបនំ វា បដិបីឡនំ វា សាទិយេយ្យ អយម្បិ បារាជិកា ហោតិ អសំវាសា ឧព្ភជានុមណ្ឌលិកា ។

បារាជិកុទ្ទេស

៨- ភិក្ខុនីណាមួយ មិនដឹងជាក់ ហើយពោលអួតឧត្តរិមនុស្សធម៌គឺញាណ និងទស្សនៈដ៏ប្រសើរ ជាធម៌អាចកម្ចាត់បង់នូវកិលេស បង្អោនមកកាន់ខ្លួនថា ខ្ញុំដឹងដូច្នេះ ខ្ញុំឃើញដូច្នេះ លុះដល់សម័យដទៃពីនោះមក ទោះមានគេសាកសួរក្តី ឥតមានគេសាកសួរក្តី ក៏ហៅថាត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ទោះបីមានប្រាថ្នាចង់ឲ្យបរិសុទ្ធ (គឺឲ្យរួចទោស) ហើយត្រឡប់ជានិយាយកែសំនួនយ៉ាងនេះវិញថា នៃលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមិនដឹងយ៉ាងនេះទេ ប៉ុន្តែបានពោលថាដឹង ខ្ញុំមិនឃើញយ៉ាងនេះទេ ប៉ុន្តែបានពោលថាឃើញ ខ្ញុំពោលកុហកសោះទេ វៀរលែងតែសម្គាល់ថាខ្លួនបានត្រាស់ដឹងពិត ភិក្ខុនីនេះ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ជាស្រ្តីឥតសង្វាស ។

៥- ភិក្ខុនីណាមួយ មានតម្រេកហើយត្រេកអរនឹងការស្ទាបក្តី អង្អែលក្តី កាន់ក្តី ពាល់ក្តី ឱបរឹតក្តី ខាងក្រោមតាំងពីដងកាំបិតចុះមក ខាងលើតាំងពីមណ្ឌលជង្គង់ឡើងទៅ នៃបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេក ភិក្ខុនីនេះ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ឈ្មោះឧព្ភជានុមណ្ឌលិកា (ព្រោះឲ្យបុរសស្ទាបសរីរប្រទេស ខាងលើតាំងពីមណ្ឌលជង្គង់ឡើងទៅ) ជាស្រ្តីឥតមានសង្វាស ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខបាលី

៦- យា បន ភិក្ខុនី ជានំ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នំ ភិក្ខុនឹ នេវ អត្តនា បដិចោទេយ្យ ន គណស្ស អារោចេយ្យ យទា ច សា ឋិតា វា អស្ស ចុតា វា នាសិតា វា អវសដា វា សា បច្ឆា ឯវំ វទេយ្យ បុព្វេវាហំ អយ្យេ អញ្ញាសឹ ឯតំ ភិក្ខុនឹ ឯវរូបា ច ឯវរូបា ច សា ភគិនីតិ នោ ច ខោ អត្តនា បដិចោទេស្សំ ន គណស្ស អារោចេស្សន្តិ អយម្បិ បារាជិកា ហោតិ អសំវាសា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា ។

៧- យា បន ភិក្ខុនី សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ ភិក្ខុំ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន អនាទរំ អប្បដិការំ អកតសហាយំ តមនុវត្តេយ្យ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ ឯវមស្ស វចនីយា ឯសោ ខោ អយ្យេ ភិក្ខុ សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តោ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន អនាទរោ អប្បដិការោ អកតសហាយោ មាយ្យេ ឯតំ ភិក្ខុំ អនុវត្តីតិ ឯវញ្ច សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ វុច្ចមានា តថេវ

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខប្រែ

៦- ភិក្ខុនីណាមួយ ដឹងថាភិក្ខុនីផងគ្នា ត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ មិនចោទដោយខ្លួនឯង និងមិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈ កាលណាបើភិក្ខុនីនោះ ស្ថិតនៅក្តី ច្យុតហើយក្តី វិនាសហើយក្តី ជៀសទៅកាន់លទ្ធិដទៃហើយក្តី ទោះភិក្ខុនីដែលដឹងរឿងនោះ និយាយយ៉ាងនេះក្នុងកាលជាខាងក្រោយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំបានដឹង (រឿង) ភិក្ខុនីនោះថា នាងនោះមានសភាពយ៉ាងនេះមួយ យ៉ាងនេះមួយ ក្នុងកាលមុនដែរ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនបានចោទចំពោះខ្លួនឯង និងមិនបានប្រាប់ដល់ពួកគណៈទេ ដូច្នេះ ភិក្ខុនីនេះ ត្រូវអាបត្តិបារាជិកឈ្មោះវជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា (ព្រោះជួយបិទបាំងទោសគេ) ជាស្ត្រីមិនមានសំវាស ។

៧- ភិក្ខុនីណាមួយ ប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្ត តាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ជាភិក្ខុមិនអើពើ ជាភិក្ខុដែលសង្ឃជួយជ្រោមជ្រែងមិនបាន ជាភិក្ខុមិនមានការរួបរួមជាមួយនឹងសង្ឃ ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ និយាយយ៉ាងនេះថា នៃលោកម្ចាស់ ភិក្ខុនេះឯង ដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នា លើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ជាភិក្ខុមិនអើពើ ជាភិក្ខុដែលសង្ឃជួយជ្រោមជ្រែងមិនបាន ជាភិក្ខុមិនមានការរួបរួមជាមួយនឹងសង្ឃ នៃលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់កុំប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុនេះឡើយភិក្ខុនីនោះ កាលភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយឲ្យយ៉ាងនេះ នៅតែប្រកាន់យ៉ាងនោះដដែល

បារាជិកុទ្ទេសោ

បគ្គណ្ហេយ្យ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ យាវតតិយំ សមនុភាសិតព្វា តស្ស បដិនិស្សគ្គាយ យាវតតិយញ្ចេ សមនុភាសិយមានា តំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ អយម្បិ បារាជិកា ហោតិ អសំវាសា ឧក្ខិត្តានុវត្តិកា ។

៨- យា បន ភិក្ខុនី អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថគ្គហណំ វា សាទិយេយ្យ សង្ឃាដិកណ្ណគ្គហណំ វា សាទិយេយ្យ សន្តិដ្ឋេយ្យ វា សល្លបេយ្យ វា សង្កេតំ វា គច្ឆេយ្យ បុរិសស្ស វា អព្ភាគមនំ សាទិយេយ្យ ឆន្នំ វា អនុបវិសេយ្យ កាយំ វា តទត្ថាយ ឧបសំហរេយ្យ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយ អយម្បិ បារាជិកា ហោតិ អសំវាសា អដ្ឋវត្ថុកា ។

ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ អដ្ឋ បារាជិកា ធម្មា ។ យេសំ ភិក្ខុនី អញ្ញតរំ វា អញ្ញតរំ វា អាបជ្ជិត្វា ន លភតិ ភិក្ខុនីហិ សទ្ធឹ សំវាសំ យថា បុរេ តថា បច្ឆា បារាជិកា ហោតិ អសំវាសា ។ តត្ថាយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ? ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ

បារាជិកុទ្ទេស

ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនកម្មជាគម្រប់បីដង ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះ បើភិក្ខុនីនោះ កាលត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនកម្មជាគម្រប់បីដង លះបង់វត្ថុនោះបាន ការលះបង់បាននោះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ភិក្ខុនីនេះ ក៏ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ឈ្មោះឧក្ខិត្តានុវត្តិកា (ព្រោះប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្ត) ជាស្ត្រីមិនមានសង្វាស ។

៨- ភិក្ខុនីណាមួយ មានតម្រេកហើយត្រេកអរនឹងការចាប់ដៃក្តី ត្រេកអរនឹងការចាប់ជាយសង្ឃាដីក្តី របស់បុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេក ឈរជាមួយក្តី ចរចាជាមួយក្តី ទៅកាន់ទីសង្កេតក្តី ត្រេកអរនឹងប្រុសដើរចូលមកជិតក្តី ចូលទៅកាន់ ទីកំបាំងក្តី ពិចារណាកាយដើម្បីអសទ្ធម្មនោះក្តី ដើម្បីនឹងសេពមេថុនធម្មនុ៎ះក្តី ភិក្ខុនីនេះ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ឈ្មោះអដ្ឋវត្ថុកា (ព្រោះប្រកបដោយវត្ថុ៨) ជាស្ត្រីមិនមានសង្វាស ។

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិឈ្មោះបារាជិកទាំង ៨ ខ្ញុំព្រះករុណាបានសម្តែងរួចហើយ ។ បណ្តាអាបត្តិទាំង ៨ នុ៎ះ ភិក្ខុនីណាត្រូវអាបត្តិបារាជិកណាមួយហើយ ភិក្ខុនីនោះ មិនបានទូវការនៅរួមជាមួយនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយឡើយ (ព្រោះ)ខ្លួនត្រូវអាបត្តិបារាជិករកសង្វាសគ្មាន កាលពីមុនយ៉ាងណាមិញ លុះខាងក្រោយមក ភិក្ខុនីនោះ ក៏ជាបារាជិក រកសំវាសគ្មានយ៉ាងនោះដែរ ។ ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ក្នុងអាបត្តិបារាជិកទាំង ៨ នោះ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ? ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសួរជាលើកទី ២ ម្តងទៀត

៤០

ភិក្ខុនីចាតិមោក្ខបាលី

កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ? តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ? បរិសុទ្ធេត្ថយ្យាយោ តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមិ ។

បារាជិកុទ្ទេសោ និដ្ឋិតោ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ-ប្រែ

លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ? ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសួរជាលើកទី ៣ ម្តងទៀត លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ? លោកម្ចាស់ ទាំងឡាយ សុទ្ធតែជាអ្នកបរិសុទ្ធ ក្នុងបារាជិកទាំង ៨ នុ៎ះហើយ ព្រោះហេតុនោះ បានជាលោកម្ចាស់នៅស្ងៀម ។ ខ្ញុំព្រះករុណាសូមចាំទុកហេតុនេះដោយកិរិយានៅស្ងៀមនោះឯង ។

ចប់ បារាជិកុទ្ទេស ។

សង្ឃាទិសេសុទ្ទេសោ

ឥមេ ខោ បនយ្យាយោ សត្តរស សង្ឃាទិសេសា ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

១- យា បន ភិក្ខុនី ឧស្សុយ្យវាទិកា វិហរេយ្យ គហបតិនា វា គហបតិបុត្តេន វា ទាសេន វា កម្មករេន វា អន្តមសោ សមណាបរិព្វាជកេនាបិ អយំ ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសំ ។

២- យា បន ភិក្ខុនី ជានំ ចោរឹ វជ្ឈវិទិតំ អនបលោកេត្វា រាជានំ វា សង្ឃំ វា គណំ វា បូគំ វា សេណឹ វា អញ្ញត្រ កប្បា វុដ្ឋាបេយ្យ អយម្បិ ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសំ ។

៣- យា បន ភិក្ខុនី ឯកា វា គាមន្តរំ គច្ឆេយ្យ ឯកា វា នទីចារំ គច្ឆេយ្យ ឯកា វា រត្តឹ វិប្បវសេយ្យ ឯកា វា គណម្ហា ឱហីយេយ្យ អយម្បិ ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសំ ។

សង្ឃាទិសេសុទ្ទេស

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិសង្ឃាទិសេសទាំង ១៧ នេះ មកកាន់ឧទ្ទេស ។

១- ភិក្ខុនីណាមួយ ជាអ្នកប្តឹងផ្តល់ពីគហបតីក្តី កូនគហបតីក្តី ខ្ញុំគេក្តី អ្នកធ្វើការងារក្តី ដោយហោចទៅសូម្បីតែសមណបរិព្វាជក ភិក្ខុនីនេះ ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

២- ភិក្ខុនីណាមួយ ដឹងថាស្រីជាចោរដែលគេដឹងច្បាស់ថាត្រូវសម្លាប់ហើយ មិនជម្រាបស្តេចក្តី (អ្នករាជការក្តី) សង្ឃក្តី គណៈក្តី ប្រជុំជនក្តី សេនាក្តី ហើយបំបួសស្រីនោះ វៀរលែងតែកប្ប (គឺមានសំបុត្រច្បាប់) ភិក្ខុនីនេះ ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

៣- ភិក្ខុនីណាមួយ ទៅកាន់ចន្លោះស្រុកតែម្នាក់ឯងក្តី ទៅកាន់ត្រើយស្ទឹងខាងនាយតែម្នាក់ឯងក្តី នៅប្រាសចាកគ្នាក្នុងវេលារាត្រីតែម្នាក់ឯងក្តី ឈប់ឃ្លាតអំពីពួកតែម្នាក់ឯងក្តី ភិក្ខុនីនេះឯង ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

៤២

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខបាលី

៤- យា បន ភិក្ខុនី សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ ភិក្ខុនឹ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន អនបលោកេត្វា ការកសង្ឃំ អនញ្ញាយ គណស្ស ឆន្ទំ ឱសារេយ្យ អយម្បិ ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសំ ។

៥- យា បន ភិក្ខុនី អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថតោ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ខាទេយ្យ វា ភុញ្ជេយ្យ វា អយម្បិ ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសំ ។

៦- យា បន ភិក្ខុនី ឯវំ វទេយ្យ កិន្តេ អយ្យេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ករិស្សតិ អវស្សុតោ វា អនវស្សុតោ វា យតោ ត្វំ អនវស្សុតា ឥង្ឃយ្យេ យន្តេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ទេតិ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា តំ ត្វំ សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ខាទ វា ភុញ្ជ វាតិ អយម្បិ ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសំ ។

៧- យា បន ភិក្ខុនី សញ្ចរិត្តំ សមាបជ្ជេយ្យ ឥត្ថិយា វា បុរិសមតឹ បុរិសស្ស វា ឥត្ថីមតឹ ជាយត្តនេ វា ជារត្តនេ វា អន្តមសោ តំខណិកាយបិ អយម្បិ ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសំ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ-ប្រែ

៤- ភិក្ខុនីណាមួយ មិនបានប្រាប់ការកសង្ឃ មិនដឹងសេចក្ដីប្រាថ្នារបស់គណៈ ហើយសូត្របញ្ចូលភិក្ខុនីដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នា លើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្ដា ភិក្ខុនីនេះក្ដី ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរបណ្ដេញចេញចាកសង្ឃ ។

៥- ភិក្ខុនីណាមួយ មានតម្រេកទទួលយកខាទនីយក្ដី ភោជនីយក្ដី អំពីដៃបុរស-បុគ្គលដែលមានតម្រេកដែរ ដោយដៃនៃខ្លួន ហើយទំពាស៊ីក្ដី បរិភោគក្ដី ភិក្ខុនីនេះក្ដី ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរបណ្ដេញចេញចាកសង្ឃ ។

៦- ភិក្ខុនីណាមួយ ពោលយ៉ាងនេះថា នៃលោកម្ចាស់ បុគ្គលប្រុសនេះទុកជាមានតម្រេកក្ដី មិនមានតម្រេកក្ដី នឹងធ្វើអ្វីដល់លោកបាន នៃលោកម្ចាស់ ណ្ហើយចុះ កាលណាបើលោកមិនមានតម្រេកទេ បើបុគ្គលប្រុសនោះឲ្យវត្ថុឯណា ជាខាទនីយក្ដី ជាភោជនីយក្ដីដល់លោក លោកចូរទទួលយកវត្ថុនោះដោយដៃខ្លួន ហើយទំពាស៊ី ឬបរិភោគចុះ ភិក្ខុនីនេះ ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរបណ្ដេញ-ចេញចាកសង្ឃ ។

៧- ភិក្ខុនីណាមួយ ប្រព្រឹត្តនិយាយដឹកនាំ ប្រាប់សេចក្ដីប្រាថ្នា របស់បុរសដល់ស្ត្រីក្ដី ប្រាប់សេចក្ដីប្រាថ្នារបស់ស្ត្រីដល់បុរសក្ដី ឲ្យបានគ្នាជាប្ដីប្រពន្ធ ឬជាសហាយស្មន់ ដោយហោចទៅសូម្បីប្រាប់ដល់ស្រីពេស្យា ភិក្ខុនីនេះ ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរបណ្ដេញចេញចាកសង្ឃ ។

សង្ឃាទិសេសុទ្ទេសោ

៨- យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនឹ ទុដ្ឋា ទោសា អប្បតីតា អមូលកេន បារាជិកេន ធម្មេន អនុទ្ធំសេយ្យ អប្បេវ នាម នំ ឥមម្ហា ព្រហ្មចរិយា ចាវេយ្យន្តិ តតោ អបរេន សមយេន សមនុគ្គាហិយមានា វា អសមនុគ្គាហិយមានា វា អមូលកញ្ចេវ តំ អធិករណំ ហោតិ ភិក្ខុនី ច ទោសំ បតិដ្ឋាតិ អយម្បិ ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសំ ។

៩- យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនឹ ទុដ្ឋា ទោសា អប្បតីតា អញ្ញភាគិយស្ស អធិករណស្ស កិញ្ចិ ទេសំ លេសមត្តំ ឧបាទាយ បារាជិកេន ធម្មេន អនុទ្ធំសេយ្យ អប្បេវ នាម នំ ឥមម្ហា ព្រហ្មចរិយា ចាវេយ្យន្តិ តតោ អបរេន សមយេន សមនុគ្គាហិយមានា វា អសមនុគ្គាហិយមានា វា អញ្ញភាគិយញ្ចេវ តំ អធិករណំ ហោតិ កោចិ ទេសោ លេសមត្តោ ឧបាទិន្នោ ភិក្ខុនី ច ទោសំ បតិដ្ឋាតិ អយម្បិ ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសំ ។

សង្ឃាទិសេសុទ្ទេស

៨- ភិក្ខុនីណាមួយ ក្រោធខឹង ប្រទូស្ត អាក់អន់ចិត្ត ចោទកម្ចាត់ភិក្ខុនីផងគ្នា ដោយអាបត្តិបារាជិក មិនមានមូលហេតុ ដោយបំណងថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ! អញនឹងញ៉ាំង ភិក្ខុនីនោះ ឲ្យឃ្លាតចាកព្រហ្មចរិយធម៌នេះបាន លុះដល់សម័យដទៃពីនោះមក ទោះមានគេសាកសួរក្តី ឥតមានគេសាកសួរក្តី បើអធិករណ៍នោះប្រាកដជាពុំមានមូលហេតុមែន ទាំងភិក្ខុនីក៏ប្តេជ្ញាទោសខ្លួនឯង ភិក្ខុនីនេះត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

៩- ភិក្ខុនីណាមួយ ក្រោធខឹង ប្រទូស្ត អាក់អន់ចិត្ត ប្រកាន់យកហេតុបន្តិចបន្តួចនៃអធិករណ៍ ដែលជារឿងដទៃមកជាគ្រឿងអាង ហើយចោទភិក្ខុនីដោយអាបត្តិបារាជិក ដោយបំណងថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ! អញនឹងញ៉ាំងភិក្ខុនីនោះឲ្យឃ្លាតចាកព្រហ្មចរិយធម៌នេះបាន លុះដល់សម័យដទៃពីនោះមក ទោះមានគេសាកសួរក្តី ឥតមានគេសាកសួរក្តី បើអធិករណ៍នោះ ជារឿងដទៃទេ ភិក្ខុនីប្រកាន់យកហេតុត្រឹមតែបន្តិចបន្តួច មកជាគ្រឿងអាង ទាំងភិក្ខុនីក៏ប្តេជ្ញាទោស ខ្លួនឯងផង ភិក្ខុនីនេះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខបាលី

១០- យា បន ភិក្ខុនី កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វទេយ្យ ពុទ្ធំ បច្ចាចិក្ខាមិ ធម្មំ បច្ចាចិក្ខាមិ សង្ឃំ បច្ចាចិក្ខាមិ សិក្ខំ បច្ចាចិក្ខាមិ កិន្នុមា វ សមណិយោ យា សមណិយោ សក្យធីតរោ សន្តញ្ញាបិ សមណិយោ លជ្ជិនិយោ កុក្កុច្ចិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ ឯវមស្ស វចនីយា នាយ្យេ[1] កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ អវច ពុទ្ធំ បច្ចាចិក្ខាមិ ធម្មំ បច្ចាចិក្ខាមិ សង្ឃំ បច្ចាចិក្ខាមិ សិក្ខំ បច្ចាចិក្ខាមិ កិន្នុមា វ សមណិយោ យា សមណិយោ សក្យធីតរោ សន្តញ្ញាបិ សមណិយោ លជ្ជិនិយោ កុក្កុច្ចិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ អភិរមយ្យេ ស្វាក្ខាតោ ធម្មោ ចរ ព្រហ្មចរិយំ សម្មា ទុក្ខស្ស អន្តកិរិយាយាតិ ។ ឯវញ្ច សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ វុច្ចមានា តថេវ បគ្គណ្ហេយ្យ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ យាវតតិយំ សមនុភាសិតព្វា តស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យាវតតិយញ្ចេ សមនុភាសិយមានា តំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ អយម្បិ ភិក្ខុនី យាវតតិយកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសំ ។

---

(១) ក្នុងដីកា ថា មាយ្យេ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ-ប្រែ

១០- ភិក្ខុនីណាមួយ ខឹងអាក់អន់ចិត្ត ហើយពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំលាព្រះធម៌ ខ្ញុំលាព្រះសង្ឃ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាជាសមណី ជាធីតាព្រះពុទ្ធជាសក្យៈ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះ នឹងហៅថា សមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃដែលមានសេចក្តីអៀនខ្មាស មានសេចក្តីរង្កៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគង់មានខ្លះដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យ ក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ និយាយយ៉ាងនេះថា នែលោកម្ចាស់ លោកកុំខឹងអាក់អន់ ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំលាព្រះធម៌ ខ្ញុំលាព្រះសង្ឃ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាជាសមណី ជាសក្យធីតា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះ នឹងហៅថាជាសមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃដែលមានសេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្កៀសប្រាថ្នាការសិក្សាគង់មានខ្លះដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យ ក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះដូចនេះឡើយ ។ នែលោកម្ចាស់ ចូរលោកត្រេកអរ (ព្រោះ) ធម៌ព្រះមានព្រះភាគសម្តែងល្អហើយចូរលោកប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យ ដើម្បីធ្វើនូវទីបំផុតទុក្ខ ដោយប្រពៃចុះ ឯភិក្ខុនីនោះ កាលបើត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ ពោលយ៉ាងនេះ នៅប្រកាន់យ៉ាងនោះដដែល ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនកម្ម ចំពោះភិក្ខុនីនោះ អស់វារៈជាគម្រប់បីដងដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ បើភិក្ខុនីនោះ កាលត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្មគម្រប់បីដង(ហើយ) លះបង់វត្ថុនោះបាន ការលះបង់បាននោះជាការល្អ បើលះបង់មិនបានទេ ភិក្ខុនីនេះ ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ជាយាវតតិយកគួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

សង្ឃាទិសេសុទ្ទេសោ

១១- យា បន ភិក្ខុនី កិស្មិញ្ចិទេវ អធិករណេ បច្ចា កតា[១] កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វទេយ្យ ឆន្ទគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ទោសគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ មោហគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ភយគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោតិ ។ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ ឯវមស្ស វចនីយា មាយ្យេ កិស្មិញ្ចិទេវ អធិករណេ បច្ចា កតា កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ អវច ឆន្ទគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ទោសគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ មោហគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ភយគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោតិ អយ្យា ខោ ឆន្ទាបិ គច្ឆេយ្យ ទោសាបិ គច្ឆេយ្យ មោហាបិ គច្ឆេយ្យ ភយាបិ គច្ឆេយ្យាតិ ។ ឯវញ្ច សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ វុច្ចមានា តថេវ បគ្គណ្ហេយ្យ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ យាវតតិយំ សមនុភាសិតព្វា តស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យាវតតិយញ្ចេ សមនុភាសិយមានា តំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ អយម្បិ ភិក្ខុនី យាវតតិយកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសំ ។

១២- ភិក្ខុនិយោ បនេវ សំសដ្ឋា វិហរន្តិ បាបាចារា បាបសទ្ទា បាបសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា ។ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីហិ

(១) ក្នុងដីកា ថា បច្ចាភតា ។

សង្ឃាទិសេសុទ្ទេស

១១- ភិក្ខុនីណាមួយ ដែលភិក្ខុនីសង្ឃធ្វើឲ្យចាញ់ ព្រោះអធិករណ៍នីមួយ ៗ ហើយខឹងអាក់អន់ចិត្ត ពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់ផង ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្ដីស្អប់ផង ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្ដីល្ងង់ផង ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្ដីខ្លាចផង ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា នែលោកម្ចាស់ លោកដែលភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យចាញ់ ព្រោះអធិករណ៍នីមួយ ហើយខឹងអាក់អន់ចិត្ត កុំនិយាយយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់ផង ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្ដីស្អប់ផង ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្ដីល្ងង់ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្ដីខ្លាចផងដូច្នេះថា លោកម្ចាស់ហ្នឹងឯងលុះដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់ខ្លះ លុះដោយសេចក្ដីស្អប់ខ្លះ លុះដោយសេចក្ដីល្ងង់ខ្លះ លុះដោយសេចក្ដីខ្លាចខ្លះ។ ភិក្ខុនីនោះ កាលដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយពោលយ៉ាងនេះហើយ នៅតែប្រកាន់យ៉ាងនោះដដែល ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្មដរាបដល់គម្រប់បីដង ដើម្បីឲ្យលះបង់កម្មនោះចេញ ។ ភិក្ខុនីនោះកាលបើត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនកម្ម ដរាបដល់គម្រប់បីដង លះបង់កម្មនោះបាន ការលះបង់បានដូច្នេះនេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ភិក្ខុនីនេះក្តី ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ជាយាវតតិយកៈ គួរបណ្ដេញចេញចាកសង្ឃ ។

១២- ចំណែកភិក្ខុនីទាំងឡាយ នៅច្រឡំដោយគ្រហស្ថ មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសភិក្ខុនីផងគ្នា ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ គួរភិក្ខុនីទាំងឡាយ

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខបាលី

ឯវមស្សុ វចនីយា ភគិនិយោ ខោ សំសដ្ឋា វិហរន្តិ បាបាចារា បាបសទ្ទា បាបសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា វិវិច្ចថយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភគិនីនំ សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។ ឯវញ្ច តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីហិ វុច្ចមានា តថេវ បគ្គណ្ហេយ្យុំ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីហិ យាវតតិយំ សមនុភាសិតព្វា តស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យាវតតិយញ្ចេ សមនុភាសិយមានា តំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យុំ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជេយ្យុំ ឥមាបិ ភិក្ខុនិយោ យាវតតិយកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសំ ។

១៣- យា បន ភិក្ខុនី ឯវំ វទេយ្យ សំសដ្ឋា វ អយ្យេ តុម្ហេ វិហរថ មា តុម្ហេ នានា វិហរិត្ថ សន្តិ សង្ឃេ អញ្ញាបិ ភិក្ខុនិយោ ឯវាចារា ឯវំសទ្ទា ឯវំសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា តា សង្ឃោ ន កិញ្ចិ អាហ តុម្ហេយេវ សង្ឃោ ឧញ្ញាយ បរិភវេន អក្ខន្តិយា វេភស្សា ទុព្វល្យា ឯវមាហ ភគិនិយោ ខោ សំសដ្ឋា វិហរន្តិ បាបាចារា បាបសទ្ទា

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ-ប្រែ

និយាយយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ នៅច្រឡំដោយគ្រហស្ថ មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសភិក្ខុនីសង្ឃផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃតែងសរសើរសេចក្ដីស្ងាត់ (ចាកពួក) របស់បងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ កាលភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះហើយ ក៏នៅតែប្រកាន់ យ៉ាងនោះដដែល ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ គួរភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្ម ជាគម្រប់បីដង ដើម្បីឲ្យលះបង់នូវវត្ថុនោះ ។ បើភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ កាលភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្មជាគម្រប់បីដង លះបង់វត្ថុនោះបាន ការលះបង់បានដូច្នេះនេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះក្ដី ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសឈ្មោះយាវតតិយកៈ គួរបណ្ដេញចេញចាកសង្ឃ ។

១៣- ភិក្ខុនីណាមួយ ពោលយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយ ចូរនៅច្រឡូកច្រឡំ ដោយគ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយ កុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ សូម្បីភិក្ខុនីទាំងឡាយរូបដទៃ ដែលមានមារយាទដូចគ្នា មានកិត្តិសព្ទដូចគ្នា មានការចិញ្ចឹមជីវិតដូចគ្នា ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ ជាអ្នកបិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា មាននៅក្នុងសង្ឃដែរ សង្ឃមិនពោលពាក្យអ្វីនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះទេ សង្ឃពោលពាក្យយ៉ាងនេះ តែនឹងលោកទាំងឡាយដោយសេចក្ដីមើលងាយ ដោយពេបជ្រាយ ដោយគ្មានអំណត់ ដោយសេចក្ដីបន្ថ្លប ដោយលោកទាំងឡាយមានកម្លាំងថយថា ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយហ្នឹងឯងជាអ្នកនៅច្រឡូកច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់

សង្ឃាទិសេសុទ្ទេសោ

បាបសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា វិវិច្ចថយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភគិនីនំ សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ ឯវមស្ស វចនីយា មាយ្យេ ឯវំ អវច សំសដ្ឋាវ អយ្យេ តុម្ហេ វិហរថ មា តុម្ហេ នានា វិហរិត្ថ សន្តិ សង្ឃេ អញ្ញាបិ ភិក្ខុនិយោ ឯវាចារា ឯវំសទ្ទា ឯវំសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា តា សង្ឃោ ន កិញ្ចិ អាហ តុម្ហេយេវ សង្ឃោ ឧញ្ញាយ បរិភវេន អក្ខន្តិយា វេភស្សា ទុព្វល្យា ឯវមាហ ភគិនិយោ ខោ សំសដ្ឋា វិហរន្តិ បាបាចារា បាបសទ្ទា បាបសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា វិវិច្ចថយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភគិនីនំ សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។ ឯវញ្ច សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ វុច្ចមានា តថេវ បគ្គណ្ហេយ្យ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ យាវតតិយំ សមនុភាសិតព្វា តស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យាវតតិយញ្ចេ សមនុភាសិយមានា តំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ អយម្បិ ភិក្ខុនី យាវតតិយកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសំ ។

សង្ឃាទិសេសុទ្ទេស

មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ ជាអ្នកបិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនី ជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីនោះ គប្បីភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ចូរលោកកុំនិយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅច្រឡូកច្រឡំដោយគ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ សូម្បីភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃដែលមានមារយាទដូចគ្នា មានកិត្តិសព្ទដូចគ្នា មានការចិញ្ចឹមជីវិតដូចគ្នា ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ ជាអ្នកបិទបាំងទោស របស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា មាននៅក្នុងសង្ឃដែរ សង្ឃមិនពោលពាក្យអ្វីនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះទេ សង្ឃពោលពាក្យយ៉ាងនេះ តែនឹងលោកទាំងឡាយ ដោយសេចក្តីមើលងាយ ដោយពេបជ្រាយដោយគ្មានអំណត់ ដោយសម្តីបង្រ្គប ដោយលោកទាំងឡាយ មានកម្លាំងថយ ថាភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយហ្នឹងឯង ជាអ្នកនៅច្រឡូកច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀត-បៀនភិក្ខុនីសង្ឃ ជាអ្នកបិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់ របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីនោះ កាលដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយពោលយ៉ាងនេះ ក៏នៅតែប្រកាន់យ៉ាងនោះដដែល ភិក្ខុនីនោះគប្បីភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនកម្មដើម្បីឲ្យលះបង់នូវវត្ថុនោះដរាបដល់គម្រប់បីដង ។ បើភិក្ខុនីនោះ កាលដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្ម ដរាបដល់គម្រប់បីដង លះបង់វត្ថុនោះបាន ការលះបង់បានដូច្នេះនេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ភិក្ខុនីនេះក្តី ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសឈ្មោះយាវតតិយកៈ គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

៤៨

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខបាលី

១៤- យា បន ភិក្ខុនី សមគ្គស្ស សង្ឃស្ស ភេទាយ បរក្កមេយ្យ ភេទនសំវត្តនិកំ វា អធិករណំ សមាទាយ បគ្គយ្ហ តិដ្ឋេយ្យ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ ឯវមស្ស វចនីយា មាយ្យេ សមគ្គស្ស សង្ឃស្ស ភេទាយ បរក្កមិ ភេទនសំវត្តនិកំ វា អធិករណំ សមាទាយ បគ្គយ្ហ អដ្ឋាសិ សមេតាយ្យា សង្ឃេន សមគ្គោ ហិ សង្ឃោ សម្មោទមានោ អវិវទមានោ ឯកុទ្ទេសោ ផាសុ វិហរតីតិ ។ ឯវញ្ច សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ វុច្ចមានា តថេវ បគ្គណ្ហេយ្យ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ យាវតតិយំ សមនុភាសិតព្វា តស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យាវតតិយញ្ចេ សមនុភាសិយមានា តំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ អយម្បិ ភិក្ខុនី យាវតតិយកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសំ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ-ប្រែ

១៤- ភិក្ខុនីណាមួយ ព្យាយាមបំបែកសង្ឃ ដែលព្រមព្រៀងគ្នា ឬប្រកាន់ផ្គងឡើងនូវអធិករណ៍ ដែលនាំសង្ឃឲ្យបែកបាក់គ្នាហើយតាំងនៅ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ត្រូវនិយាយនឹងភិក្ខុនីនោះ យ៉ាងនេះថា លោកម្ចាស់កុំព្យាយាមបំបែកសង្ឃដែលព្រមព្រៀងគ្នាឡើយ ទាំងកុំប្រកាន់ផ្គងឡើងនូវអធិករណ៍ដែលនាំសង្ឃឲ្យបែកបាក់គ្នាហើយតាំងនៅឡើយ លោកម្ចាស់ចូរព្រមព្រៀងជាមួយនឹងសង្ឃវិញទៅ ព្រោះថាសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នា រីករាយរកគ្នា មិនវិវាទគ្នា មានឧទ្ទេសជាមួយគ្នា តែងតែនៅជាសុខសប្បាយ ។ កាលដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះ ភិក្ខុនីនោះនៅតែប្រកាន់ ដូច្នោះដដែល ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្ម ហាមប្រាមភិក្ខុនីនោះអស់កំណត់បីដង ដើម្បីឲ្យលះបង់សង្ឃភេទកម្មនោះចេញ ។ កាលបើភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនកម្មហាមប្រាមគ្រប់បីដងហើយ ភិក្ខុនីនោះលះបង់សង្ឃភេទកម្មនោះចេញ ការលះបង់បានដូច្នេះនេះជាការប្រពៃ បើពុំលះបង់ទេ ភិក្ខុនីនេះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ឈ្មោះយាវតតិយក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

៤៩

សង្ឃាទិសេសុទ្ទេសោ

១៨- តស្សាយេវ ខោ បន ភិក្ខុនិយា ភិក្ខុនិយោ ហោន្តិ អនុវត្តិកា វគ្គវាទិកា ឯកា វា ទ្វេ វា តិស្សោ វា តា ឯវំ វទេយ្យុំ មាយ្យាយោ ឯតំ ភិក្ខុនឹ កិញ្ចិ អវចុត្ថ ធម្មវាទិនី ចេសា ភិក្ខុនី វិនយវាទិនី ចេសា ភិក្ខុនី អម្ហាកញ្ចេសា ភិក្ខុនី ឆន្ទញ្ច រុចិញ្ច អាទាយ វោហរតិ ជានាតិ នោ ភាសតិ អម្ហាកម្បេតំ ខមតីតិ ។ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីហិ ឯវមស្សុ វចនីយា មាយ្យាយោ ឯវំ អវចុត្ថ ន ចេសា ភិក្ខុនី ធម្មវាទិនី ន ចេសា ភិក្ខុនី វិនយវាទិនី មាយ្យានម្បិ សង្ឃភេទោ រុច្ចិត្ថ សមេតាយ្យានំ សង្ឃេន សមគ្គោ ហិ សង្ឃោ សម្មោទមានោ អវិវទមានោ ឯកុទ្ទេសោ ផាសុ វិហរតីតិ ។ ឯវញ្ច តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីហិ វុច្ចមានា តថេវ បគ្គណ្ហេយ្យុំ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីហិ យាវតតិយំ សមនុភាសិតព្វា តស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យាវតតិយញ្ចេ សមនុភាសិយមានា តំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យុំ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជេយ្យុំ ឥមាបិ ភិក្ខុនិយោ យាវតតិយកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសំ ។

សង្ឃាទិសេសុទ្ទេស

១៥- ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុនី ដែលបំបែកសង្ឃនោះឯង ហើយជាអ្នកពោលប្រកាន់ពួក ទោះមួយរូបក្តី ពីររូបក្តី បីរូបក្តី ភិក្ខុនីទាំងនោះពោលហាម (ភិក្ខុនីទាំងឡាយដែលជាអ្នកបរិសុទ្ធ) យ៉ាងនេះថា សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយកុំពោលពាក្យអ្វី ៗ នឹងភិក្ខុនីនេះឡើយ (ព្រោះ) ភិក្ខុនីនេះ ជាអ្នកពោលត្រូវតាមធម៌ផង ភិក្ខុនីនេះ ជាអ្នកពោលត្រូវតាមវិន័យផង ម្យ៉ាងទៀត ភិក្ខុនីនេះកាន់យកសេចក្តីពេញចិត្តនិងសេចក្តីគាប់ចិត្តរបស់ពួកយើងទើបពោល លោកដឹងសេចក្តីពេញចិត្តជាដើមរបស់ពួកយើងទើបពោល អំពើនេះក៏គាប់ចិត្តដល់យើងទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ត្រូវនិយាយនឹងពួកភិក្ខុនីទាំងនោះយ៉ាងនេះថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយកុំពោលយ៉ាងហ្នឹងឡើយ (ព្រោះ) ភិក្ខុនីនេះ មិនមែនជាអ្នកពោលត្រូវតាមធម៌ទេ ភិក្ខុនីនេះ មិនមែនជាអ្នកពោលត្រូវតាមវិន័យទេ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ កុំគាប់ចិត្តនឹងសង្ឃភេទឡើយ ចិត្តរបស់លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ចូរព្រមព្រៀងជាមួយនឹងសង្ឃវិញ ព្រោះថា សង្ឃព្រមព្រៀងគ្នា រីករាយរកគ្នា មិនវិវាទគ្នា មានឧទ្ទេសជាមួយគ្នា តែងតែនៅជាសុខសប្បាយ ។ កាលដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះ ភិក្ខុនីទាំងនោះ នៅតែប្រកាន់ដូច្នោះដដែល ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនកម្ម ហាមប្រាមភិក្ខុនីទាំងនោះ អស់កំណាត់បីដង ដើម្បីឲ្យលះបង់អំពើនោះចេញ ។ កាលបើភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនកម្ម ហាមប្រាមគ្រប់បីដងហើយ ភិក្ខុនីទាំងនោះ លះបង់ អំពើនោះចេញ ការលះបង់បានដូច្នេះនុ៎ះជាការល្អ តែបើលះបង់ពុំបានទេ ភិក្ខុនីទាំងនេះ ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ឈ្មោះយាវតតិយក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខបាលី

១៦- ភិក្ខុនី បនេវ ទុព្វចជាតិកា ហោតិ ឧទ្ទេសបរិយាបន្នេសុ សិក្ខាបទេសុ ភិក្ខុនីហិ សហធម្មិកំ វុច្ចមានា អត្តានំ អវចនីយំ ករោតិ មា មំ អយ្យាយោ កិញ្ចិ អវចុត្ថ កល្យាណំ វា បាបកំ វា អហម្បាយ្យាយោ ន កិញ្ចិ វក្ខាមិ កល្យាណំ វា បាបកំ វា វិរមថយ្យាយោ មម វចនាយាតិ ។ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ ឯវមស្ស វចនីយា មាយ្យា អត្តានំ អវចនីយំ អកាសិ វចនីយមេវ អយ្យា អត្តានំ ករោតុ អយ្យាបិ ភិក្ខុនិយោ វទេតុ សហធម្មេន ភិក្ខុនិយោបិ អយ្យំ វក្ខន្តិ សហធម្មេន ឯវំ សំវឌ្ឍា ហិ តស្ស ភគវតោ បរិសា យទិទំ អញ្ញមញ្ញវចនេន អញ្ញមញ្ញវុដ្ឋាបនេនាតិ ។ ឯវញ្ច សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ វុច្ចមានា តថេវ បគ្គណ្ហេយ្យ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ យាវតតិយំ សមនុភាសិតព្វា តស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យាវតតិយញ្ចេ សមនុភាសិយមានា តំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ អយម្បិ ភិក្ខុនី យាវតតិយកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសំ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ-ប្រែ

១៦- បើភិក្ខុនី មានភាពជាអ្នកដែលគេពិបាកស្តីថា កាលបើភិក្ខុនីទាំងឡាយ ពោលប្រដៅតាមធម៌ ក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ដែលរាប់ចូលក្នុងឧទ្ទេស (បាតិមោក្ខ) ក៏ធ្វើខ្លួនឲ្យគេប្រដៅផងពុំបាន ដោយពាក្យថា សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ កុំនិយាយពាក្យអ្វីៗទោះល្អក្តី អាក្រក់ក្តី នឹងខ្ញុំឡើយ ចំណែកខ្ញុំក៏មិនពោលពាក្យអ្វីៗ ទោះល្អក្តី អាក្រក់ក្តីនឹងលោកម្ចាស់ទាំងឡាយដែរ សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ឈប់និយាយប្រដៅខ្ញុំទៅ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ត្រូវនិយាយនឹងភិក្ខុនីនោះយ៉ាងនេះថា លោកម្ចាស់កុំធ្វើខ្លួនឲ្យគេប្រដៅពុំបានដូច្នេះឡើយ លោកម្ចាស់ ចូរធ្វើខ្លួនឲ្យគេស្តីប្រដៅបានផង ចំណែកលោកម្ចាស់ ចូរនិយាយស្តី ទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយតាមសហធម៌ គឺពុទ្ធប្បញ្ញត្តិ ទាំងពួកភិក្ខុនីក៏នឹងនិយាយស្តីមករកលោកម្ចាស់ តាមសហធម៌ដែរ ព្រោះថាបរិស័ទរបស់ព្រះមានព្រះភាគនោះ តែងចម្រើនឡើងដោយអាការយ៉ាងនេះ គឺដោយពាក្យជាប្រយោជន៍ដល់គ្នានឹងគ្នា និងដោយការញ៉ាំងគ្នានឹងគ្នាឲ្យចេញចាកអាបត្តិ ។ កាលដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយ និយាយយ៉ាងនេះ ភិក្ខុនីនោះ នៅតែប្រកាន់ដូច្នោះដដែល ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនកម្ម ហាមប្រាមភិក្ខុនីនោះអស់កំណត់បីដង ដើម្បីឲ្យលះបង់អំពើនោះចេញ ។ កាលបើភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនកម្ម ហាមប្រាមគ្រប់បីដងហើយ ភិក្ខុនីនោះលះបង់អំពើនោះចេញ ការលះបង់បាន ដូច្នេះនុ៎ះ ជាការល្អប្រពៃ តែបើលះបង់ពុំបានទេ ភិក្ខុនីនេះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ឈ្មោះយាវតតិយកៈ គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

៦១

សង្ឃាទិសេសុទ្ទេសោ

១៧- ភិក្ខុនី បនេវ អញ្ញតរំ គាមំ វា និគមំ វា ឧបនិស្សាយ វិហរតិ កុលទូសិកា បាបសមាចារា ។ តស្សា ខោ បាបកា សមាចារា ទិស្សន្តិ ចេវ សុយ្យន្តិ ច កុលានិ ច តាយ ទុដ្ឋានិ ទិស្សន្តិ ចេវ សុយ្យន្តិ ច ។ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ ឯវមស្ស វចនីយា អយ្យា ខោ កុលទូសិកា បាបសមាចារា អយ្យាយ ខោ បាបកា សមាចារា ទិស្សន្តិ ចេវ សុយ្យន្តិ ច កុលានិ ចយ្យាយ ទុដ្ឋានិ ទិស្សន្តិ ចេវ សុយ្យន្តិ ច បក្កមតយ្យា ឥមម្ហា អាវាសា អលន្តេ ឥធ វាសេនាតិ ។ ឯវញ្ច សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ វុច្ចមានា តា ភិក្ខុនិយោ ឯវំ វទេយ្យ ឆន្ទគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ទោសគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ មោហគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ភយគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ តាទិសិកាយ អាបត្តិយា ឯកច្ចំ បព្វាជេន្តិ ឯកច្ចំ ន បព្វាជេន្តីតិ ។

សង្ឃាទិសេសសុទ្ទេស

១៧- ភិក្ខុនីចូលទៅអាស្រ័យនឹងស្រុកណាមួយ ឬនិគមណាមួយ ជាអ្នកទ្រុស្ត ត្រកូល មានការប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ។ ការប្រព្រឹត្តអាក្រក់របស់ភិក្ខុនីនោះឯង ប្រាកដ ជាគេឃើញផង គេឮផង ទាំងត្រកូលទាំងឡាយ ដែលភិក្ខុនីទ្រុស្តហើយក៏ប្រាកដជា គេឃើញផង គេឮផង ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ត្រូវនិយាយនឹងភិក្ខុនីនោះ យ៉ាងនេះថា លោកម្ចាស់ លោកជាអ្នកទ្រុស្តត្រកូល ជាអ្នកមានការប្រព្រឹត្តអាក្រក់ពិត ការប្រព្រឹត្ត អាក្រក់របស់លោកម្ចាស់ ប្រាកដជាគេឃើញផង គេឮផង ទាំងត្រកូលទាំងឡាយ ដែលលោកម្ចាស់ទ្រុស្តហើយ ក៏ប្រាកដជាគេឃើញផង គេឮផង លោកម្ចាស់ ចូរចេញ ចាកអាវាសនេះទៅ លោកពុំគួរនឹងនៅទីនេះទេ ។ កាលដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយ និយាយយ៉ាងនេះ ភិក្ខុនីនោះ ត្រឡប់ជាថាឲ្យភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ យ៉ាងនេះវិញថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ សុទ្ធតែលុះក្នុងក្តីស្រឡាញ់ផង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ សុទ្ធតែលុះ ក្នុងសេចក្តីស្អប់ផង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ សុទ្ធតែលុះក្នុងសេចក្តីលង់ខ្លៅផង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ សុទ្ធតែលុះក្នុងសេចក្តីខ្លាចផង ព្រោះភិក្ខុនីទាំងឡាយ បណ្តេញ ភិក្ខុនីពួកខ្លះ មិនបណ្តេញភិក្ខុនីពួកខ្លះ ដោយអាបត្តិដូចតែគ្នា ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខបាលី

សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ ឯវមស្ស វចនីយា មាយ្យេ ឯវំ អវច ន ច ភិក្ខុនិយោ ឆន្ទគាមិនិយោ ន ច ភិក្ខុនិយោ ទោសគាមិនិយោ ន ច ភិក្ខុនិយោ មោហគាមិនិយោ ន ច ភិក្ខុនិយោ ភយគាមិនិយោ អយ្យា ខោ កុលទូសិកា បាបសមាចារា អយ្យាយ ខោ បាបកា សមាចារា ទិស្សន្តិ ចេវ សុយ្យន្តិ ច កុលានិ ចយ្យាយ ទុដ្ឋានិ ទិស្សន្តិ ចេវ សុយ្យន្តិ ច បក្កមតយ្យា ឥមម្ហា អាវាសា អលន្តេ ឥធ វាសេនាតិ ។ ឯវញ្ច សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ វុច្ចមានា តថេវ បគ្គណ្ហេយ្យ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ យាវតតិយំ សមនុភាសិតព្វា តស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យាវតតិយញ្ចេ សមនុភាសិយមានា តំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ អយម្បិ ភិក្ខុនី យាវតតិយកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសំ ។

ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ សត្តរស សង្ឃាទិសេសា ធម្មា នវ បឋមាបត្តិកា អដ្ឋ យាវតតិយកា យេសំ ភិក្ខុនី អញ្ញតរំ វា អញ្ញតរំ វា អាបជ្ជតិ តាយ ភិក្ខុនិយា ឧភតោសង្ឃេ បក្ខមានត្តំ ចរិតព្វំ ចិណ្ណមានត្តាយ ភិក្ខុនិយា

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ-ប្រែ

ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ត្រូវនិយាយនឹងភិក្ខុនីនោះ យ៉ាងនេះថា លោកម្ចាស់កុំនិយាយយ៉ាងនេះឡើយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនមែនលុះក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ទេ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនមែនលុះក្នុងសេចក្តីស្អប់ទេ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនមែនលុះក្នុងសេចក្តីល្ងង់ខ្លៅទេ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនមែនលុះក្នុងសេចក្តីខ្លាចទេ លោកម្ចាស់ជាអ្នកទ្រុស្តត្រកូល ជាអ្នកមានការប្រព្រឹត្តអាក្រក់ពិត ការប្រព្រឹត្តអាក្រក់របស់លោកម្ចាស់ ប្រាកដជាគេឃើញផង គេឮផង ទាំងត្រកូលទាំងឡាយដែលលោកម្ចាស់ទ្រុស្តហើយ ក៏ប្រាកដជាគេឃើញផង គេឮផងដែរ លោកម្ចាស់ ចូរចេញចាកអាវាសនេះទៅ លោកពុំគួរនឹងនៅក្នុងទីនេះទេ ។ កាលដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយពោលយ៉ាងនេះ ភិក្ខុនីនោះ នៅតែប្រកាន់ដូច្នោះដដែល ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនកម្ម ហាមប្រាមភិក្ខុនីនោះ អស់កំណត់បីដង ដើម្បីអោយលះបង់អំពើនោះចេញ ។ ភិក្ខុនីនោះ កាលភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្មហាមប្រាម ដរាបអស់កំណត់បីដងហើយ លះបង់អំពើនោះចេញបាន ការលះបង់បានដូច្នេះនុ៎ះ ជាការប្រពៃ តែបើលះបង់ពុំបានទេ ភិក្ខុនីនេះត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ឈ្មោះ យាវតតិយកៈ គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិឈ្មោះសង្ឃាទិសេសទាំង ១៧ ខ្ញុំសម្តែងឡើងហើយ អាបត្តិ ៩ ឈ្មោះបឋមាបត្តិកា អាបត្តិ ៨ ឈ្មោះយាវតតិយកា បណ្តាអាបត្តិទាំង ១៧ នេះ ភិក្ខុនីអង្គណា ត្រូវអាបត្តិណា ភិក្ខុនីអង្គនោះ ត្រូវប្រព្រឹត្តបក្ខមានត្ត ក្នុងឧភតោសង្ឃ ភិក្ខុនី ប្រព្រឹត្តចិណ្ណមានត្តហើយ

សង្ឃាទិសេសុទ្ទេសោ

យត្ថ សិយា វីសតិគណោ ភិក្ខុនីសង្ឃោ តត្ថ សា ភិក្ខុនី អព្ភេតព្វា ឯកាយបិ ចេ ឩនោ វីសតិគណោ ភិក្ខុនីសង្ឃោ តំ ភិក្ខុនឹ អព្ភេយ្យ សា ច ភិក្ខុនី អនព្ភិតា តា ច ភិក្ខុនិយោ គារយ្ហា ។ អយំ តត្ថ សាមីចិ ។ តត្ថយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ? ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ? តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ? បរិសុទ្ធេត្ថយ្យាយោ តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមិ ។

សង្ឃាទិសេសុទ្ទេសោ និដ្ឋិតោ ។

សង្ឃាទិសេសុទ្ទេស

បើភិក្ខុនីសង្ឃពួក ២០ រូប មានក្នុងទីណា ភិក្ខុនីសង្ឃត្រូវឲ្យអព្ភានកម្ម ចំពោះភិក្ខុនីនោះក្នុងទីនោះ បើភិក្ខុនីសង្ឃមិនគ្រប់ ២០ រូបទេ ខ្វះសូម្បី តែ ១ រូប ឲ្យអព្ភានកម្មចំពោះភិក្ខុនីនោះ ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថា ភិក្ខុនីសង្ឃមិនឲ្យអព្ភានកម្មផង ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ឈ្មោះថាត្រូវព្រះមានព្រះភាគតិះដៀលផង ។ នេះជាសាមីចិកម្ម ក្នុងរឿងនោះ ។

ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ក្នុងអាបត្តិទាំងនោះ លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ? ខ្ញុំសូមសួរអស់វារៈជាគម្រប់ពីរដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ? ខ្ញុំសូមសួរអស់វារៈជាគម្រប់បីដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ? លោកម្ចាស់ទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយក្នុងអាបត្តិទាំងនេះ ហេតុនោះទើបលោកម្ចាស់ទាំងឡាយស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

ចប់ សង្ឃាទិសេសុទ្ទេស ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខបាលី

ឥមេ ខោ បនយ្យាយោ តឹស និស្សគ្គិយា បាចិត្តិយា ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

១- យា បន ភិក្ខុនី បត្តសន្និចយំ ករេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

២- យា បន ភិក្ខុនី អកាលចីវរំ កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

៣- យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា សទ្ធឹ ចីវរំ បរិវត្តេត្វា សា បច្ឆា ឯវំ វទេយ្យ ហន្ទយ្យេ តុយ្ហំ ចីវរំ អាហរ មេ តំ ចីវរំ យំ តុយ្ហំ តុយ្ហមេវេតំ យំ មយ្ហំ មយ្ហមេវេតំ អាហរ មេ តំ សកំ បច្ចាហរាតិ អច្ឆិន្ទេយ្យ វា អច្ឆិន្ទាបេយ្យ វា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

៤- យា បន ភិក្ខុនី អញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា អញ្ញំ វិញ្ញាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

៥- យា បន ភិក្ខុនី អញ្ញំ ចេតាបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

៦- យា បន ភិក្ខុនី អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន សង្ឃិកេន អញ្ញំ ចេតាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ-ប្រែ

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយទាំងឡាយ ៣០ នេះឯង មកកាន់ឧទ្ទេស ។

១- ភិក្ខុនីណាមួយ ធ្វើសេចក្ដីសន្សំបាត្រ ភិក្ខុនីនោះត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

២- ភិក្ខុនីណាមួយ អធិដ្ឋានអកាលចីវរ ឲ្យជាកាលចីវរ ហើយប្រើគ្នាឲ្យចែក ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

៣- ភិក្ខុនីណាមួយ ប្ដូរចីវរនឹងភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយភិក្ខុនីនោះត្រឡប់ពោលយ៉ាងនេះ ក្នុងកាលជាខាងក្រោយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ណ្ហើយចុះ លោកចូរយកចីវររបស់លោកទៅវិញចុះ លោកចូរឲ្យចីវរនោះមកខ្ញុំវិញ ចីវរណារបស់លោក ចីវរនោះជារបស់លោកដដែល ចីវរណាជារបស់ខ្ញុំ ចីវរនោះជារបស់ខ្ញុំដដែលវិញ លោកចូរឲ្យចីវរនោះមកខ្ញុំ លោកចូរនាំយកចីវររបស់លោកទៅវិញចុះ ហើយដណ្ដើមយកដោយខ្លួនឯងក្ដី ប្រើគេឲ្យដណ្ដើមយកក្ដី ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

៤- ភិក្ខុនីណាមួយ សុំរបស់ដទៃ ហើយសុំរបស់ឯទៀតវិញ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

៥- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យគេទិញរបស់ដទៃ ហើយត្រឡប់ឲ្យគេទិញរបស់ឯទៀតវិញ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

៦- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យគេទិញរបស់ដទៃដោយបរិក្ខារ ដែលទាយកប្រគេនដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឧទ្ទិសដើម្បីវត្ថុដទៃជារបស់សង្ឃ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

និស្សគ្គិយេ វិត្ថារុទ្ទេសោ

៧- យា បន ភិក្ខុនី អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន សង្ឃិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ ចាចិត្តិយំ ។

៨- យា បន ភិក្ខុនី អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន មហាជនិកេន អញ្ញំ ចេតាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ ចាចិត្តិយំ ។

៩- យា បន ភិក្ខុនី អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន មហាជនិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ ចាចិត្តិយំ ។

១០- យា បន ភិក្ខុនី អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន បុគ្គលិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ ចាចិត្តិយំ ។

បត្តវគ្គោ បឋមោ

១១- គរុបាវុរណំ បន ភិក្ខុនិយា ចេតាបេន្តិយា ចតុក្កំសបរមំ ចេតាបេតព្វំ តតោ ចេ ឧត្តរឹ ចេតាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ ចាចិត្តិយំ ។

វិត្ថារទោស ក្នុងនិស្សគ្គិយ

៧- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃជារបស់សង្ឃ ដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

៨- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃជារបស់គណៈ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

៩- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈ និងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

១០- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់បុគ្គល និងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

ចប់ បត្តវគ្គទី ១

១១- ភិក្ខុនីកាលចាត់ចែងសំពត់ដណ្តប់ដែលមានសាច់ក្រាស់ ត្រូវចាត់ចែងបានតែសំពត់ដែលមានតម្លៃបួនកហាបណៈបួនដងយ៉ាងច្រើន បើចាត់ចែងសំពត់ដែលមានតម្លៃហួសពីនោះទៅ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខបាលី

១២- លហុបាវុរណំ បន ភិក្ខុនិយា ចេតាបេន្តិយា អឌ្ឍតេយ្យកំសបរមំ ចេតាបេតព្វំ តតោ ចេ ឧត្តរឹ ចេតាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

១៣- និដ្ឋិតចីវរស្មឹ ភិក្ខុនិយា ឧព្ភតស្មឹ កឋិនេ ទសាហបរមំ អតិរេកចីវរំ ធារេតព្វំ តំ អតិក្កាមេន្តិយា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

១៤- និដ្ឋិតចីវរស្មឹ ភិក្ខុនិយា ឧព្ភតស្មឹ កឋិនេ ឯករត្តម្បិ ចេ ភិក្ខុនី តិចីវរេន វិប្បវសេយ្យ អញ្ញត្រ ភិក្ខុនីសម្មតិយា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

១៥- និដ្ឋិតចីវរស្មឹ ភិក្ខុនិយា ឧព្ភតស្មឹ កឋិនេ ភិក្ខុនិយា បនេវ អកាលចីវរំ ឧប្បជ្ជេយ្យ អាកង្ខមានាយ ភិក្ខុនិយា បដិគ្គហេតព្វំ បដិគ្គហេត្វា ខិប្បមេវ ការេតព្វំ នោ ចស្ស បារិបូរិ មាសបរមំ តាយ ភិក្ខុនិយា តំ ចីវរំ និក្ខិបិតព្វំ ឩនស្ស បារិបូរិយា សតិយា បច្ចាសាយ តតោ ចេ ឧត្តរឹ និក្ខិបេយ្យ សតិយាបិ បច្ចាសាយ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

១៦- យា បន ភិក្ខុនី អញ្ញាតកំ គហបតឹ វា គហបតានឹ វា ចីវរំ វិញ្ញាបេយ្យ អញ្ញត្រ សមយា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ-ប្រែ

១២- ភិក្ខុនីកាលចាត់ចែងសំពត់ដណ្តប់ដែលមានសាច់ស្តើង ត្រូវចាត់ចែងបានតែសំពត់ដែលមានតម្លៃត្រឹមតែបួនកហាបណៈបីដងដោយកន្ទះ បើចាត់ចែងឲ្យហួសពីកំណត់នោះទៅ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

១៣- កាលបើចីវរសម្រេចហើយ កឋិនដោះហើយ ភិក្ខុនីត្រូវទុកដាក់អតិរេកចីវរយ៉ាងយូរបំផុតបានត្រឹម ១០ ថ្ងៃ បើទុកឲ្យកន្លងហួសពីនោះទៅ ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៤- កាលបើចីវរសម្រេចហើយ កឋិនដោះហើយ បើភិក្ខុនីនៅប្រាសចាកត្រៃ-ចីវរ សូម្បីតែមួយយប់ វៀរលែងតែភិក្ខុនីដែលបានអវិប្បវាសសម្មតិអំពីសង្ឃ ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៥- កាលបើចីវរសម្រេចហើយ កឋិនដោះហើយ បើអកាលចីវរកើតឡើងដល់ភិក្ខុនី កាលបើភិក្ខុនីមានសេចក្តីត្រូវការ ក៏គប្បីទទួលចុះ លុះទទួលរួចហើយត្រូវរៀសរវៃធ្វើឲ្យឆាប់ បើសំពត់នោះខ្វះធ្វើមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ ភិក្ខុនីនោះត្រូវទុកសំពត់នោះយ៉ាងយូរបំផុត បានត្រឹមមួយខែ បើមានបំណងថានឹងរកសំពត់ មកបំពេញចីវរខ្វះនោះ បើទុកឲ្យលើសពីមួយខែនោះទៅ បើទុកជាមានបំណងទៅទៀតក៏ដោយ ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៦- ភិក្ខុនីណាមួយ សូមចីវរអំពីគហបតីក្តី អំពីគហបតានីក្តី មិនមែនជាញាតិ វៀរលែងតែមានសម័យ ចីវរនោះ ជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៦៧

និស្សគ្គិយេ វិត្ថារុទ្ទេសោ

តត្ថាយំ សមយោ អច្ឆិន្នចីវរា វា ហោតិ ភិក្ខុនី នដ្ឋចីវរា វា អយំ តត្ថ សមយោ ។

១៧- តញ្ចេ អញ្ញាតកោ គហបតិ វា គហបតានី វា ពហូហិ ចីវរេហិ អភិហដ្ឋុំ បវារេយ្យ សន្តរុត្តរបរមំ តាយ ភិក្ខុនិយា តតោ ចីវរំ សាទិតព្វំ តតោ ចេ ឧត្តរឹ សាទិយេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

១៨- ភិក្ខុនឹ បនេវ ឧទ្ទិស្ស អញ្ញាតកស្ស គហបតិស្ស វា គហបតានិយា វា ចីវរចេតាបនំ ឧបក្ខដំ ហោតិ ឥមិនា ចីវរចេតាបនេន ចីវរំ ចេតាបេត្វា ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុនឹ ចីវរេន អច្ឆាទេស្សាមីតិ ។ តត្រ ចេ សា ភិក្ខុនី បុព្វេ អប្បវារិតា ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជេយ្យ សាធុ វត មំ អាយស្មា ឥមិនា ចីវរចេតាបនេន ឯវរូបំ វា ឯវរូបំ វា ចីវរំ ចេតាបេត្វា អច្ឆាទេហីតិ កល្យាណកម្យតំ ឧបាទាយ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

១៩- ភិក្ខុនឹ បនេវ ឧទ្ទិស្ស ឧភិន្នំ អញ្ញាតកានំ គហបតីនំ វា គហបតានីនំ វា បច្ចេកចីវរចេតាបនានិ ឧបក្ខដានិ ហោន្តិ ឥមេហិ មយំ បច្ចេកចីវរចេតាបនេហិ

វិក្តារុទ្ទេស ក្នុងនិស្សគ្គិយ

នេះជាសម័យក្នុងសិក្ខាបទនោះគឺ ភិក្ខុនីមានចីវរដែលចោរដណ្តើមយកទៅ ឬមានចីវរខូច នេះជាសម័យក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។

១៧- បើគហបតីក្តី គហបតានីក្តី មិនមែនជាញាតិ គេបវារណាភិក្ខុនីនោះ ដើម្បីនាំយកចីវរជាច្រើនមកប្រគេន ភិក្ខុនីនោះត្រូវត្រេកអរ តែនឹងចីវរដែលមានកំណត់ យ៉ាងច្រើនបំផុត បានត្រឹមអន្តរវាសក និងឧត្តរាសង្គប៉ុណ្ណោះ អំពីចីវរដែលគេនាំមកនោះ បើត្រេកអរលើសពីកំណត់នោះទៅ ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិ បាចិត្តិយ ។

១៨- បើមានគហបតីក្តី គហបតានីក្តី មិនមែនជាញាតិ គេបម្រុងតម្លៃសម្រាប់ទិញ ចីវរ ចំពោះភិក្ខុនីថា ខ្ញុំនឹងទិញចីវរ ដោយតម្លៃចីវរនេះ ហើយឲ្យភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ស្លៀកដណ្តប់ចីវរ ។ បើភិក្ខុនីដែលគេមិនបវារណាជាមុននោះ ចូលទៅក្នុងទីនោះ ហើយកំណត់ចីវរ ដោយពាក្យថា ល្អហើយលោកម្ចាស់ អ្នកចូរទិញចីវរមានបែប យ៉ាងនេះៗ ដោយតម្លៃចីវរនេះហើយ ចូរឲ្យមកអាត្មាស្លៀកដណ្តប់ចុះ ព្រោះអាស្រ័យ សេចក្តីចង់បាននូវចីវរល្អ ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៩- បើមានតម្លៃចីវរផ្សេងគ្នា ដែលគហបតីក្តី គហបតានីក្តី ពីរនាក់មិនមែន ជាញាតិ គេឧទ្ទិសចំពោះភិក្ខុនីមួយរូបហើយ តម្កល់ទុកថា យើងនឹងទិញចីវរផ្សេងគ្នា

ភិក្ខុនីចាតិមោក្ខចាលី

បច្ចេកចីវរានិ ចេតាបេត្វា ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុនី ចីវរេហិ អច្ឆាទេស្សាមាតិ ។ តត្រ ចេ សា ភិក្ខុនី បុព្វេ អប្បវារិតា ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជេយ្យ សាធុ វត មំ អាយស្មន្តោ ឥមេហិ បច្ចេកចីវរចេតាបនេហិ ឯវរូបំ វា ឯវរូបំ វា ចីវរំ ចេតាបេត្វា អច្ឆាទេថ ឧភោវ សន្តា ឯកេនាតិ កល្យាណកម្យតំ ឧបាទាយ និស្សគ្គិយំ ចាចិត្តិយំ ។

២០- ភិក្ខុនឹ បនេវ ឧទ្ទិស្ស រាជា វា រាជភោគ្គោ វា ព្រាហ្មណោ វា គហបតិកោ វា ទូតេន ចីវរចេតាបនំ បហិណេយ្យ ឥមិនា ចីវរចេតាបនេន ចីវរំ ចេតាបេត្វា ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុនឹ ចីវរេន អច្ឆាទេហីតិ ។ សោ ចេ ទូតោ តំ ភិក្ខុនឹ ឧបសង្កមិត្វា ឯវំ វទេយ្យ ឥទំ ខោ អយ្យេ អយ្យំ ឧទ្ទិស្ស ចីវរចេតាបនំ អាភតំ បដិគ្គណ្ហាតុ អយ្យា ចីវរចេតាបនន្តិ ។ តាយ ភិក្ខុនិយា សោ ទូតោ ឯវមស្ស វចនីយោ ន ខោ មយំ អាវុសោ ចីវរចេតាបនំ បដិគ្គណ្ហាម ចីវរញ្ច ខោ មយំ បដិគ្គណ្ហាម កាលេន កប្បិយន្តិ ។ សោ ចេ ទូតោ តំ ភិក្ខុនឹ ឯវំ វទេយ្យ

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ-ប្រែ

ដោយតម្លៃចីវរផ្សេងគ្នាទាំងនេះហើយ នឹងឲ្យភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ស្លៀកដណ្តប់ចីវរទាំងឡាយ ។ បើភិក្ខុនីដែលគេមិនបានបវារណាជាមុននោះ ចូលទៅក្នុងទីនោះហើយ កំណត់ចីវរដោយពាក្យថា ល្អហើយអ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ អ្នកទាំងពីរចូររួបរួមគ្នាទិញចីវរបែបយ៉ាងនេះៗ ដោយតម្លៃចីវរផ្សេងគ្នាទាំងនេះហើយចូរឲ្យមកអាត្មាស្លៀកដណ្តប់ចុះ ព្រោះអាស្រ័យសេចក្តីចង់បាននូវចីវរល្អ ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

២០- ព្រះរាជាក្តី រាជអាមាត្យក្តី ព្រាហ្មណ៍ក្តី គហបតីក្តី បានឧទ្ទិសចំពោះភិក្ខុនីមួយរូប ហើយបញ្ជូនតម្លៃចីវរទៅប្រគេន តាមអ្នកបម្រើថា អ្នកឯងចូរទិញចីវរដោយតម្លៃចីវរនេះ ហើយប្រគេនភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ឲ្យស្លៀកដណ្តប់ចីវរ ។ បើបម្រើនោះចូលទៅរកភិក្ខុនីនោះ ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ តម្លៃចីវរនេះខ្ញុំព្រះករុណានាំមកចំពោះលោកម្ចាស់ សូមលោកម្ចាស់ទទួលយកតម្លៃចីវរចុះ ។ ទូតនោះ គឺភិក្ខុនីនោះ គប្បីពោល (ទៅកាន់) យ៉ាងនេះថា ម្នាលលោកម្ចាស់ យើងទទួលយកតម្លៃចីវរពុំបានទេ យើងទទួលយកតែចីវរដ៏សមគួរ តាមកាល ។ បើបម្រើនោះនិយាយនឹងភិក្ខុនីនោះ យ៉ាងនេះថា

៦៩

និស្សគ្គិយេ វិត្ថារុទ្ទេសោ

អត្ថិ បនយ្យាយ កោចិ វេយ្យាវច្ចករោតិ ។ ចីវរត្ថិកាយ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយា វេយ្យាវច្ចករោ និទ្ទិសិតព្វោ អារាមិកោ វា ឧបាសកោ វា ឯសោ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុនីនំ វេយ្យាវច្ចករោតិ ។ សោ ចេ ទូតោ តំ វេយ្យាវច្ចករំ សញ្ញាបេត្វា តំ ភិក្ខុនឹ ឧបសង្កមិត្វា ឯវំ វទេយ្យ យំ ខោ អយ្យេ អយ្យា វេយ្យាវច្ចករំ និទ្ទិសិ សញ្ញត្តោ សោ មយា ឧបសង្កមតយ្យា កាលេន ចីវរេន តំ អច្ឆាទេស្សតីតិ ។ ចីវរត្ថិកាយ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយា វេយ្យាវច្ចករោ ឧបសង្កមិត្វា ទ្វិត្តិក្ខត្តុំ ចោទេតព្វោ សារេតព្វោ អត្ថោ មេ អាវុសោ ចីវរេនាតិ ។ ទ្វិត្តិក្ខត្តុំ ចោទយមានា សារយមានា តំ ចីវរំ អភិនិប្ផាទេយ្យ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ អភិនិប្ផាទេយ្យ ចតុក្ខត្តុំ បញ្ចក្ខត្តុំ ឆក្ខត្តុបរមំ តុណ្ហីភូតាយ ឧទ្ទិស្ស ឋាតព្វំ ចតុក្ខត្តុំ បញ្ចក្ខត្តុំ ឆក្ខត្តុបរមំ តុណ្ហីភូតា ឧទ្ទិស្ស តិដ្ឋមានា តំ ចីវរំ អភិនិប្ផាទេយ្យ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ អភិនិប្ផាទេយ្យ តតោ ចេ ឧត្តរឹ វាយមមានា តំ ចីវរំ អភិនិប្ផាទេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

វិត្ថារទោស ក្នុងនិស្សគ្គិយ

លោកម្ចាស់មានវេយ្យាវច្ចករណាមួយដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីអ្នកត្រូវការចីវរ គប្បីបង្ហាញប្រាប់វេយ្យាវច្ចករ គឺញោមវត្តឬឧបាសកថា ម្នាលអាវុសោ អ្នកនេះឯងហើយ ជាវេយ្យាវច្ចកររបស់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ បើបម្រើនោះបាននិយាយពន្យល់វេយ្យាវច្ចករនោះ ឲ្យចូលចិត្តហើយ ក៏ចូលទៅរកភិក្ខុនីនោះពោលយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន លោកម្ចាស់បង្ហាញប្រាប់នូវវេយ្យាវច្ចករណា វេយ្យាវច្ចករនោះគឺខ្ញុំព្រះករុណា បានពន្យល់ឲ្យចូលចិត្តហើយ សូមលោកម្ចាស់ចូលទៅរកចុះ គេនឹងឲ្យលោកម្ចាស់ស្លៀកដណ្តប់ចីវរតាមកាល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីអ្នកត្រូវការចីវរ គប្បីចូលទៅតឿនទាររំឭក វេយ្យាវច្ចករពីរបីលើកថា ម្នាលអាវុសោ អាត្មាត្រូវការចីវរ ។ ភិក្ខុនីកាលទៅតឿនទាររំឭកអស់ពីរបីលើក ក៏ញុំាងចីវរនោះឲ្យសម្រេចបាន ការបានសម្រេច ដូច្នេះនុ៎ះជាការប្រពៃ បើពុំបានសម្រេចទេ ភិក្ខុនីគប្បីទៅឈរស្ងៀម ចំពោះមុខ បួនលើក ប្រាំលើក ប្រាំមួយលើកយ៉ាងច្រើន កាលបើភិក្ខុនីឈរស្ងៀម ចំពោះមុខបួនលើក ប្រាំលើក ប្រាំមួយលើក គឺយ៉ាងច្រើនបំផុតហើយ ក៏ញុំាងចីវរនោះ ឲ្យសម្រេចបាន ការសម្រេចបាន ដូចហេតុនេះនុ៎ះ ជាការប្រពៃ បើពុំបានសម្រេចទេ កាលបើភិក្ខុនីនោះ ចេះតែព្យាយាមឲ្យលើសពីកំណត់នោះ ទាល់តែបានសម្រេចចីវរនោះមក ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៧០

ភិក្ខុនីចាតិមោក្ខចាលី

នោ ចេ អភិនិច្ឆាទេយ្យ យតស្សា ចីវរចេតាបនំ អាភតំ តត្ថ សាមំ វា គន្តព្វំ ទូតោ វា ចាហេតព្វោ យំ ខោ តុម្ហេ អាយស្មន្តោ ភិក្ខុនី ឧទ្ទិស្ស ចីវរចេតាបនំ បហិណិត្ថ ន តំ តស្សា ភិក្ខុនិយា កញ្ចិ អត្ថំ អនុភោតិ យុញ្ជន្តាយស្មន្តោ សកំ មា វោ សកំ វិនស្សាតិ ។ អយំ តត្ថ សាមីចិ ។

ចីវរវគ្គោ ទុតិយោ

២១- យា បន ភិក្ខុនី ជាតរូបរជតំ ឧគ្គណ្ហេយ្យ វា ឧគ្គណ្ហាបេយ្យ វា ឧបនិក្ខិត្តំ វា សាទិយេយ្យ និស្សគ្គិយំ ចាចិត្តិយំ ។

២២- យា បន ភិក្ខុនី នានប្បការកំ រូបិយសំវោហារំ សមាបជ្ជេយ្យ និស្សគ្គិយំ ចាចិត្តិយំ ។

២៣- យា បន ភិក្ខុនី នានប្បការកំ កយវិក្កយំ សមាបជ្ជេយ្យ និស្សគ្គិយំ ចាចិត្តិយំ ។

២៤- យា បន ភិក្ខុនី ឩនបញ្ចពន្ធនេន បត្តេន អញ្ញំ នវំ បត្តំ ចេតាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ ចាចិត្តិយំ ។ តាយ ភិក្ខុនិយា សោ បត្តោ ភិក្ខុនីបរិសាយ និស្សជ្ជិតព្វោ ។ យោ ច តស្សា ភិក្ខុនីបរិសាយ បត្តបរិយន្តោ សោ តស្សា ភិក្ខុនិយា បត្តោ បទាតព្វោ អយន្តេ ភិក្ខុនិ បត្តោ យាវភេទនាយ ធារេតព្វោតិ ។ អយំ តត្ថ សាមីចិ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ-ប្រែ

បើពុំបានសម្រេចទេ បម្រើនោះនាំតម្លៃចីវរមក ដើម្បីភិក្ខុនីនោះអំពីសំណាក់អ្នកណា ភិក្ខុនីគប្បីទៅខ្លួនឯង ឬប្រើបម្រើឲ្យទៅក្នុងសំណាក់អ្នកនោះថា ម្នាលលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយបញ្ជូនតម្លៃចីវរទៅចំពោះភិក្ខុនីរូបណា តម្លៃចីវរនោះពុំសម្រេចប្រយោជន៍បន្តិចបន្តួច ដល់ភិក្ខុនីរូបនោះទេ អ្នកមានអាយុទាំងឡាយចូរទារយករបស់អ្នកវិញចុះ ទ្រព្យរបស់អ្នកទាំងឡាយចូរកុំវិនាសខូចឡើយ ។ នេះជាសាមីចិកម្ម គឺសេចក្តីប្រព្រឹត្តដ៏សមគួរ ក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។

ចប់ ចីវរវគ្គទី ២

២១- ភិក្ខុនីណាមួយ ទទួលខ្លួនឯងក្តី ប្រើគេឲ្យទទួលក្តី នូវមាសប្រាក់ ឬមួយត្រេកអរចំពោះមាសប្រាក់ ដែលគេទុកដាក់ឲ្យ មាសប្រាក់នោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

២២- ភិក្ខុនីណាមួយ ប្រព្រឹត្តទិញដូរដោយរូបិយ មានប្រការផ្សេងៗ វត្ថុដែលទិញដូរយកមកនោះ ជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

២៣- ភិក្ខុនីណាមួយ ប្រព្រឹត្តទិញដូររបស់ មានប្រការផ្សេងៗ របស់នោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

២៤- ភិក្ខុនីណាមួយ មានបាត្រមានចំណងតិចជាងប្រាំ ធ្វើឲ្យគេរកបាត្រថ្មីទៀត បាត្រនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវលះបង់បាត្រនោះក្នុងភិក្ខុនីបរិស័ទ ។ បាត្រណាជាទីបំផុតរបស់ភិក្ខុនីបរិស័ទនោះ ភិក្ខុនីដែលសង្ឃបានសន្មត ត្រូវប្រគល់បាត្រនោះ ឲ្យដល់ភិក្ខុនីនោះដោយពាក្យថា ម្នាលភិក្ខុនី នេះជាបាត្ររបស់លោកម្ចាស់ហើយ លោកម្ចាស់ត្រូវប្រើប្រាស់ត្រាតែបែកចុះ ។ នេះជាសាមីចិកម្ម ក្នុងការលះបង់បាត្រនោះ ។

និស្សគ្គិយេ វិត្ថារុទ្ទេសោ

២៥- យានិ ខោ បន តានិ គិលានានំ ភិក្ខុនីនំ បដិសាយនីយានិ ភេសជ្ជានិ សេយ្យថីទំ សប្បិ នវនីតំ តេលំ មធុ ផាណិតំ ។ តានិ បដិគ្គហេត្វា សត្តាហបរមំ សន្និធិការកំ បរិភុញ្ជិតព្វានិ តំ អតិក្កាមេន្តិយា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

២៦- យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា សាមំ ចីវរំ ទត្វា កុបិតា អនត្តមនា អច្ឆិន្ទេយ្យ វា អច្ឆិន្ទាបេយ្យ វា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

២៧- យា បន ភិក្ខុនី សាមំ សុត្តំ វិញ្ញាបេត្វា តន្តវាយេហិ ចីវរំ វាយាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

២៨- ភិក្ខុនឹ បនេវ ឧទ្ទិស្ស អញ្ញាតកោ គហបតិ វា គហបតានី វា តន្តវាយេហិ ចីវរំ វាយាបេយ្យ ។ តត្រ ចេ សា ភិក្ខុនី បុព្វេ អប្បវារិតា តន្តវាយេ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជេយ្យ ឥទំ ខោ អាវុសោ ចីវរំ មំ ឧទ្ទិស្ស វីយតិ អាយតញ្ច ករោថ វិត្ថតញ្ច អប្បិតញ្ច សុវីតញ្ច សុប្បវាយិតញ្ច សុវិលេខិតញ្ច សុវិតច្ឆិតញ្ច ករោថ អប្បេវ នាម មយម្បិ អាយស្មន្តានំ កិញ្ចិមត្តំ អនុប្បទជ្ជេយ្យាមាតិ ។ ឯវញ្ច សា ភិក្ខុនី វត្វា កិញ្ចិមត្តំ អនុប្បទជ្ជេយ្យ អន្តមសោ បិណ្ឌបាតមត្តម្បិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

វិភាគទោស ក្នុងនិស្សគ្គិយ

២៥- ភេសជ្ជៈណាមួយ ដែលពួកភិក្ខុនីមានជំងឺឆាន់បាន ភេសជ្ជៈទាំងនោះគឺ ទឹកដោះរាវ ទឹកដោះខាប់ ប្រេង ទឹកឃ្មុំ ស្ករអំពៅ ។ ភិក្ខុនីទទួលភេសជ្ជៈទាំងនោះហើយ គួរទុកឆាន់យ៉ាងយូរបំផុត បានត្រឹមតែប្រាំពីរថ្ងៃ បើទុកឲ្យកន្លងហួសពីនោះទៅ ភេសជ្ជៈទាំងនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

២៦- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យចីវរដល់ភិក្ខុនីផងគ្នា ដោយខ្លួនឯង ហើយខឹងអន់ចិត្ត ដណ្តើមយកមកវិញខ្លួនឯងក្តី ប្រើគេឲ្យដណ្តើមយកមកវិញក្តី ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

២៧- ភិក្ខុនីណាមួយ សូមអំបោះមកដោយខ្លួនឯង ហើយឲ្យពួកជាងតម្បាញ ត្បាញចីវរឲ្យ ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

២៨- គហបតីក្តី គហបតានីក្តី មិនមែនជាញាតិ គេឲ្យពួកជាងតម្បាញត្បាញចីវរ ចំពោះភិក្ខុនី ។ បើភិក្ខុនីនោះ ដែលអ្នកម្ចាស់ចីវរគេពុំបានបវារណាមកពីមុន ក្នុងរឿងចីវរនោះទេ អាចហ៊ានចូលទៅរកពួកជាងតម្បាញហើយ ដល់នូវកិរិយាកំណត់ក្នុងចីវរថា ម្នាលលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ចីវរនេះគេឲ្យត្បាញចំពោះអាត្មា អ្នកទាំងឡាយ ចូរធ្វើឲ្យវែងផង ឲ្យទូលាយផង ឲ្យមានសាច់ញឹកផង ឲ្យស្មើល្អផង រឹតឲ្យតឹងល្អផង ចូរត្រដោះកួតឲ្យល្អផង ចូរសិតឲ្យល្អផង សឹមអាត្មាថែមរង្វាន់បន្តិចបន្តួចដល់អ្នកទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីនោះ លុះនិយាយយ៉ាងនេះហើយ ក៏ថែមរង្វាន់បន្តិចបន្តួចឲ្យគេ ដោយហោចទៅសូម្បីត្រឹមតែអាហារបិណ្ឌបាត ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខបាលី

២៩- ទសាហានាគតំ កត្តិកតេមាសិបុណ្ណមំ ភិក្ខុនិយា បនេវ អច្ចេកចីវរំ ឧប្បជ្ជេយ្យ អច្ចេកំ មញ្ញមានាយ ភិក្ខុនិយា បដិគ្គហេតព្វំ បដិគ្គហេត្វា យាវ ចីវរកាលសមយំ និក្ខិបិតព្វំ តតោ ចេ ឧត្តរឹ និក្ខិបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

៣០- យា បន ភិក្ខុនី ជានំ សង្ឃិកំ លាភំ បរិណតំ អត្តនោ បរិណាមេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

ជាតរូបវគ្គោ តតិយោ

ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ តឹស និស្សគ្គិយា បាចិត្តិយា ធម្មា ។ តត្ថាយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ? ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ? តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ? បរិសុទ្ធេត្ថាយ្យាយោ តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមិ ។

និស្សគ្គិយា បាចិត្តិយា និដ្ឋិតា ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ-ប្រែ

២៩- នៅខ្វះដប់ថ្ងៃទៀត នឹងដល់ថ្ងៃពេញបូណ៌មីខែកត្តិកដែលជាខែទី ៣ នៃវស្សានរដូវ បើអច្ចេកចីវរកើតដល់ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីសម្គាល់ថា ជាអច្ចេកចីវរ គប្បីទទួលទុកបាន លុះទទួលហើយគប្បីទុកដាក់ដរាបអស់សម័យនៃចីវរកាល បើទុកឲ្យយូរហួសកំណត់នោះទៅ ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៣០- ភិក្ខុនីណាមួយ ដឹងហើយបង្អោនទូវលាភដែលគេប្រុងនឹងបង្អោនទៅដើម្បីសង្ឃ មកដើម្បីខ្លួនវិញ លាភនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ចប់ជាតរូបវគ្គ ទី៣

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិឈ្មោះនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយទាំង ៣០ ខ្ញុំព្រះករុណាបានសម្តែងរួចហើយ ខ្ញុំព្រះករុណា សូមសួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយក្នុងអាបត្តិទាំងនោះ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ? ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសួរជាគម្រប់ពីរដងផង លោកម្ចាស់ទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ? ខ្ញុំព្រះករុណា សូមសួរជាគម្រប់បីដងផង លោកម្ចាស់ទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ? លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ សុទ្ធតែជាអ្នកបរិសុទ្ធ ក្នុងអាបត្តិទាំងនោះហើយព្រោះហេតុនោះ បានជាលោកនៅស្ងៀម ខ្ញុំព្រះករុណាសូមចាំទុកនូវហេតុនេះដោយសេចក្តីនៅស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

ចប់ អាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

៧៣

ចាចិត្តិយេ វិត្ថារុទ្ទេសោ

ឥមេ ខោ បនយ្យាយោ ឆសដ្ឋិសតា ចាចិត្តិយា ជម្មា ឧទ្ទេសំ អាកច្ឆន្តិ ។

១- យា បន ភិក្ខុនី លសុណំ ខាទេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

២- យា បន ភិក្ខុនី សម្ពាធេ លោមំ សំហរាបេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

៣- តលឃាតកេ ចាចិត្តិយំ ។

៤- ជតុមដ្ឋកេ ចាចិត្តិយំ ។

៥- ឧទកសុទ្ធិកំ បន ភិក្ខុនិយា អាទិយមានាយ ទ្វង្គុលបព្វបរមំ អាទាតព្វំ តំ អតិក្កាមេន្តិយា ចាចិត្តិយំ ។

៦- យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុស្ស កុញ្ជន្តស្ស ចានីយេន វា វិធូបនេន វា ឧបតិដ្ឋេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

៧- យា បន ភិក្ខុនី អាមកធញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា វា វិញ្ញាចាបេត្វា វា ភជ្ជិត្វា វា ភជ្ជាបេត្វា វា កោដ្ដេត្វា វា កោដ្ដាបេត្វា វា បចិត្វា វា បចាបេត្វា វា កុញ្ជេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

វិត្ថារុទ្ទេស ក្នុងបាចិត្តិយ

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិទាំងឡាយឈ្មោះបាចិត្តិយនេះឯង មានចំនួន ១៦៦ មកកាន់ឧទ្ទេស ។

១- ភិក្ខុនីណាមួយ ទំពាស៊ីខ្ទឹម ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

២- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យគេដករោមក្នុងទីចង្អៀត ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៣- អាបត្តិបាចិត្តិយ មានដល់ភិក្ខុនី ព្រោះកិរិយាទះនូវផ្ទៃអង្គជាត ។

៤- អាបត្តិបាចិត្តិយ មានដល់ភិក្ខុនី ព្រោះដងបង្គូរមានសណ្ឋានរលីង ដែលគេធ្វើពីអាចម៍ល័ក្ខ ។

៥- កាលភិក្ខុនីធ្វើការជម្រះដោយទឹក ត្រូវធ្វើការជម្រះបាន ត្រឹមពីរថ្នាំងម្រាមដៃជាកំណត់ កាលឲ្យកន្ទង់ហួសពីកំណត់នោះទៅ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៦- ភិក្ខុនីណាមួយ កាលភិក្ខុកំពុងឆាន់ ទៅបម្រើដោយទឹកក្តី ដោយផ្លិតក្តី ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៧- ភិក្ខុនីណាមួយ សូមឯងក្តី ឲ្យគេសូមក្តី កិនឯងក្តី ឲ្យគេកិនក្តី បុកឯងក្តី ឲ្យគេបុកក្តី ចម្អិនឯងក្តី ឲ្យគេចម្អិនក្តី នូវស្រូវស្រស់ ហើយបរិភោគ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខបាលី

៨- យា បន ភិក្ខុនី ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា សង្ការំ វា វិឃាសំ វា តិរោកុឌ្ឌេ វា តិរោបាការេ វា ឆឌ្ឌេយ្យ វា ឆឌ្ឌាបេយ្យ វា បាចិត្តិយំ ។

៩- យា បន ភិក្ខុនី ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា សង្ការំ វា វិឃាសំ វា ហរិតេ ឆឌ្ឌេយ្យ វា ឆឌ្ឌាបេយ្យ វា បាចិត្តិយំ ។

១០- យា បន ភិក្ខុនី នច្ចំ វា គីតំ វា វាទិតំ វា ទស្សនាយ គច្ឆេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

លសុណវគ្គោ បឋមោ

១១- យា បន ភិក្ខុនី រត្តន្ធការេ អប្បទីបេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋេយ្យ វា សល្លបេយ្យ វា បាចិត្តិយំ ។

១២- យា បន ភិក្ខុនី បដិច្ឆន្នេ ឱកាសេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋេយ្យ វា សល្លបេយ្យ វា បាចិត្តិយំ ។

១៣- យា បន ភិក្ខុនី អជ្ឈោកាសេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋេយ្យ វា សល្លបេយ្យ វា បាចិត្តិយំ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ-ប្រែ

៨- ភិក្ខុនីណាមួយ បោលខ្លួនឯងក្តី ឲ្យគេបោលក្តី នូវឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី សំរាមក្តី កាកសំណល់ក្តី ទៅខាងក្រៅជញ្ជាំងក្តី ខាងក្រៅរបងក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៩- ភិក្ខុនីណាមួយ បោលខ្លួនឯងក្តី ឲ្យគេបោលក្តី នូវឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី សំរាមក្តី កាកសំណល់ក្តី ក្នុងទីមានវត្ថុមានពណ៌ខៀវ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១០- ភិក្ខុនីណាមួយ ទៅដើម្បីមើលរបាំក្តី ចម្រៀងក្តី ប្រគំក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ចប់លសុណវគ្គទី១

១១- ភិក្ខុនីណាមួយ ស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី តែម្នាក់និងម្នាក់មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងពេលយប់ងងឹតឥតមានប្រទីប ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១២- ភិក្ខុនីណាមួយ ស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី តែម្នាក់និងម្នាក់មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងទីកំបាំង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៣- ភិក្ខុនីណាមួយ ស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី តែម្នាក់និងម្នាក់មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងទីវាល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៧៤

ចាចិត្តិយេ វិត្ថារុទ្ទេសោ

១៤- យា បន ភិក្ខុនី រថិយាយ វា ព្យូហេ វា សិង្ឃាដកេ វា បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋេយ្យ វា សល្លបេយ្យ វា និកណ្ណិកំ វា ជប្បេយ្យ ទុតិយិកំ វា ភិក្ខុនឹ ឧយ្យោជេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

១៥- យា បន ភិក្ខុនី បុរេភត្តំ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា អាសនេ និសីទិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា បក្កមេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

១៦- យា បន ភិក្ខុនី បច្ឆាភត្តំ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា អាសនេ អភិនិសីទេយ្យ វា អភិនិបជ្ជេយ្យ វា ចាចិត្តិយំ ។

១៧- យា បន ភិក្ខុនី វិកាលេ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា សេយ្យំ សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា អភិនិសីទេយ្យ វា អភិនិបជ្ជេយ្យ វា ចាចិត្តិយំ ។

១៨- យា បន ភិក្ខុនី ទុគ្គហិតេន ទូបធារិតេន បរំ ឧជ្ឈាបេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

១៩- យា បន ភិក្ខុនី អត្តានំ វា បរំ វា និរយេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា អភិសបេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

វិភាគទោស ក្នុងបាចិត្តិយ

១៤- ភិក្ខុនីណាមួយ ស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី ខ្សឹបជិតត្រចៀកក្តីតែម្នាក់និងម្នាក់មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងច្រករហូតក្តី ក្នុងច្រកទាល់ក្តី ក្នុងទីប្រជុំផ្លូវមានជ្រុង៤ ឬជ្រុង ៣ ក្តី បណ្តេញភិក្ខុនីជាគូកនចេញក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៥- ភិក្ខុនីណាមួយ ចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយក្នុងពេលមុនបាយហើយអង្គុយលើអាសនៈ រួចមិនបានលាពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៦- ភិក្ខុនីណាមួយ ចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយ ក្នុងពេលក្រោយបាយមិនប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី លើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៧- ភិក្ខុនីណាមួយ ចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយក្នុងវេលាវិកាល ហើយមិនទាន់បានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់សិន ក៏ក្រាលខ្លួនឯងក្តី ឲ្យគេក្រាលក្តី នូវកម្រាលសម្រាប់ដេក ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៨- ភិក្ខុនីណាមួយ មើលងាយគេ ដោយការប្រកាន់យកអាក្រក់ ដោយការពិចារណាខុស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៩- ភិក្ខុនីណាមួយ ផ្តាសាខ្លួនឯងក្តី អ្នកឯទៀតក្តី ដោយនរកក្តី ដោយព្រហ្មចរិយធម៌ក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខបាលី

២០- យា បន ភិក្ខុនី អត្តានំ វធិត្វា វធិត្វា រោទេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

អន្ធការវគ្គោ ទុតិយោ

២១- យា បន ភិក្ខុនី នគ្គា នហាយេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

២២- ឧទកសាដិកំ បន ភិក្ខុនិយា ការយមានាយ បមាណិកា ការេតព្វា ។ តត្រិទំ បមាណំ ទីឃសោ ចតស្សោ វិទត្ថិយោ សុគតវិទត្ថិយា តិរិយំ ទ្វេ វិទត្ថិយោ ។ តំ អតិក្កាមេន្តិយា ឆេទនកំ បាចិត្តិយំ ។

២៣- យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ចីវរំ វិសិព្វេត្វា វា វិសិព្វាបេត្វា វា សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនី នេវ សិព្វេយ្យ ន សិព្វាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យ អញ្ញត្រ ចតូហបញ្ចាហា បាចិត្តិយំ ។

២៤- យា បន ភិក្ខុនី បញ្ចាហិកំ សង្ឃាដិចារំ អតិក្កាមេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

២៥- យា បន ភិក្ខុនី ចីវរសង្កមនីយំ ធារេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ-ប្រែ

២០- ភិក្ខុនីណាមួយ វាយតប់ទះខ្លួនឯង ហើយយំ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ចប់ អន្ធការវគ្គ ទី២

២១- ភិក្ខុនីណាមួយ អាក្រាតកាយងូតទឹក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

២២- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យគេធ្វើសំពត់ងូតទឹក គប្បីឲ្យធ្វើឲ្យល្មមប្រមាណ ។ ឯល្មមប្រមាណក្នុងសំពត់ងូតទឹកនោះ គឺបណ្តោយ ៤ ចំអាម ទទឹង ២ ចំអាម ដោយចំអាមព្រះសុគត ។ កាលភិក្ខុនីធ្វើឲ្យកន្លងប្រមាណនោះទៅ ត្រូវអាបត្តិ ឆេទនកបាចិត្តិយ ។

២៣- ភិក្ខុនីណាមួយ រុះឯងក្តី ឲ្យគេរុះក្តី នូវចីវរភិក្ខុនីផងគ្នា ភិក្ខុនីនោះ មិនមានសេចក្តីអន្តរាយជាខាងក្រោយទេ ហើយមិនដេរខ្លួនឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយ ឲ្យគេដេរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀរលែងតែតម្កល់ទុកត្រឹមបួនទៅប្រាំថ្ងៃ ។

២៤- ភិក្ខុនីណាមួយ ញុំាងវារៈនៃសង្ឃាដីឲ្យកន្លងហួស៥ថ្ងៃទៅ ត្រូវអាបត្តិ បាចិត្តិយ ។

២៥- ភិក្ខុនីណាមួយ ទ្រទ្រង់(ស្លៀកដណ្តប់) នូវសង្កមនីយចីវរ គឺចីវរដែល ខ្លួនលបយកទៅប្រើប្រាស់មួយសំណើ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៧៧

បាចិត្តិយេ វិត្ថារុទ្ទេសោ

២៦- យា បន ភិក្ខុនី គណស្ស ចីវរលាភំ អន្តរាយំ ករេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

២៧- យា បន ភិក្ខុនី ធម្មិកំ ចីវរវិភង្គំ បដិពាហេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

២៨- យា បន ភិក្ខុនី អាគារិកស្ស វា បរិព្វាជកស្ស វា បរិព្វាជិកាយ វា សមណចីវរំ ទទេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

២៩- យា បន ភិក្ខុនី ទុព្វលចីវរប្បច្ចាសាយ ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

៣០- យា បន ភិក្ខុនី ធម្មិកំ កឋិនុទ្ធារំ បដិពាហេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

នគ្គវគ្គោ តតិយោ

៣១- យា បន ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកមញ្ចេ តុវដ្ដេយ្យុំ បាចិត្តិយំ ។

៣២- យា បន ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកត្ថរណបាវុរណា តុវដ្ដេយ្យុំ បាចិត្តិយំ ។

៣៣- យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា សញ្ចិច្ច អផាសុំ ករេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

វិក្ការទោស ក្នុងបាចិត្តិយ

២៦- ភិក្ខុនីណាមួយ ធ្វើចីវរលាភរបស់គណៈ ឲ្យអន្តរាយទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

២៧- ភិក្ខុនីណាមួយ ហាមឃាត់ការចែកចីវរ ដែលប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

២៨- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យសមណចីវរដល់គ្រហស្ថក្តី ដល់បរិព្វាជកក្តី ដល់បរិព្វាជិកាក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

២៩- ភិក្ខុនីណាមួយ ញុំាងសម័យនៃចីវរកាល ឲ្យកន្លងហួសទៅ ដោយសេចក្តីប្រាថ្នាចីវរដ៏ទុព្វល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៣០- ភិក្ខុនីណាមួយ ហាមឃាត់ នូវការដកកឋិនប្រកបដោយធម៌ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ចប់ នគ្គវគ្គ ទី៣

៣១- ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាពីររូប ដេកលើគ្រែមួយ (ជាមួយគ្នា) ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៣២- ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាពីររូប មានសំពត់សម្រាប់ក្រាល សម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ដេកជាមួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៣៣- ភិក្ខុនីណាមួយ ក្លែងធ្វើសេចក្តីមិនសប្បាយ ដល់ភិក្ខុនីផងគ្នាត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៧៨

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខបាលី

៣៤- យា បន ភិក្ខុនី ទុក្ខិតំ សហជីវិនឹ នេវ ឧបដ្ឋេយ្យ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

៣៥- យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ឧបស្សយំ ទត្វា កុបិតា អនត្តមនា និក្កឌ្ឍេយ្យ វា និក្កឌ្ឍាបេយ្យ វា បាចិត្តិយំ ។

៣៦- យា បន ភិក្ខុនី សំសដ្ឋា វិហរេយ្យ គហបតិនា វា គហបតិបុត្តេន វា ។ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ ឯវមស្ស វចនីយា មាយ្យេ សំសដ្ឋា វិហរិ គហបតិនាបិ គហបតិបុត្តេនបិ វិវិច្ចាហយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភគិនិយា សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។ ឯវញ្ច សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ វុច្ចមានា តថេវ បគ្គណ្ហេយ្យ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ យាវតតិយំ សមនុភាសិតព្វា តស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យាវតតិយញ្ចេ សមនុភាសិយមានា តំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ-ប្រែ

៣៤- ភិក្ខុនីណាមួយ មិនបម្រើខ្លួនឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេបម្រើ ភិក្ខុនីជាកូនសិស្ស ដែលដល់នូវសេចក្ដីទុក្ខ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៣៥- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យលំនៅដល់ភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយខឹងអាក់អន់ចិត្ត ក៏ទង់ទាញខ្លួនឯងក្ដី ឲ្យគេទង់ទាញក្ដី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៣៦- ភិក្ខុនីណាមួយ នៅច្រឡូកច្រឡំដោយគហបតីក្ដី ដោយកូនគហបតីក្ដី ។ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយពោលយ៉ាងនេះថា នែលោកម្ចាស់ លោកកុំនៅច្រឡូកច្រឡំដោយគហបតី ឬដោយកូនគហបតីឡើយ នែលោកម្ចាស់ លោកចូរស្ងាត់ចុះ សង្ឃរមែងសរសើរសេចក្ដីស្ងាត់ នៃបងប្អូនស្រី ។ ភិក្ខុនីនោះ កាលភិក្ខុនីទាំងឡាយពោលយ៉ាងនេះហើយ ក៏នៅប្រកួតប្រកាន់យ៉ាងនោះដដែល ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនកម្ម ប្រកាសហាមដរាបគម្រប់បីដង ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ ភិក្ខុនីនោះ បើភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្ម ប្រកាសហាមដរាបគម្រប់បីដងហើយ លះបង់វត្ថុនោះបាន ការលះបង់បានដូច្នេះនុ៎ះ ជាការប្រពៃ បើមិនលះបង់ទេ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៧៩

ចាចិត្តិយេ វិត្ថារុទ្ទេសោ

៣៧- យា បន ភិក្ខុនី អន្តោរដ្ឋេ សាសង្កសម្មតេ សប្បដិភយេ អសត្ថិកា ចារិកំ ចរេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

៣៨- យា បន ភិក្ខុនី តិរោរដ្ឋេ សាសង្កសម្មតេ សប្បដិភយេ អសត្ថិកា ចារិកំ ចរេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

៣៩- យា បន ភិក្ខុនី អន្តោវស្សំ ចារិកំ ចរេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

៤០- យា បន ភិក្ខុនី វស្សំ វុត្ថា ចារិកំ ន បក្កមេយ្យ អន្តមសោ ឆប្បញ្ចយោជនានិបិ ចាចិត្តិយំ ។

តុវដ្ដវគ្គោ ចតុត្ថោ

៤១- យា បន ភិក្ខុនី រាជាគារំ វា ចិត្តាគារំ វា អារាមំ វា ឧយ្យានំ វា ចោក្ខរណឹ វា ទស្សនាយ គច្ឆេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

៤២- យា បន ភិក្ខុនី អាសន្ទឹ វា បល្លង្កំ វា បរិកុញ្ជេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

វិគ្គារុទ្ទេស ក្នុងបាចិត្តិយ

៣៧- ភិក្ខុនីណាមួយ គ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយ ហើយត្រាច់ទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងដែន ដែលគេសន្មតថាជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៣៨- ភិក្ខុនីណាមួយ គ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយ ហើយត្រាច់ទៅកាន់ចារិកខាងក្រៅដែន ដែលគេសន្មតថាជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៣៩- ភិក្ខុនីណាមួយ ត្រាច់ទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងវស្សា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៤០- ភិក្ខុនីណាមួយ នៅចាំវស្សារួចហើយ មិនចៀសចេញទៅកាន់ចារិកដោយហោចទៅ សូម្បីតែ៥-៦យោជន៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ចប់ តុវដ្តវគ្គទី ៤

៤១- ភិក្ខុនីណាមួយ ទៅដើម្បីមើលដំណាក់សម្រាប់ក្រសាលរបស់ស្តេចក្តី រោងដ៏វិចិត្រក្តី សួនក្តី ឧទ្យានក្តី ស្រះបោក្ខរណីក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៤២- ភិក្ខុនីណាមួយ ប្រើប្រាស់អាសន្ទិក្តី បល្ល័ង្កក្តី ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ភិក្ខុនីបាចិត្តិយបាលី

៤៣- យា បន ភិក្ខុនី សុត្តំ កន្តេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

៤៤- យា បន ភិក្ខុនី គិហិវេយ្យាវច្ចំ ករេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

៤៥- យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ឯវំ វុច្ចមានា ឥមំ អធិករណំ វូបសមេហីតិ សាធូតិ បដិស្សុណិត្វា សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនី នេវ វូបសមេយ្យ ន វូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

៤៦- យា បន ភិក្ខុនី អាគារិកស្ស វា បរិព្វាជកស្ស វា បរិព្វាជិកាយ វា សហត្ថា ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា ទទេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

៤៧- យា បន ភិក្ខុនី អាវសថចីវរំ អនិស្សជ្ជិត្វា បរិភុញ្ជេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

៤៨- យា បន ភិក្ខុនី អាវសថំ អនិស្សជ្ជិត្វា ចារិកំ បក្កមេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ-ប្រែ

៤៣- ភិក្ខុនីណាមួយ ការអំបោះ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៤៤- ភិក្ខុនីណាមួយ ធ្វើការបម្រើគ្រហស្ថ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៤៥- ភិក្ខុនីណាមួយ កាលដែលភិក្ខុនីនិយាយថា នែនាងម្ចាស់ នាងចូរមក ចូររម្ងាប់អធិករណ៍នេះដូច្នេះ បានទទួលពាក្យថា សាធុ ហើយ ភិក្ខុនីនោះ ក្នុងកាលជាខាងក្រោយឥតមានសេចក្ដីអន្តរាយ ហើយមិនរម្ងាប់ មិនធ្វើសេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីរម្ងាប់ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៤៦- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យខាទនីយៈ ឬ ភោជនីយៈ ដល់គ្រហស្ថក្ដី បរិព្វាជកក្ដី បរិព្វាជិកាក្ដី ដោយដៃខ្លួនឯង ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៤៧- ភិក្ខុនីណាមួយ មិនប្រគល់អាវសថចីវរ ហើយប្រើប្រាស់ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៤៨- ភិក្ខុនីណាមួយ មិនប្រគល់លំនៅ ហើយចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ចាចិត្តិយេ វិត្តារុន្ទេសោ

៤៩- យា បន ភិក្ខុនី តិរច្ឆានវិជ្ជំ បរិយាបុណេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

៥០- យា បន ភិក្ខុនី តិរច្ឆានវិជ្ជំ វាចេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

ចិត្តាគារវគ្គោ បញ្ចមោ

៥១- យា បន ភិក្ខុនី ជានំ សភិក្ខុកំ អារាមំ អនាបុច្ឆា បវិសេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

៥២- យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុំ អក្កោសេយ្យ វា បរិភាសេយ្យ វា ចាចិត្តិយំ ។

៥៣- យា បន ភិក្ខុនី ចណ្ឌីកតា គណំ បរិភាសេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

៥៤- យា បន ភិក្ខុនី និមន្តិតា វា បវារិតា វា ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា ខាទេយ្យ វា ភុញ្ជេយ្យ វា ចាចិត្តិយំ ។

៥៥- យា បន ភិក្ខុនី កុលមច្ឆរិនី អស្ស ចាចិត្តិយំ ។

៥៦- យា បន ភិក្ខុនី អភិក្ខុកេ អាវាសេ វស្សំ វសេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

វិភាគទោស ក្នុងបាចិត្តិយ

៤៩- ភិក្ខុនីណាមួយ រៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៥០- ភិក្ខុនីណាមួយ បង្រៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ចប់ ចិត្តាគារវគ្គ ទី៥

៥១- ភិក្ខុនីណាមួយ កាលដឹងហើយ មិនបានប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅ ហើយចូលទៅកាន់អារាម ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៥២- ភិក្ខុនីណាមួយ ជេរក្តី គំរាមក្តី នូវភិក្ខុ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៥៣- ភិក្ខុនីណាមួយ ផ្តាសាគណៈភិក្ខុនី ដោយសេចក្តីកំណាច ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៥៤- ភិក្ខុនីណាមួយ ដែលគេនិមន្តហើយក្តី ហាមភត្តហើយក្តី ទំពាស៊ីក្តី បរិភោគក្តី នូវខាទនីយៈ ឬភោជនីយៈ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៥៥- ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីកំណាញ់ត្រកូល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៥៦- ភិក្ខុនីណាមួយ នៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសឥតភិក្ខុ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ភិក្ខុនីចាតិមោក្ខចាលី

៥៧- យា បន ភិក្ខុនី វស្សំ វុត្ថា ឧកតោសង្ឃេ តីហិ ហានេហិ នប្បវារេយ្យ ឌិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា ចាចិត្តិយំ ។

៥៨- យា បន ភិក្ខុនី ឱវាទាយ វា សំវាសាយ វា ន កច្ឆេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

៥៩- អន្វឌ្ឍមាសំ បន ភិក្ខុនិយា ភិក្ខុសង្ឃតោ ទ្វេ ជម្មា បច្ចាសីសិតព្វា ឧចោសថបុច្ឆកញ្ច ឱវាទុបសង្កមនញ្ច តំ អតិក្កាមេន្តិយា ចាចិត្តិយំ ។

៦០- យា បន ភិក្ខុនី បសាខេ ជាតំ កណ្ឌំ វា រុហិតំ វា អនបលោកេត្វា សង្ឃំ វា កណំ វា បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា ភេទាបេយ្យ វា ផាលាបេយ្យ វា ដោវាបេយ្យ វា អាលិម្បាបេយ្យ វា ពន្ធាបេយ្យ វា មោចាបេយ្យ វា ចាចិត្តិយំ ។

អារាមវគ្គោ ឆដ្ឋោ

៦១- យា បន ភិក្ខុនី កព្ភិនឹ វុដ្ឋាបេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

៦២- យា បន ភិក្ខុនី ចាយន្តឹ វុដ្ឋាបេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ-ប្រែ

៥៧- ភិក្ខុនីណាមួយ នៅចាំវស្សា ហើយមិនបវារណា នឹងឧកតោសង្ឃដោយស្ថានបីយ៉ាង គឺដោយឃើញក្តី ដោយឮក្តី ដោយរង្កៀសក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៥៨- ភិក្ខុនីណាមួយ មិនទៅដើម្បីឱវាទក្តី ដើម្បីនៅរួបរួមគ្នាក្តី ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៥៩- ភិក្ខុនីត្រូវប្រាថ្នាធម៌ពីរយ៉ាងអំពីភិក្ខុសង្ឃ គឺសួរឧបោសថ១ ចូលទៅទទួលឱវាទ១ រាល់ៗកន្លះខែ កាលភិក្ខុនីឲ្យកន្លងកន្លះខែនោះទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៦០- ភិក្ខុនីណាមួយ មិនបានប្រាប់សង្ឃក្តី គណៈក្តី ហើយតែម្នាក់និងម្នាក់ជាមួយបុរស ឲ្យទម្លាយក្តី វះក្តី លាងក្តី លាបក្តី ចងក្តី ស្រាយក្តី នូវពកក្តី របួសក្តី ដែលកើតត្រង់កាយខាងក្រោម ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ចប់ អារាមវគ្គ ទី ៦

៦១- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមានគភ៌ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៦២- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៨៣

បាចិត្តិយេ វិត្ថារុទ្ទេសោ

៦៣- យា បន ភិក្ខុនី ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

៦៤- យា បន ភិក្ខុនី ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខមានំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

៦៥- យា បន ភិក្ខុនី ឩនទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

៦៦- យា បន ភិក្ខុនី បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

៦៧- យា បន ភិក្ខុនី បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

៦៨- យា បន ភិក្ខុនី សហជីវិនឹ វុដ្ឋាបេត្វា ទ្វេ វស្សានិ នេវ អនុគ្គណ្ហេយ្យ ន អនុគ្គណ្ហាបេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

៦៩- យា បន ភិក្ខុនី វុដ្ឋាបិតំ បវត្តិនឹ ទ្វេ វស្សានិ នានុពន្ធេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

វិគ្គារុទ្ទេស ក្នុងបាចិត្តិយ

៦៣- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានា ដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខា ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ៦ អស់ ២ វស្សា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៦៤- ភិក្ខុនីណាមួយ ញុំាងសិក្ខមានាដែលសិក្សាសិក្ខា ក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរវស្សា ដែលមិនបានសន្មតឲ្យបានឧបសម្បទា ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៦៥- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតា មានវស្សា ខ្វះពី ១២ ឆ្នាំ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៦៦- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតា មានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ ដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរវស្សា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៦៧- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតា មានវស្សាគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខា ក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរវស្សាហើយ តែសង្ឃមិនសន្មត ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៦៨- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានា ជាសហជីវិនី ហើយ មិនបង្រៀនដោយខ្លួនឯង មិនឲ្យគេបង្រៀនអស់ពីរវស្សា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៦៩- ភិក្ខុនីណាមួយ មិនតាមបម្រើភិក្ខុនីជាបវត្តិនីដែលបំបួសខ្លួនអស់ពីរវស្សា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខបាលី

៧០- យា បន ភិក្ខុនី សហជីវិនឹ វុដ្ឋាបេត្វា នេវ វូបកាសេយ្យ ន វូបកាសាបេយ្យ អន្តមសោ ឆប្បញ្ចយោជនានិបិ បាចិត្តិយំ ។

គព្ភិនីវគ្គោ សត្តមោ

៧១- យា បន ភិក្ខុនី ឩនវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

៧២- យា បន ភិក្ខុនី បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

៧៣- យា បន ភិក្ខុនី បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

៧៤- យា បន ភិក្ខុនី ឩនទ្វាទសវស្សា វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

៧៥- យា បន ភិក្ខុនី បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា សង្ឃេន អសម្មតា វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ-ប្រែ

៧០- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យឧបសម្បទា ដល់សិក្ខមានាជាសហជីវិនី ហើយមិននាំយកទៅ មិនឲ្យនាំយកទៅ ដោយហោចទៅសូម្បីអស់ ៥-៦ យោជន៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ចប់ គព្ភិនីវគ្គទី៧

៧១- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតា មានឆ្នាំខ្វះពី ២០ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៧២- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតា មានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ មិនបានសិក្សាសិក្ខា ក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរវស្សា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៧៣- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតា មានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំហើយ ដែលសង្ឃមិនបានសន្មតឲ្យ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៧៤- ភិក្ខុនីណាមួយ មានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៧៥- ភិក្ខុនីណាមួយ មានវស្សា ១២ បរិបូណ៌ហើយ សង្ឃមិនបានសន្មត ហើយ ឲ្យឧបសម្បទា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ចាចិត្តិយេ វិត្ថារុទ្ទេសោ

៧៦- យា បន ភិក្ខុនី អលន្តាវ តេ អយ្យេ វុដ្ឋាបិតេជាតិ វុច្ចមាជា សាធូតិ បដិស្សុណិត្វា បច្ឆា ខីយនធម្មំ អាបជ្ជេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

៧៧- យា បន ភិក្ខុនី សិក្ខមានំ សចេ មេ ត្វំ អយ្យេ ចីវរំ ទស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនី នេវ វុដ្ឋាបេយ្យ ន វុដ្ឋាបជាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

៧៨- យា បន ភិក្ខុនី សិក្ខមានំ សចេ មំ ត្វំ អយ្យេ ទ្វេ វស្សានិ អនុពន្ធិស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនី នេវ វុដ្ឋាបេយ្យ ន វុដ្ឋាបជាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

៧៩- យា បន ភិក្ខុនី បុរិសសំសដ្ឋំ កុមារកសំសដ្ឋំ ចណ្ឌឹ សោកាវស្សំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

វិភាគទោស ក្នុងបាចិត្តិយ

៧៦- ភិក្ខុនីណាមួយ កាលដែលសង្ឃនិយាយថា នែលោកម្ចាស់ មិនគួរលោកឲ្យឧបសម្បទានៅឡើយទេដូច្នេះ ក៏ទទួលពាក្យថាសាធុហើយ គ្រាក្រោយត្រឡប់ជាតិះដៀលវិញ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៧៧- ភិក្ខុនីណាមួយ និយាយនឹងសិក្ខមានាដូច្នេះថា នែនាងម្ចាស់ បើនាងនឹងឲ្យចីវរដល់យើង យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទា ដោយអាការយ៉ាងនេះ ដល់គ្រាក្រោយភិក្ខុនីនោះ មិនមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយមិនឲ្យសិក្ខមានានោះបានឧបសម្បទា មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីឲ្យបានឧបសម្បទា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៧៨- ភិក្ខុនីណាមួយ និយាយនឹងសិក្ខមានាថា នែនាង បើនាងតាមបម្រើយើងអស់ពីរឆ្នាំ យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទាដោយអាការយ៉ាងនេះ គ្រាក្រោយភិក្ខុនីនោះ មិនមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយមិនឲ្យឧបសម្បទា មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីឲ្យឧបសម្បទា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៧៩- ភិក្ខុនីណាមួយ ញុំាងសិក្ខមានា ដែលច្រឡូកច្រឡំដោយបុរស ដែលច្រឡូកច្រឡំដោយកុមារ ជាស្រីកាច ជាស្រីបណ្តាលសេចក្តីសោក ឲ្យបានឧបសម្បទា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ភិក្ខុនីចាតិមោក្ខចាលី

៨០- យា បន ភិក្ខុនី មាតាបិតូហិ វា សាមិកេន វា អននុញ្ញាតំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

៨១- យា បន ភិក្ខុនី ចារិវាសិកច្ឆន្ទទានេន សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

៨២- យា បន ភិក្ខុនី អនុវស្សំ វុដ្ឋាបេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

៨៣- យា បន ភិក្ខុនី ឯកំ វស្សំ ទ្វេ វុដ្ឋាបេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

កុមារីភូតវគ្គោ អដ្ឋមោ

៨៤- យា បន ភិក្ខុនី អគិលានា ឆត្តុចាហនំ ធារេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

៨៥- យា បន ភិក្ខុនី អគិលានា យានេន យាយេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

៨៦- យា បន ភិក្ខុនី សង្ឃាណឹ ធារេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

៨៧- យា បន ភិក្ខុនី ឥត្ថាលង្ការំ ធារេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

៨៨- យា បន ភិក្ខុនី គន្ធវណ្ណកេន នហាយេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

៨៩- យា បន ភិក្ខុនី វាសិតកេន បិញ្ញាកេន នហា-យេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

៩០- យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ឧម្មទ្ទាបេយ្យ វា បរិមទ្ទាបេយ្យ វា ចាចិត្តិយំ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ-ប្រែ

៨០- ភិក្ខុនីណាមួយ ញុំាងសិក្ខមានា ដែលមាតាបិតាក្តី ស្វាមីក្តី មិនទាន់អនុញ្ញាត ឲ្យឧបសម្បទា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៨១- ភិក្ខុនីណាមួយ ញុំាងសិក្ខមានា ឲ្យឧបសម្បទា ដោយការឲ្យឆន្ទៈឈ្មោះបារិវាសិក ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៨២- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យឧបសម្បទារាល់ឆ្នាំ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៨៣- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីពីររូប ក្នុង ១ ឆ្នាំ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ចប់ កុមារីភូតវគ្គ ទី ៨

៨៤- ភិក្ខុនីណាមួយ មិនឈឺ ទ្រទ្រង់ឆត្រ និងស្បែកជើង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៨៥- ភិក្ខុនីណាមួយ មិនឈឺ ហើយទៅដោយយាន ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៨៦- ភិក្ខុនីណាមួយ ពាក់ខ្សែក្រវាត់ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៨៧- ភិក្ខុនីណាមួយ ប្រើប្រាស់គ្រឿងអលង្ការរបស់ស្ត្រី ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៨៨- ភិក្ខុនីណាមួយ ងូតទឹកដោយគ្រឿងក្រអូប និងគ្រឿងលាប ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៨៩- ភិក្ខុនីណាមួយ ងូតទឹកដោយគ្រឿងអប់ គ្រឿងលម្អិត ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៩០- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យភិក្ខុនីគក់រឹតក្តី ប្របាច់ក្តី ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ចាចិត្តិយេ វិត្ថារុទ្ទេសោ

៩១- យា បន ភិក្ខុនី សិក្ខមានាយ ឧម្មទ្ទាបេយ្យ វា បរិមទ្ទាបេយ្យ វា ចាចិត្តិយំ ។

៩២- យា បន ភិក្ខុនី សាមណេរិយា ឧម្មទ្ទាបេយ្យ វា បរិមទ្ទាបេយ្យ វា ចាចិត្តិយំ ។

៩៣- យា បន ភិក្ខុនី គិហិនិយា ឧម្មទ្ទាបេយ្យ វា បរិមទ្ទាបេយ្យ វា ចាចិត្តិយំ ។

៩៤- យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុស្ស បុរតោ អនាបុច្ឆា អាសនេ និសីទេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

៩៥- យា បន ភិក្ខុនី អនោកាសកតំ ភិក្ខុំ បញ្ហំ បុច្ឆេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

៩៦- យា បន ភិក្ខុនី អសង្កច្ចិកា គាមំ បវិសេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គោ នវមោ

៩៧- សម្បជានមុសាវាទេ ចាចិត្តិយំ ។

៩៨- ឱមសវាទេ ចាចិត្តិយំ ។

៩៩- ភិក្ខុនីបេសុញ្ញេ ចាចិត្តិយំ ។

វិត្ថារុទ្ទេស ក្នុងបាចិត្តិយ

៩១- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យសិក្ខាមានាគក់រឹតក្តី ប្របាច់ក្តី ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិ បាចិត្តិយ ។

៩២- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យសាមណេរីគក់រឹតក្តី ប្របាច់ក្តី ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិ បាចិត្តិយ ។

៩៣- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យស្រីគ្រហស្ថគក់រឹតក្តី ប្របាច់ក្តី ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិ បាចិត្តិយ ។

៩៤- ភិក្ខុនីណាមួយ មិនប្រាប់ហើយអង្គុយលើអាសនៈខាងមុខភិក្ខុ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៩៥- ភិក្ខុនីណាមួយ សួរបញ្ហានឹងភិក្ខុ ដែលខ្លួនមិនបានសូមឱកាស ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៩៦- ភិក្ខុនីណាមួយ គ្មានសំពត់ចោមពុង ចូលទៅកាន់ស្រុក ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ចប់ ឆត្តុបាហានវគ្គ ទី ៩

៩៧- ភិក្ខុនីណាមួយ ពោលពាក្យកុហកដោយដឹងខ្លួន ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិ បាចិត្តិយ ។

៩៨- ភិក្ខុនីណាមួយ ពោលពាក្យចាក់ដោត ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៩៩- ភិក្ខុនីណាមួយ ពោលពាក្យញុះញង់ភិក្ខុនីផងគ្នា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិ បាចិត្តិយ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខបាលី

១០០- យា បន ភិក្ខុនី អនុបសម្បន្នំ បទសោ ធម្មំ វាចេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

១០១- យា បន ភិក្ខុនី អនុបសម្បន្នាយ ឧត្តរិទ្វិរត្តតិរត្តំ សហ សេយ្យំ កប្បេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

១០២- យា បន ភិក្ខុនី បុរិសេន សហ សេយ្យំ កប្បេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

១០៣- យា បន ភិក្ខុនី បុរិសស្ស ឧត្តរិឆប្បញ្ចវាចាហិ ធម្មំ ទេសេយ្យ អញ្ញត្រ វិញ្ញុនា ឥត្ថីវិគ្គហេន បាចិត្តិយំ ។

១០៤- យា បន ភិក្ខុនី អនុបសម្បន្នាយ ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ អារោចេយ្យ ភូតស្មឹ បាចិត្តិយំ ។

១០៥- យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ទុដ្ឋុល្លំ អាបត្តឹ អនុបសម្បន្នាយ អារោចេយ្យ អញ្ញត្រ ភិក្ខុនីសម្មតិយា បាចិត្តិយំ ។

១០៦- យា បន ភិក្ខុនី បឋវឹ ខណេយ្យ វា ខណាបេយ្យ វា បាចិត្តិយំ ។

មុសាវាទវគ្គោ ទសមោ

១០៧- ភូតគាមបាតព្យតាយ បាចិត្តិយំ ។

១០៨- អញ្ញវាទកេ វិហេសកេ បាចិត្តិយំ ។

១០៩- ឧជ្ឈាបនកេ ខីយនកេ បាចិត្តិយំ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ-ប្រែ

១០០- ភិក្ខុនីណាមួយ បង្រៀនធម៌ជាបទ ចំពោះអនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១០១- ភិក្ខុនីណាមួយ សម្រេចការដេក ជាមួយនឹងអនុបសម្បន្នា លើសពីពីរយប់ ឬបីយប់ឡើងទៅ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១០២ ភិក្ខុនីណាមួយ សម្រេចការដេក ជាមួយនឹងបុរស ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១០៣- ភិក្ខុនីណាមួយ សម្ដែងធម៌ដល់បុរស លើសពីប្រាំ ឬប្រាំមួយម៉ាត់ឡើងទៅ វៀរលែងតែមានស្រីដែលដឹងក្ដី (នៅជាមួយ) ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១០៤- ភិក្ខុនីណាមួយ ប្រាប់ឧត្តរិមនុស្សធម៌ ដល់អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ព្រោះឧត្តរិមនុស្សធម៌នោះមានពិត ។

១០៥- ភិក្ខុនីណាមួយ ប្រាប់ទុដ្ឋុល្លាបត្តិរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា ដល់អនុបសម្បន្នា វៀរលែងតែភិក្ខុនី ដែលសង្ឃសន្មតឲ្យប្រាប់ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១០៦- ភិក្ខុនីណាមួយ ជីកខ្លួនឯង ឬ ប្រើអ្នកដទៃឲ្យជីកនូវផែនដី ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ចប់មុសាវាទវគ្គ ទី ១០

១០៧- ភិក្ខុនីណាមួយ ធ្វើភូតគាមឲ្យវិនាស ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១០៨- ភិក្ខុនីណាមួយ ពោលនូវពាក្យដទៃ ឬ ធ្វើឲ្យសង្ឃបានសេចក្ដីលំបាក ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១០៩- ភិក្ខុនីណាមួយ បង្គាប់ឲ្យភិក្ខុនីដទៃពោលទោសតិះដៀល ភិក្ខុនីផងគ្នាខ្លួនឯង ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

បាចិត្តិយេ វិត្ថារុទ្ទេសោ

១១០- យា បន ភិក្ខុនី សង្ឃិកំ មញ្ចំ វា បីឋំ វា ភិសិំ វា កោច្ឆំ វា អជ្ឈោកាសេ សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា តំ បក្កមន្តី នេវ ឧទ្ធរេយ្យ ន ឧទ្ធរាបេយ្យ អនាបុច្ឆំ វា គច្ឆេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

១១១- យា បន ភិក្ខុនី សង្ឃិកេ វិហារេ សេយ្យំ សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា តំ បក្កមន្តី នេវ ឧទ្ធរេយ្យ ន ឧទ្ធរាបេយ្យ អនាបុច្ឆំ វា គច្ឆេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

១១២- យា បន ភិក្ខុនី សង្ឃិកេ វិហារេ ជានំ បុព្វុបគតំ ភិក្ខុនឹ អនុបខជ្ជ សេយ្យំ កប្បេយ្យ យស្សា សម្ពាធោ ភវិស្សតិ សា បក្កមិស្សតីតិ ឯតទេវ បច្ចយំ ករិត្វា អនញ្ញំ បាចិត្តិយំ ។

១១៣- យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនឹ កុបិតា អនត្តមនា សង្ឃិកា វិហារា និក្កឌ្ឍេយ្យ វា និក្កឌ្ឍាបេយ្យ វា បាចិត្តិយំ ។

១១៤- យា បន ភិក្ខុនី សង្ឃិកេ វិហារេ ឧបរិវេហា-សកុដិយា អាហច្ចបាទកំ មញ្ចំ វា បីឋំ វា អភិនិសីទេយ្យ វា អភិនិបជ្ជេយ្យ វា បាចិត្តិយំ ។

វិភាគទោស ក្នុងបាចិត្តិយ

១១០- ភិក្ខុនីណាមួយ លាតសន្ទឹងខ្លួនឯង ឬឲ្យគេលាតសន្ទឹងនូវគ្រែក្តី តាំងក្តី ពូកក្តី កៅអីក្តី ដែលជារបស់សង្ឃ ក្នុងទីវាលហើយ កាលបើនឹងចេញទៅ មិនបានរើមកទុកដាក់ មិនបានប្រើគេឲ្យរើមកទុកដាក់ នូវគ្រឿងសេនាសនៈនោះ ឬឥតបានប្រាប់អ្នកដទៃ ស្រាប់តែដើរចេញទៅ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១១១- ភិក្ខុនីណាមួយ ក្រាល ឬប្រើគេឲ្យក្រាល នូវកម្រាលសម្រាប់ដេក ក្នុងវិហារជារបស់សង្ឃ ហើយកាលបើនឹងដើរចេញទៅ មិនបានរើមកទុកដាក់ ឬមិនប្រើគេឲ្យរើមកទុកដាក់ នូវគ្រឿងសេនាសនៈនោះ ឬ ឥតបានប្រាប់អ្នកដទៃ ស្រាប់តែដើរចេញទៅ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១១២- ភិក្ខុនីណាមួយ កាលដឹង ហើយចូលទៅជ្រៀតជ្រៀតភិក្ខុនីដែលចូលទៅមុនហើយ សម្រេចនូវទីដេក ក្នុងវិហាររបស់សង្ឃ ដោយគិតថា ភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ ភិក្ខុនីនោះ នឹងចេញទៅចុះ ធ្វើនូវសេចក្តីជ្រៀតជ្រៀតនោះឯងឲ្យជាបច្ច័យ មិនមែនហេតុដទៃឡើយ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១១៣- ភិក្ខុនីណាមួយ មានចិត្តក្រោធខឹងនឹងភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយទង់ទាញខ្លួនឯង ឬប្រើគេឲ្យទង់ទាញចេញចាកវិហាររបស់សង្ឃ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១១៤- ភិក្ខុនីណាមួយ អង្គុយសង្កត់ ឬ ដេកសង្កត់ ដោយរហ័ស នូវគ្រែក្តី តាំងក្តី ដែលមានជើងគ្រាន់តែស៊កទុកដោយបណ្តោះអាសន្ន លើថ្នាក់ក្នុងវិហាររបស់សង្ឃ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខបាលី

១១៥- មហល្លកំ បន ភិក្ខុនិយា វិហារំការយមានាយ យាវ ទ្វារកោសា អគ្គឡដ្ឋបនាយ អាលោកសន្ធិបរិកម្មាយ ទ្វិត្តិច្ឆទនស្ស បរិយាយំ អប្បហរិតេ ឋិតាយ អធិដ្ឋាតព្វំ តតោ ចេ ឧត្តរឹ អប្បហរិតេបិ ឋិតា អធិដ្ឋហេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

១១៦- យា បន ភិក្ខុនី ជានំ សប្បាណកំ ឧទកំ តិណំ វា មត្តិកំ វា សិញ្ចេយ្យ វា សិញ្ចាបេយ្យ វា បាចិត្តិយំ ។

ភូតគាមវគ្គោ ឯកាទសមោ

១១៧- អគិលានាយ ភិក្ខុនិយា ឯកោ អាវសថបិណ្ឌោ ភុញ្ជិតព្វោ តតោ ចេ ឧត្តរឹ ភុញ្ជេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

១១៨- គណភោជនេ អញ្ញត្រ សមយា បាចិត្តិយំ ។ តត្ថាយំ សមយោ គិលានសមយោ ចីវរទានសមយោ ចីវរការសមយោ អទ្ធានគមនសមយោ នាវាភិរុហនសមយោ មហាសមយោ សមណភត្តសមយោ ។ អយំ តត្ថ សមយោ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ-ប្រែ

១១៥- កាលបើភិក្ខុនី ឲ្យគេធ្វើវិហារធំ (គឺកុដិធំដែលមានម្ចាស់) គប្បី (លាបបូកញយៗបាន) កំណត់ទីមានឱកាសត្រឹមតែសន្ទឹកទ្វារ និងសន្ទឹកបង្អួចដើម្បីទុកប្រើប្រាស់នូវទ្វារ និងដើម្បីបរិកម្មនូវសន្ទឹកបង្អួច ឯដំបូល ភិក្ខុនីត្រូវស្ថិតនៅក្នុងទីដែលគ្មានដំណាំ ទើបប្រក់បានត្រឹមពីរបីជាន់ បើភិក្ខុនីប្រក់ឲ្យច្រើន លើសពីកំណត់នោះទៅ ទុកជាស្ថិតនៅ ក្នុងទីដែលគ្មានដំណាំ ក៏គង់ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១១៦- ភិក្ខុនីណាមួយ កាលដឹងថា ទឹកមានសត្វ (ហើយ)ស្រោចខ្លួនឯងក្តី ប្រើគេឲ្យស្រោចក្តី នូវស្មៅ ឬដី ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ចប់ភូតគាមវគ្គ ទី ១១

១១៧- ភិក្ខុនី មិនមានជំងឺ ត្រូវឆាន់ចង្ហាន់បិណ្ឌបាតក្នុងរោងទានបានតែម្តង បើឆាន់ឲ្យលើសពីកំណត់នោះទៅ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១១៨- ភិក្ខុនី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ព្រោះ(ទទួល) គណភោជន (ព្រមគ្នា) វៀរលែងតែមានសម័យ ។ នេះជាសម័យ ក្នុងសិក្ខាបទនោះគឺ សម័យមានជំងឺ ១ សម័យដែលគេឲ្យចីវរ ១ សម័យដែលធ្វើចីវរ ១ សម័យដែលដើរផ្លូវឆ្ងាយ ១ សម័យដែលឡើងជិះទូក ១ សម័យដែលមានភិក្ខុនីច្រើនអង្គ ១ សម័យនៃសមណភត្ត ១ៗ នេះជាសម័យ ក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។

ចាចិត្តិយេ វិត្ថារុទ្ទេសោ

១១៩- ភិក្ខុនឹ បនេវ កុលំ ឧបគតំ បូវេហិ វា មន្ថេហិ វា អភិហដ្ឋុំ បវារេយ្យ ។ អាកង្ខមានាយ ភិក្ខុនិយា ទ្វិត្តិបត្តបូរា បដិគ្គហេតព្វា ។ តតោ ចេ ឧត្តរឹ បដិគ្គណ្ហេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។ ទ្វិត្តិបត្តបូរេ បដិគ្គហេត្វា តតោ នីហរិត្វា ភិក្ខុនីហិ សទ្ធឹ សំវិភជិតព្វំ ។ អយំ តត្ថ សាមីចិ ។

១២០- យា បន ភិក្ខុនី វិកាលេ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា ខាទេយ្យ វា ភុញ្ជេយ្យ វា ចាចិត្តិយំ ។

១២១- យា បន ភិក្ខុនី សន្និធិការកំ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា ខាទេយ្យ វា ភុញ្ជេយ្យ វា ចាចិត្តិយំ ។

១២២- យា បន ភិក្ខុនី អទិន្នំ មុខទ្វារំ អាហារំ អាហរេយ្យ អញ្ញត្រ ឧទកទន្តចោណា ចាចិត្តិយំ ។

១២៣- យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនឹ ឯវំ វទេយ្យ ឯហយ្យេ គាមំ វា និគមំ វា បិណ្ឌាយ បវិសិស្សាមាតិ តស្សា ទាបេត្វា វា អទាបេត្វា វា ឧយ្យោជេយ្យ គច្ឆយ្យេ ន មេ តយា សទ្ធឹ កថា វា និសជ្ជា វា ផាសុ ហោតិ ឯកកាយ មេ កថា វា និសជ្ជា វា ផាសុ ហោតីតិ ឯតទេវ បច្ចយំ ករិត្វា អនញ្ញំ ចាចិត្តិយំ ។

វិត្ថារុទ្ទេស ក្នុងបាចិត្តិយ

១១៩- ជនបវារណា នូវភិក្ខុនីដែលចូលទៅកាន់ត្រកូល ដោយនំទាំងឡាយក្តី ដោយសដូវទាំងឡាយក្តី ដើម្បីនាំទៅបានតាមប្រាថ្នា ។ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីត្រូវការ ត្រូវទទួលត្រឹមពេញពីរបីបាត្របាន ។ បើទទួលឲ្យលើសពីកំណត់នោះទៅ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីដែលបានទទួលនំ ឬ សដូវ កំណត់ត្រឹមពីរបីបាត្រហើយ ត្រូវនាំយកអំពីទីនោះ មកចែកជាមួយនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយ ការចែកនំ ឬសដូវនេះ ជាសាមីចិកម្ម ក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។

១២០- ភិក្ខុនីណាមួយ ទំពាស៊ីក្តី បរិភោគក្តី នូវខាទនីយាហារ ឬ ភោជនីយាហារ ក្នុងពេលវិកាល ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១២១- ភិក្ខុនីណាមួយ ទំពាស៊ីក្តី បរិភោគក្តី នូវខាទនីយាហារ ឬ ភោជនីយាហារ ដែលខ្លួនទុកដាក់ឲ្យកន្លងរាត្រី ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១២២- ភិក្ខុនីណាមួយ លេបអទិន្នាហារ តាមទ្វារមាត់ វៀរតែទឹកនិងឈើស្ទន់ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១២៣- ភិក្ខុនីណាមួយ និយាយនឹងភិក្ខុនីផងគ្នាយ៉ាងនេះថា នែលោកម្ចាស់ លោកចូរមក យើងទាំងឡាយ នឹងចូលទៅកាន់ស្រុក ឬ និគម ដើម្បីបិណ្ឌបាត ហើយឲ្យគេឲ្យ ឬ មិនឲ្យគេឲ្យអ្វីៗ ដល់ភិក្ខុនីនោះហើយ បញ្ជូនឲ្យត្រឡប់ទៅវិញ ដោយពាក្យថា នែលោកម្ចាស់ លោកចូរទៅវិញចុះ ខ្ញុំនិយាយឬអង្គុយជាមួយ លោកម្ចាស់ មិនសប្បាយទេ ខ្ញុំនិយាយ ឬ អង្គុយតែម្នាក់ឯង ស្រួលជាង ធ្វើនូវហេតុនេះឯង ឲ្យជាបច្ច័យ ពុំមែនហេតុដទៃឡើយ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិ បាចិត្តិយ ។

ភិក្ខុនីចាតិមោក្ខបាលី

១២៤- យា បន ភិក្ខុនី សភោជនេ កុលេ អនុប្បខជ្ជ និសជ្ជំ កប្បេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

១២៥- យា បន ភិក្ខុនី បុរិសេន សទ្ធឹ រហោ បដិច្ឆន្នេ អាសនេ និសជ្ជំ កប្បេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

១២៦- យា បន ភិក្ខុនី បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកោនេកា រហោ និសជ្ជំ កប្បេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

ភោជនវគ្គោ ទ្វាទសមោ

១២៧- យា បន ភិក្ខុនី និមន្តិតា សភត្តា សមានា សន្តឹ ភិក្ខុនឹ អនាបុច្ឆា បុរេភត្តំ វា បច្ឆាភត្តំ វា កុលេសុ ចារិត្តំ អាបជ្ជេយ្យ អញ្ញត្រ សមយា បាចិត្តិយំ ។ តត្ថាយំ សមយោ ចីវរទានសមយោ ចីវរការសមយោ ។ អយំ តត្ថ សមយោ ។

១២៨- អគិលានាយ ភិក្ខុនិយា ចាតុម្មាសប្បច្ចយប្បវារណា សាទិតព្វា អញ្ញត្រ បុនប្បវារណាយ អញ្ញត្រ និច្ចប្បវារណាយ តតោ ចេ ឧត្តរឹ សាទិយេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

១២៩- យា បន ភិក្ខុនី ឧយ្យុត្តំ សេនំ ទស្សនាយ គច្ឆេយ្យ អញ្ញត្រ តថារូបប្បច្ចយា បាចិត្តិយំ ។

១៣០- សិយា ច តស្សា ភិក្ខុនិយា កោចិទេវ បច្ចយោ សេនំ គមនាយ ទ្វិរត្តតិរត្តំ តាយ ភិក្ខុនិយា សេនាយ វសិតព្វំ ។ តតោ ចេ ឧត្តរឹ វសេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ-ប្រែ

១២៤- ភិក្ខុនីណាមួយ ចូលរុករានទៅ សម្រេចការអង្គុយនៅក្នុងត្រកូល ដែលមានតែជនពីរនាក់គឺប្តីនិងប្រពន្ធ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១២៥- ភិក្ខុនីណាមួយ សម្រេចការអង្គុយលើអាសនៈ ជាទីស្ងាត់កំបាំងជាមួយនឹងបុរស ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១២៦- ភិក្ខុនីណាមួយ សម្រេចការអង្គុយក្នុងទីស្ងាត់ ជាមួយនឹងបុរសតែម្នាក់និងម្នាក់ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ចប់ ភោជនវគ្គ ទី១២

១២៧- ភិក្ខុនីណាមួយ បានទទួលនិមន្តគេហើយ ជាអ្នកមានភត្តហើយ មិនបានលា ឬប្រាប់ភិក្ខុនីផងគ្នាដែលមាននៅ ហើយដល់នូវការត្រាច់ទៅ ក្នុងត្រកូលទាំងឡាយ ក្នុងពេលមុនភត្តក្តី ក្រោយភត្តក្តី វៀរលែងតែមានសម័យ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ នេះជាសម័យក្នុងសិក្ខាបទនោះ គឺសម័យដែលគេឲ្យចីវរ សម័យដែលធ្វើចីវរ ។ នេះជាសម័យក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។

១២៨- ភិក្ខុនីមិនមានជំងឺ ត្រូវត្រេកអរនឹងការបវារណា ដោយបច្ច័យកំណត់ ៤ ខែ វៀរលែងតែគេបវារណាថែមទៀត វៀរលែងតែគេបានបវារណាជានិច្ច បើត្រេកអរលើសពីកំណត់នោះទៅ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១២៩- ភិក្ខុនីណាមួយ ទៅដើម្បីមើលកងទ័ព ដែលគេលើកចេញទៅ វៀរលែងតែមានហេតុមានសភាពដូច្នោះ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៣០- បើភិក្ខុនីនោះ មានហេតុអ្វីមួយ គួរនឹងទៅកាន់កងទ័ព ភិក្ខុនីនោះត្រូវនៅក្នុងកងទ័ពបានត្រឹមពីររាត្រីឬបីរាត្រី ។ បើនៅឲ្យលើសពីកំណត់នោះទៅ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៩៣

បាចិត្តិយេ វិត្ថារុទ្ទេសោ

១៣១- ទ្វិរត្តតិរត្តញ្ចេ ភិក្ខុនី សេនាយ វសមានា ឧយ្យោធិកំ វា ពលគ្គំ វា សេនាព្យូហំ វា អនីកទស្សនំ វា គច្ឆេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

១៣២- សុរាមេរយបានេ បាចិត្តិយំ ។

១៣៣- អង្គុលិប្បតោទកេ បាចិត្តិយំ ។

១៣៤- ឧទកេ ហស្សធម្មេ បាចិត្តិយំ ។

១៣៥- អនាទរិយេ បាចិត្តិយំ ។

១៣៦- យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនឹ ភឹសាបេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

ចារិត្តវគ្គោ តេរសមោ

១៣៧- យា បន ភិក្ខុនី អគ្គិលានា វិសីវនាបេក្ខា ជោតឹ សមាទហេយ្យ វា សមាទហាបេយ្យ វា អញ្ញត្រ តថារូបប្បច្ចយា បាចិត្តិយំ ។

១៣៨- យា បន ភិក្ខុនី ឱរេនឌ្ឍមាសំ នហាយេយ្យ អញ្ញត្រ សមយា បាចិត្តិយំ ។ តត្ថាយំ សមយោ ទិយឌ្ឍោ មាសោ សេសោ គិម្ហានន្តិ វស្សានស្ស បឋមោ មាសោ ឥច្ចេតេ អឌ្ឍតេយ្យមាសា ឧណ្ហសមយោ បរិឡាហសមយោ គិលានសមយោ កម្មសមយោ អទ្ធានគមនសមយោ វាតវុដ្ឋិសមយោ ។ អយំ តត្ថ សមយោ ។

វិត្ថារទោស ក្នុងបាចិត្តិយ

១៣១- កាលបើភិក្ខុនីនៅក្នុងកងទ័ព កំណត់ពីររាត្រី ឬបីរាត្រី (ហើយ)ទៅកាន់ទីដែលគេច្បាំងគ្នាក្តី ទីដែលគេត្រួតពលក្តី ទីតាំងនៅនៃកងទ័ពក្តី ទីសម្រាប់ចាត់ក្បួនទ័ពក្តី ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៣២- ភិក្ខុនីណាមួយ ផឹកសុរា និងមេរ័យ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៣៣- ភិក្ខុនីណាមួយ ចាក់ក្រឡេកប្រលែងគ្នាដោយជន្ទួញគឺម្រាមដៃ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៣៤- ភិក្ខុនីណាមួយ លេងទឹក ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៣៥- ភិក្ខុនីណាមួយ មិនអើពើ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៣៦- ភិក្ខុនីណាមួយ បន្លាចភិក្ខុនីផងគ្នា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ចប់ ចារិត្តវគ្គ ទី១៣

១៣៧- ភិក្ខុនីណាមួយ មិនមានជំងឺ មានបំណងនឹងអាំងភ្លើង ហើយបង្កាត់ភ្លើងខ្លួនឯងក្តី ប្រើគេឲ្យបង្កាត់ក្តី វៀរលែងតែមានហេតុមានសភាពដូច្នោះ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៣៨- ភិក្ខុនីណាមួយ មិនទាន់ដល់កំណត់កន្លះខែ ហើយងូតទឹក វៀរលែងតែមានសម័យ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ នេះជាសម័យក្នុងសិក្ខាបទនោះគឺ មួយខែកន្លះដ៏សេសខាងចុងនៃគិម្ហរដូវ ១ មួយខែខាងដើមនៃវស្សានរដូវ ១ រួមខែទាំងនេះ ត្រូវជាពីរខែកន្លះ ហៅថាសម័យក្តៅ សម័យស្អុះស្អាប់ សម័យដែលមានជំងឺ សម័យដែលធ្វើការងារ សម័យដែលដើរផ្លូវឆ្ងាយ សម័យដែលមានខ្យល់និងភ្លៀង ។ នេះជាសម័យក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។

៩៤

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខបាលី

១៣៩- នវំ បន ភិក្ខុនិយា ចីវរលាភាយ តិណ្ណំ ទុព្វណ្ណករណានំ អញ្ញតរំ ទុព្វណ្ណករណំ អាទាតព្វំ នីលំ វា កទ្ទមំ វា កាឡសាមំ វា ។ អនាទា ចេ ភិក្ខុនី តិណ្ណំ ទុព្វណ្ណករណានំ អញ្ញតរំ ទុព្វណ្ណករណំ នវំ ចីវរំ បរិភុញ្ជេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

១៤០- យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុស្ស វា ភិក្ខុនិយា វា សិក្ខមានាយ វា សាមណេរស្ស វា សាមណេរិយា វា សាមំ ចីវរំ វិកប្បេត្វា អប្បច្ចុទ្ធារកំ[១] បរិភុញ្ជេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

១៤១- យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា បត្តំ វា ចីវរំ វា និសីទនំ វា សូចិឃរំ វា កាយពន្ធនំ វា អបនិធេយ្យ វា អបនិធាបេយ្យ វា អន្តមសោ ហស្សាបេក្ខាបិ បាចិត្តិយំ ។

១៤២- យា បន ភិក្ខុនី សញ្ចិច្ច បាណំ ជីវិតា វោរោបេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

១៤៣- យា បន ភិក្ខុនី ជានំ សប្បាណកំ ឧទកំ បរិភុញ្ជេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

១៤៤- យា បន ភិក្ខុនី ជានំ យថាធម្មំ និហតាធិករណំ បុនកម្មាយ ឧក្កោដេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

១៤៥- យា បន ភិក្ខុនី ជានំ ថេយ្យសត្ថេន សទ្ធឹ សំវិធាយ ឯកទ្ធានមគ្គំ បដិបជ្ជេយ្យ អន្តមសោ គាមន្តរម្បិ បាចិត្តិយំ ។

(១) ដីកាថា បច្ចុទ្ធារណំ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ-ប្រែ

១៣៩- ភិក្ខុនីណាមួយ បានចីវរថ្មីមកហើយ គប្បីកាន់យកនូវវត្ថុសម្រាប់ធ្វើឲ្យខូចពណ៌បីយ៉ាង វត្ថុសម្រាប់ធ្វើឲ្យខូចពណ៌ណាមួយ គឺពណ៌ខៀវក្តី ពណ៌ភក់ក្តី ពណ៌ខ្មៅជាំក្តី ។ បើភិក្ខុនី មិនកាន់យកនូវវត្ថុសម្រាប់ធ្វើឲ្យខូចពណ៌បីយ៉ាង វត្ថុសម្រាប់ធ្វើឲ្យខូចពណ៌ណាមួយទេ ហើយប្រើប្រាស់ចីវរថ្មី ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៤០- ភិក្ខុនីណាមួយ បានវិកប្បចីវរដោយខ្លួនឯង ចំពោះភិក្ខុក្តី ភិក្ខុនីផងគ្នាក្តី សិក្ខមានាក្តី សាមណេរក្តី សាមណេរីក្តី ហើយប្រើប្រាស់ចីវរ ដែលមិនទាន់ឲ្យគេដកវិកប្បចេញ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៤១- ភិក្ខុនីណាមួយ លាក់ទុកខ្លួនឯងក្តី ប្រើគេឲ្យលាក់ទុកក្តី នូវបាត្រក្តី ចីវរក្តី និសីទនៈក្តី បំពង់ម្ជុលក្តី វត្ថពន្ធចង្កេះក្តី របស់ភិក្ខុនីផងគ្នា ដោយហោចទៅសូម្បីគ្រាន់តែមានបំណង នឹងសើចលេងក្តី ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៤២- ភិក្ខុនីណាមួយ ក្លែងផ្តាច់បង់សត្វ ចាកជីវិត ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៤៣- ភិក្ខុនីណាមួយ កាលដឹង (ហើយ)ប្រើប្រាស់ទឹក ដែលមានសត្វមានជីវិត ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៤៤- ភិក្ខុនីណាមួយ កាលដឹង នូវអធិករណ៍ ដែលសង្ឃរម្ងាប់សមគួរតាមធម៌ហើយ សើរើដើម្បីធ្វើជាថ្មីទៀត ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៤៥- ភិក្ខុនីណាមួយ កាលដឹង (ហើយ)បបួលពួកឈ្មួញជាចោរ (ឈ្មួញលួច) ដើរទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយជាមួយគ្នា ដោយហោចទៅសូម្បីចន្លោះស្រុកមួយ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

បាចិត្តិយេ វិត្ថារុទ្ទេសោ

១៤៦- យា បន ភិក្ខុនី ឯវំ វទេយ្យ តថាហំ ភគវតា ធម្មំ ទេសិតំ អាជានាមិ យថា យេមេ អន្តរាយិកា ធម្មា វុត្តា ភគវតា តេ បដិសេវតោ នាលំ អន្តរាយាយាតិ ។ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ ឯវមស្ស វចនីយា មាយ្យេ ឯវំ អវច មា ភគវន្តំ អព្ភាចិក្ខិ ន ហិ សាធុ ភគវតោ អព្ភក្ខានំ ន ហិ ភគវា ឯវំ វទេយ្យ អនេកបរិយាយេន អយ្យេ អន្តរាយិកា ធម្មា វុត្តា ភគវតា អលញ្ច បន តេ បដិសេវតោ អន្តរាយាយាតិ ។ ឯវញ្ច សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ វុច្ចមានា តថេវ បគ្គណ្ហេយ្យ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ យាវតតិយំ សមនុភាសិតព្វា តស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យាវតតិយញ្ចេ សមនុភាសិយមានា តំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

ជោតិវគ្គោ ចតុទ្ទសមោ

១៤៧- យា បន ភិក្ខុនី ជានំ តថាវាទិនិយា ភិក្ខុនិយា អកតានុធម្មាយ តំ ទិដ្ឋឹ អប្បដិនិស្សដ្ឋាយ សទ្ធឹ សម្ភុញ្ជេយ្យ វា សំវសេយ្យ វា សហ វា សេយ្យំ កប្បេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

វិគ្គារុទ្ទេស ក្នុងបាចិត្តិយ

១៤៦- ភិក្ខុនីណាមួយពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំដឹងនូវធម៌ ដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សម្ដែងហើយដោយប្រការថា អន្តរាយិកធម៌ទាំងឡាយណា ដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សម្ដែងហើយ អន្តរាយិកធម៌ទាំងឡាយនោះ មិនមែនអាចនឹងធ្វើនូវសេចក្ដីអន្តរាយ ដល់បុគ្គលអ្នកសេពទេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ត្រូវនិយាយនឹងភិក្ខុនីនោះយ៉ាងនេះថា នៃលោកម្ចាស់ កុំនិយាយយ៉ាងនេះឡើយ កុំពោលបង្កាច់ ព្រះមានព្រះភាគឡើយ ការពោលបង្កាច់ព្រះមានព្រះភាគ មិនល្អទេ ព្រះមានព្រះភាគពុំមែនពោលយ៉ាងនេះទេ នៃលោកម្ចាស់ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សម្ដែងហើយនូវអន្តរាយិកធម៌ទាំងឡាយ ដោយអនេកបរិយាយ អន្តរាយិកធម៌ទាំងនោះសោតក៏អាចធ្វើនូវសេចក្ដីអន្តរាយដល់អ្នកសេពបានមែនពិត ។ កាលដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះ ភិក្ខុនីនោះ នៅតែប្រកាន់ដូច្នោះដដែល ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្ម ហាមប្រាម អស់កំណត់បីដង ដើម្បីឲ្យលះបង់ទិដ្ឋិនោះចេញ ។ កាលបើភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនកម្ម ហាមប្រាមគ្រប់បីដងហើយ ភិក្ខុនីនោះ បានលះបង់នូវទិដ្ឋិនោះចេញ ការលះបង់បាន ដូច្នេះទុំះជាការប្រពៃ តែបើលះបង់ពុំបានទេ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ចប់ជោតិវគ្គ ទី១៤

១៤៧- ភិក្ខុនីណាមួយ កាលដឹង (ហើយ)បរិភោគរួមគ្នី នៅរួមគ្នី សម្រេចការដេករួមគ្នី ជាមួយនឹងភិក្ខុនីដែលមានការពោលដូច្នោះជាប្រក្រតី ជាអ្នកមិនធ្វើតាមធម៌ ជាអ្នកមិនលះបង់នូវទិដ្ឋិនោះ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៩៦

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខបាលី

១៤៨- សមណុទ្ទេសាបិ ចេ ឯវំ វទេយ្យ តថាហំ ភគវតា ធម្មំ ទេសិតំ អាជានាមិ យថា យេមេ អន្តរាយិកា ធម្មា វុត្តា ភគវតា តេ បដិសេវតោ នាលំ អន្តរាយាយាតិ ។ សា សមណុទ្ទេសា ភិក្ខុនីហិ ឯវមស្ស វចនីយា មាយ្យេ សមណុទ្ទេសេ ឯវំ អវច មា ភគវន្តំ អព្ភាចិក្ខិ ន ហិ សាធុ ភគវតោ អព្ភក្ខានំ ន ហិ ភគវា ឯវំ វទេយ្យ អនេកបរិយាយេន អយ្យេ សមណុទ្ទេសេ អន្តរាយិកា ធម្មា វុត្តា ភគវតា អលញ្ច បន តេ បដិសេវតោ អន្តរាយាយាតិ ។ ឯវញ្ច សា សមណុទ្ទេសា ភិក្ខុនីហិ វុច្ចមានា តថេវ បគ្គណ្ហេយ្យ សា សមណុទ្ទេសា ភិក្ខុនីហិ ឯវមស្ស វចនីយា អជ្ជតគ្គេ តេ អយ្យេ សមណុទ្ទេសេ ន ចេវ សោ ភគវា សត្ថា អបទិសិតព្វោ យម្បិ ចញ្ញា សមណុទ្ទេសា លភន្តិ ភិក្ខុនីហិ សទ្ធឹ ទ្វិរត្តតិរត្តំ សហសេយ្យំ សាបិ តេ នត្ថិ ចរ បិរេ វិនស្សាតិ ។ យា បន ភិក្ខុនី ជានំ តថានាសិតំ សមណុទ្ទេសំ ឧបលាបេយ្យ វា ឧបដ្ឋាបេយ្យ វា សម្ភុញ្ជេយ្យ វា សហ វា សេយ្យំ កប្បេយ្យ បាចិត្តិយំ ។

១៤៩- យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ សហធម្មិកំ វុច្ចមានា ឯវំ វទេយ្យ ន តាវាហំ អយ្យេ ឯតស្មឹ សិក្ខាបទេ សិក្ខិស្សាមិ យាវ នញ្ញំ ភិក្ខុនឹ ព្យត្តំ វិនយធរំ បរិបុច្ឆាមីតិ បាចិត្តិយំ ។ សិក្ខមានាយ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយា អញ្ញាតព្វំ បរិបុច្ឆិតព្វំ បរិបញ្ហិតព្វំ ។ អយំ តត្ថ សាមីចិ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ-ប្រែ

១៤៨- បើសមណុទ្ទេសា ពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំដឹងច្បាស់នូវធម៌ ដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បានសម្តែងហើយ ដោយប្រការថា អន្តរាយិកធម៌ទាំងឡាយណាដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សម្តែងហើយ អន្តរាយិកធម៌ទាំងឡាយនោះ មិនមែនអាចនឹងធ្វើសេចក្តីអន្តរាយដល់បុគ្គលអ្នកសេពទេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ត្រូវនិយាយនឹងសមណុទ្ទេសានោះយ៉ាងនេះថា នែនាងសមណុទ្ទេសា នាងឯងកុំនិយាយយ៉ាងនេះឡើយ កុំបង្កាច់ព្រះមានព្រះភាគយ៉ាងនេះឡើយ ការពោលបង្កាច់ ព្រះមានព្រះភាគមិនល្អទេ ព្រោះព្រះមានព្រះភាគពុំមែនពោលយ៉ាងនេះទេ នែនាងសមណុទ្ទេសា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សម្តែងហើយ នូវអន្តរាយិកធម៌ទាំងឡាយ ដោយអនេកបរិយាយ អន្តរាយិកធម៌ទាំងឡាយនោះសោត ក៏អាចធ្វើនូវសេចក្តីអន្តរាយ ដល់អ្នកសេពបានមែនពិត ។ កាលដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយ និយាយយ៉ាងនេះ សមណុទ្ទេសានោះនៅតែប្រកាន់ដូច្នោះដដែល សមណុទ្ទេសានោះ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា នែនាងសមណុទ្ទេសា ចាប់តាំងពីថ្ងៃនេះទៅ ឯងមិនត្រូវអាងព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះថា ជាសាស្តារបស់ឯងទៀតឡើយ ឯសមណុទ្ទេសាទាំងឡាយដទៃតែងបាននូវការដេករួមឯណាអស់ពីររាត្រី ឬបីរាត្រីជាមួយនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយ ការដេករួមនោះ មិនមានដល់នាងឯងទេ នែនាងចង្រៃ នាងឯងចូរចេញទៅ ចូរវិនាសទៅ ។ ភិក្ខុនីណាមួយ កាលដឹងហើយបញ្ចុះបញ្ចូលសមណុទ្ទេសា ដែលសង្ឃបានឲ្យវិនាសយ៉ាងនោះហើយ ឲ្យបម្រើក្តី បរិភោគរួមក្តី សម្រេចឥរិយាបថដេករួមក្តី ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៤៩- ភិក្ខុនីណាមួយ កាលដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយ ពោលពាក្យប្រកបដោយធម៌ហើយពោលយ៉ាងនេះថា នែនាងម្ចាស់ទាំងឡាយ ខ្ញុំមិនទាន់សាកសួរ ភិក្ខុនីដទៃដែលឈ្លាស ដែលទ្រទ្រង់វិន័យដរាបណា ខ្ញុំនឹងមិនសិក្សា សិក្ខាបទនេះដរាបនោះ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ម្នាលទាំងឡាយ ភិក្ខុនីអ្នកសិក្សាគួរតែដឹងច្បាស់ គួរតែសាកសួរ គួរតែពិចារណា ។ នេះជាសាមីចិកម្ម ក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។

៩៧

បាចិត្តិយេ វិត្ថារុទ្ទេសោ

១៨០- យា បន ភិក្ខុនី បាតិមោក្ខេ ឧទ្ទិស្សមានេ ឯវំ វទេយ្យ កឹ បនិមេហិ ខុទ្ទានុខុទ្ទកេហិ សិក្ខាបទេហិ ឧទ្ទិដ្ឋេហិ យាវទេវ កុក្កុច្ចាយ វិហេសាយ វិលេខាយ សំវត្តន្តីតិ សិក្ខាបទវិវណ្ណនកេ បាចិត្តិយំ ។

១៨១- យា បន ភិក្ខុនី អន្វឌ្ឍមាសំ បាតិមោក្ខេ ឧទ្ទិស្សមានេ ឯវំ វទេយ្យ ឥទានេវ ខោ អហំ ជានាមិ អយម្បិ កិរ ធម្មោ សុត្តាគតោ សុត្តបរិយាបន្នោ អន្វឌ្ឍមាសំ ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆតីតិ ។ តញ្ចេ ភិក្ខុនឹ អញ្ញា ភិក្ខុនិយោ ជានេយ្យុំ និសិន្នបុព្វំ ឥមាយ ភិក្ខុនិយា ទ្វិត្តិក្ខត្តុំ បាតិមោក្ខេ ឧទ្ទិស្សមានេ កោ បន វាទោ ភិយ្យោតិ ន ច តស្សា ភិក្ខុនិយា អញ្ញាណកេន មុត្តិ អត្ថិ យញ្ច តត្ថ អាបត្តឹ អាបន្នា តញ្ច យថាធម្មោ ការេតព្វោ ឧត្តរិញ្ចស្សា មោហោ អារោបេតព្វោ តស្សា តេ អយ្យេ អលាភា តស្សា តេ ទុល្លទ្ធំ យំ ត្វំ បាតិមោក្ខេ ឧទ្ទិស្សមានេ ន សាធុកំ អដ្ឋិកត្វា មនសិករោសីតិ ឥទំ តស្មឹ មោហនកេ បាចិត្តិយំ ។

វិត្ថារទោស ក្នុងបាចិត្តិយ

១៥០- ភិក្ខុនីណាមួយ កាលភិក្ខុនីកំពុងសម្តែងនូវបាតិមោក្ខ ពោលយ៉ាងនេះថា ប្រយោជន៍អ្វីដល់សិក្ខាបទតូចតាច ដែលសម្តែងហើយទាំងនេះ សិក្ខាបទទាំងនេះ ប្រព្រឹត្តទៅគ្រាន់តែដើម្បីសេចក្តីក្តៅក្រហាយចិត្ត សេចក្តីលំបាកចិត្ត និងសេចក្តីរសេមរសាមចិត្តប៉ុណ្ណោះឯង ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ព្រោះពោលបង្អាប់សិក្ខាបទ ។

១៥១- ភិក្ខុនីណាមួយ កាលភិក្ខុនីកំពុងសម្តែងនូវបាតិមោក្ខរាល់កន្លះខែ ពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំទើបតែនឹងដឹង ក្នុងកាលអម្បាញ់មិញនេះឯងថា ឮថាសិក្ខាបទនេះមកហើយក្នុងសុត្តៈ រាប់ចូលក្នុងសុត្តៈ មកកាន់ឧទ្ទេសរាល់កន្លះខែ។ បើភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃដឹងនូវភិក្ខុនីនោះថា ភិក្ខុនីនេះធ្លាប់អង្គុយស្តាប់បាតិមោក្ខ ដែលភិក្ខុនីសម្តែងអស់វារៈពីរបីដងហើយ នឹងបាច់និយាយអ្វី ដល់ការស្តាប់ច្រើនដង ភិក្ខុនីនោះមិនមានការរួចចាកអាបត្តិ ដោយអាការដែលមិនដឹងទេ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិក្នុងអនាចារនោះ សង្ឃត្រូវឲ្យភិក្ខុនីនោះធ្វើអាបត្តិនោះ ដោយសមគួរតាមធម៌ម្យ៉ាងទៀត ត្រូវលើកមោហារោបនកម្ម ចំពោះភិក្ខុនីនោះថែមទៀតថា នែនាងការនេះមិនមែនជាលាភរបស់នាងឯងទេ នាងឯងនេះបាននូវរបស់អាក្រក់ហើយដោយហេតុថា កាលភិក្ខុនីកំពុងសម្តែងនូវបាតិមោក្ខ នាងឯងមិនធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យសម្រេចប្រយោជន៍ដ៏ល្អឡើយ នេះជាអាបត្តិបាចិត្តិយ ព្រោះក្លែងធ្វើវង្វេងនោះ ។

ភិក្ខុនីចាតិមោក្ខចាលី

១៨២- យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា កុបិតា អនត្តមនា បហារំ ទទេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

១៨៣- យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា កុបិតា អនត្តមនា តលសត្តិកំ ឧគ្គិរេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

១៨៤- យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនឹ អមូលកេន សង្ឃា-ទិសេសេន អនុទ្ធំសេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

១៨៥- យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា សញ្ចិច្ច កុក្កុច្ចំ ឧបទហេយ្យ ឥតិស្សា មុហុត្តម្បិ អផាសុ ភវិស្សតីតិ ឯតទេវ បច្ចយំ ករិត្វា អនញ្ញំ ចាចិត្តិយំ ។

១៨៦- យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ ភណ្ឌនជាតានំ កលហជាតានំ វិវាទាបន្នានំ ឧបស្សុតឹ តិដ្ឋេយ្យ យំ ឥមា ភណិស្សន្តិ តំ សោស្សាមីតិ ឯតទេវ បច្ចយំ ករិត្វា អនញ្ញំ ចាចិត្តិយំ ។

ទិដ្ឋិវគ្គោ បណ្ណរសមោ

១៨៧- យា បន ភិក្ខុនី ធម្មិកានំ កម្មានំ ឆន្ទំ ទត្វា បច្ឆា ខីយនធម្មំ អាបជ្ជេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ-ប្រែ

១៩២- ភិក្ខុនីណាមួយ ក្រោធខឹង អាក់អន់ចិត្ត ហើយឲ្យនូវការប្រហារដល់ ភិក្ខុនីផង៍គ្នា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៩៣- ភិក្ខុនីណាមួយ ក្រោធខឹង អាក់អន់ចិត្ត ហើយផាឡើងនូវលំពែង គឺបាតដៃសំដៅភិក្ខុនីផង៍គ្នា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៩៤- ភិក្ខុនីណាមួយ ចោទភិក្ខុនីផង៍គ្នា ដោយអាបត្តិសង្ឃាទិសេសឥតមានមូល ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៩៥- ភិក្ខុនីណាមួយ ក្លែងបង្កហេតុ ឲ្យមានសេចក្តីរង្កៀសសង្ស័យដល់ភិក្ខុនី ផង៍គ្នា ដោយគិតថា ភិក្ខុនីនោះនឹង៍មិនមានសេចក្តីសប្បាយចិត្តមួយរំពេច ដោយហេតុ នេះពុំខានឡើយ ធ្វើនូវសេចក្តីសង្ស័យនោះឯង៍ ឲ្យជាបច្ច័យ ពុំមែនហេតុដទៃឡើយ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៩៦- ភិក្ខុនីណាមួយ កាលដែលភិក្ខុនីទាំង៍ឡាយ បង្កហេតុប្រកួតប្រកាន់ឈ្លោះទាស់ទែង៍គ្នា ទៅឈរអែបចាំស្តាប់ ដោយគិតថា ភិក្ខុនីទាំង៍នេះនឹង៍ពោលនូវពាក្យណាអញនឹង៍ស្តាប់នូវពាក្យនោះ ធ្វើនូវកិរិយាឈរអែបចាំស្តាប់នុ៎ះឯង៍ ឲ្យជាបច្ច័យ ពុំមែនហេតុដទៃឡើយ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ចប់ ទិដ្ឋិវគ្គ ទី ១៥

១៩៧- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យឆន្ទៈដើម្បីកម្មទាំង៍ឡាយ ដែលប្រកបដោយធម៌ហើយក៏ដល់នូវធម៌គឺកិរិយាតិះដៀលជាខាង៍ក្រោយវិញ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ចាចិត្តិយេ វត្តារុទ្ទេសោ

១៥៨- យា បន ភិក្ខុនី សង្ឃេ វិនិច្ឆយកថាយ វត្តមានាយ ឆន្ទំ អទត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កមេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

១៥៩- យា បន ភិក្ខុនី សមគ្គេន សង្ឃេន ចីវរំ ទត្វា បច្ឆា ខីយនធម្មំ អាបជ្ជេយ្យ យថាសន្ថុតំ ភិក្ខុនិយោ សង្ឃិកំ លាភំ បរិណាមេន្តីតិ ចាចិត្តិយំ ។

១៦០- យា បន ភិក្ខុនី ជានំ សង្ឃិកំ លាភំ បរិណតំ បុគ្គលស្ស បរិណាមេយ្យ ចាចិត្តិយំ ។

១៦១- យា បន ភិក្ខុនី រតនំ វា រតនសម្មតំ វា អញ្ញត្រ អជ្ឈារាមា វា អជ្ឈាវសថា វា ឧគ្គណ្ហេយ្យ វា ឧគ្គណ្ហាបេយ្យ វា ចាចិត្តិយំ ។ រតនំ វា បន ភិក្ខុនិយា រតនសម្មតំ វា អជ្ឈារាមេ វា អជ្ឈាវសថេ វា ឧគ្គហេត្វា វា ឧគ្គហាបេត្វា វា និក្ខិបិតព្វំ យស្ស ភវិស្សតិ សោ ហរិស្សតីតិ ។ អយំ តត្ថ សាមីចិ ។

១៦២- យា បន ភិក្ខុនី អដ្ឋិមយំ វា ទន្តមយំ វា វិសាណមយំ វា សូចិឃរំ ការាបេយ្យ ភេទនកំ ចាចិត្តិយំ ។

១៦៣- នវំ បន ភិក្ខុនិយា មញ្ចំ វា បីឋំ វា ការយមានាយ អដ្ឋង្គុលចាទកំ ការេតព្វំ សុគតង្គុលេន អញ្ញត្រ ហេដ្ឋិមាយ អដនិយា តំ អតិក្កាមេន្តិយា ឆេទនកំ ចាចិត្តិយំ ។

វិគ្គារុទ្ទេស ក្នុងបាចិត្តិយ

១៥៨- ភិក្ខុនីណាមួយ កាលដែលពាក្យវិនិច្ឆ័យ កំពុងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងសង្ឃ មិនឲ្យឆន្ទៈហើយ ក្រោកចាកអាសនៈហើយ ចេញទៅ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៥៩- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យចីវរ (ដល់ភិក្ខុនី ជាមួយ) នឹងសង្ឃដែលព្រមព្រៀងគ្នា (ហើយ)ដល់នូវធម៌គឺកិរិយាតិះដៀលជាខាងក្រោយវិញថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បង្អោនលាភរបស់សង្ឃ ទៅតាមសេចក្តីគាប់ចិត្ត ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៦០- ភិក្ខុនីណាមួយ កាលដឹងហើយបង្អោនលាភដែលគេប្រុងនឹងបង្អោនទៅដើម្បីសង្ឃ ឲ្យត្រឡប់មកដើម្បីបុគ្គលវិញ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៦១- ភិក្ខុនីណាមួយ រើសខ្លួនឯងក្តី ឲ្យគេរើសក្តី នូវរតនៈក្តី នូវវត្ថុដែលគេសន្មតថារតនៈក្តី វៀរលែងតែក្នុងអារាម ឬខាងក្នុងទីស្នាក់ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ តែថាភិក្ខុនី ត្រូវរើសខ្លួនឯង ឬឲ្យគេរើស នូវរតនៈក្តី នូវវត្ថុដែលគេសន្មតថារតនៈក្តី ខាងក្នុងអារាម ឬខាងក្នុងទីស្នាក់ ហើយទុកដាក់ដោយគិតថា រតនៈរបស់អ្នកណា អ្នកនោះនឹងនាំយកទៅ ។ នេះជាសាមីចិកម្ម ក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។

១៦២- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យគេធ្វើបំពង់ម្ជុល ជាវិការៈនៃឆ្អឹងក្តី ជាវិការៈនៃភ្លុកក្តី ជាវិការៈនៃស្នែងក្តី ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិភេទនកបាចិត្តិយ ។

១៦៣- បើភិក្ខុនី ឲ្យគេធ្វើគ្រែថ្មីក្តី តាំងថ្មីក្តី ត្រូវឲ្យធ្វើឲ្យមានជើង ៨ ធ្នាប់ ដោយធ្នាប់ព្រះសុគត វាស់ពីត្រឹមមេគ្រែខាងក្រោមចុះទៅ (បើធ្វើ) ឲ្យកន្លងហួសពីនោះទៅ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិឆេទនកបាចិត្តិយ ។

ភិក្ខុនីចាតិមោក្ខចាលី

១៦៤- យា បន ភិក្ខុនី មញ្ចំ វា បីឋំ វា តូលោនទ្ធំ ការាបេយ្យ ឧទ្ទាលនកំ ចាចិត្តិយំ ។

១៦៥- កណ្ឌុប្បដិច្ឆាទី បន ភិក្ខុនិយា ការយមានាយ បមាណិកា ការេតព្វា ។ តត្រិទំ បមាណំ ទីឃសោ ចតស្សោ វិទត្ថិយោ សុគតវិទត្ថិយា តិរិយំ ទ្វេ វិទត្ថិយោ តំ អតិក្កាមេន្តិយា ឆេទនកំ ចាចិត្តិយំ ។

១៦៦- យា បន ភិក្ខុនី សុគតចីវរប្បមាណំ ចីវរំ ការាបេយ្យ អតិរេកំ វា ឆេទនកំ ចាចិត្តិយំ ។ តត្រិទំ សុគតស្ស សុគតចីវរប្បមាណំ ទីឃសោ នវ វិទត្ថិយោ សុគតវិទត្ថិយា តិរិយំ ឆ វិទត្ថិយោ ។ ឥទំ សុគតស្ស សុគតចីវរប្បមាណំ ។

ធម្មិកវគ្គោ សោឡសមោ

ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ ឆសដ្ឋិសតា ចាចិត្តិយា ធម្មា ។ តត្ថាយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ? ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ? តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ? បរិសុទ្ធេត្ថាយ្យាយោ តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមិ ។

ឆសដ្ឋិសតា បាចិត្តិយា និដ្ឋិតា ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ-ប្រែ

១៦៤- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យគេធ្វើគ្រែក្តី តាំងក្តី ញាត់ដោយសំឡី ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិឧទ្ទាឡនកបាចិត្តិយ ។

១៦៥- បើភិក្ខុនី ឲ្យគេធ្វើសំពត់សម្រាប់គ្របកម ត្រូវឲ្យគេធ្វើឲ្យត្រូវនឹងប្រមាណ ។ ឯប្រមាណក្នុងសំពត់គ្របកមនោះ យ៉ាងនេះគឺបណ្តោយ ៤ ចំអាម ទទឹង ២ ចំអាម ដោយចំអាមព្រះសុគត ។ បើធ្វើឲ្យកន្លងហួសពីនោះទៅ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិឆេទនកបាចិត្តិយ ។

១៦៦- ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យគេធ្វើចីវរប៉ុនចីវរព្រះសុគតឬធំជាង ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិ ឆេទនកបាចិត្តិយ ។ ឯប្រមាណនៃសុគតចីវររបស់ព្រះសុគតនោះ យ៉ាងនេះគឺបណ្តោយ ៩ ចំអាម ទទឹង ៦ ចំអាម ដោយចំអាមព្រះសុគត ។ នេះជាប្រមាណនៃសុគតចីវររបស់ព្រះសុគត ។

ចប់ ធម្មិកវគ្គ ទី១៦

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិបាចិត្តិយទាំងឡាយ ១៦៦ ខ្ញុំបានសម្តែងឡើងហើយ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ក្នុងអាបត្តិបាចិត្តិយទាំងនោះ លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ? ខ្ញុំសូមសួរអស់វារៈជាគម្រប់ពីរដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ? ខ្ញុំសូមសួរអស់វារៈជាគម្រប់បីដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ? លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធ ក្នុងអាបត្តិទាំងនេះហើយ ហេតុនេះទើបលោក ស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ ខ្ញុំព្រះករុណាសូមចាំទុកនូវហេតុនេះ ដោយកិរិយានៅស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

ចប់ អាបត្តិបាចិត្តិយ ១៦៦ ។

បាដិទេសនីយេ វិត្ថារុទ្ទេសោ

ឥមេ ខោ បនយ្យាយោ អដ្ឋ បាដិទេសនីយា ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

១- យា បន ភិក្ខុនី អគិលានា សប្បឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជេយ្យ បដិទេសេតព្វំ តាយ ភិក្ខុនិយា គារយ្ហំ អយ្យេ ធម្មំ អាបជ្ជឹ អសប្បាយំ បាដិទេសនីយំ តំ បដិទេសេមីតិ ។

២- យា បន ភិក្ខុនី អគិលានា តេលំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជេយ្យ បដិទេសេតព្វំ តាយ ភិក្ខុនិយា គារយ្ហំ អយ្យេ ធម្មំ អាបជ្ជឹ អសប្បាយំ បាដិទេសនីយំ តំ បដិទេសេមីតិ ។

៣- យា បន ភិក្ខុនី អគិលានា មធុំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជេយ្យ បដិទេសេតព្វំ តាយ ភិក្ខុនិយា គារយ្ហំ អយ្យេ ធម្មំ អាបជ្ជឹ អសប្បាយំ បាដិទេសនីយំ តំ បដិទេសេមីតិ ។

៤- យា បន ភិក្ខុនី អគិលានា ផាណិតំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជេយ្យ បដិទេសេតព្វំ តាយ ភិក្ខុនិយា គារយ្ហំ អយ្យេ ធម្មំ អាបជ្ជឹ អសប្បាយំ បាដិទេសនីយំ តំ បដិទេសេមីតិ ។

៥- យា បន ភិក្ខុនី អគិលានា មច្ឆំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជេយ្យ បដិទេសេតព្វំ តាយ ភិក្ខុនិយា គារយ្ហំ អយ្យេ ធម្មំ អាបជ្ជឹ អសប្បាយំ បាដិទេសនីយំ តំ បដិទេសេមីតិ ។

វិត្ថារុទ្ទេស ក្នុងបាដិទេសនីយ

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិទាំងឡាយឈ្មោះបាដិទេសនីយ ៨ នេះ មកកាន់ឧទ្ទេស ។

១- ភិក្ខុនីណាមួយ មិនមានជំងឺ សូមសប្បិ(ទឹកដោះរាវ)ឆាន់ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវសម្ដែងចំពោះអាបត្តិនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិដែលព្រះមានព្រះភាគ តិះដៀលហើយ មិនជាទីសប្បាយ ឈ្មោះបាដិទេសនីយ ខ្ញុំសូមសម្ដែងចំពោះនូវអាបត្តិនោះ ។

២- ភិក្ខុនីណាមួយ មិនឈឺសូមប្រេងឆាន់ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវសម្ដែងចំពោះនូវអាបត្តិនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិដែលព្រះមានព្រះភាគ តិះដៀលហើយ មិនជាទីសប្បាយ ឈ្មោះបាដិទេសនីយ ខ្ញុំសូមសម្ដែងចំពោះនូវអាបត្តិនោះ ។

៣- ភិក្ខុនីណាមួយ មិនឈឺសូមមធុ(ទឹកឃ្មុំ)ឆាន់ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវសម្ដែងចំពោះនូវអាបត្តិនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិដែលព្រះមានព្រះភាគ តិះដៀលហើយ មិនជាទីសប្បាយ ឈ្មោះបាដិទេសនីយ ខ្ញុំសូមសម្ដែងចំពោះនូវអាបត្តិនោះ ។

៤- ភិក្ខុនីណាមួយ មិនឈឺសូមផាណិត(ទឹកអំពៅ)ឆាន់ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវសម្ដែងចំពោះ នូវអាបត្តិនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិដែលព្រះមានព្រះភាគ តិះដៀលហើយ មិនជាទីសប្បាយ ឈ្មោះបាដិទេសនីយ ខ្ញុំសូមសម្ដែងចំពោះនូវអាបត្តិនោះ ។

៥- ភិក្ខុនីណាមួយ មិនឈឺសូមមច្ឆា(ត្រី)ឆាន់ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវសម្ដែងចំពោះនូវអាបត្តិនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិដែលព្រះមានព្រះភាគ តិះដៀលហើយ មិនជាទីសប្បាយ ឈ្មោះបាដិទេសនីយ ខ្ញុំសូមសម្ដែងចំពោះនូវអាបត្តិនោះ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខបាលី

៦- យា បន ភិក្ខុនី អគិលានា មំសំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជេយ្យ បដិទេសេតព្វំ តាយ ភិក្ខុនិយា គារយ្ហំ អយ្យេ ធម្មំ អាបជ្ជឹ អសប្បាយំ បាដិទេសនីយំ តំ បដិទេសេមីតិ ។

៧- យា បន ភិក្ខុនី អគិលានា ខីរំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជេយ្យ បដិទេសេតព្វំ តាយ ភិក្ខុនិយា គារយ្ហំ អយ្យេ ធម្មំ អាបជ្ជឹ អសប្បាយំ បាដិទេសនីយំ តំ បដិទេសេមីតិ ។

៨- យា បន ភិក្ខុនី អគិលានា ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជេយ្យ បដិទេសេតព្វំ តាយ ភិក្ខុនិយា គារយ្ហំ អយ្យេ ធម្មំ អាបជ្ជឹ អសប្បាយំ បាដិទេសនីយំ តំ បដិទេសេមីតិ ។

ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ អដ្ឋ បាដិទេសនីយា ធម្មា ។ តត្ថយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ? ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ? តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ? បរិសុទ្ធេត្ថយ្យាយោ តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមិ ។

បាដិទេសនីយា និដ្ឋិតា ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ-ប្រែ

៦- ភិក្ខុនីណាមួយ មិនឈឺសូមមំសំ(សាច់)ឆាន់ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវសម្ដែងចំពោះនូវអាបត្តិនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិដែលព្រះមានព្រះភាគ តិះដៀលហើយ មិនជាទីសប្បាយ ឈ្មោះបាដិទេសនីយ ខ្ញុំសូមសម្ដែងចំពោះ នូវអាបត្តិនោះ ។

៧- ភិក្ខុនីណាមួយ មិនឈឺសូមខីរៈ(ទឹកដោះស្រស់)ឆាន់ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវសម្ដែងចំពោះ នូវអាបត្តិនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិដែលព្រះមានព្រះភាគ តិះដៀលហើយ មិនជាទីសប្បាយ ឈ្មោះបាដិទេសនីយ ខ្ញុំសូមសម្ដែងចំពោះ នូវអាបត្តិនោះ ។

៨- ភិក្ខុនីណាមួយ មិនឈឺសូមទធិ(ទឹកដោះជូរ)ឆាន់ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវសម្ដែងចំពោះនូវអាបត្តិនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិដែលព្រះមានព្រះភាគ តិះដៀលហើយ មិនជាទីសប្បាយ ឈ្មោះបាដិទេសនីយ ខ្ញុំសូមសម្ដែងចំពោះនូវអាបត្តិនោះ ។

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិទាំងឡាយឈ្មោះបាដិទេសនីយ ៨ ខ្ញុំសម្ដែងឡើងហើយ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ក្នុងអាបត្តិទាំងនោះ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ? ខ្ញុំសូមសួរអស់វារៈជាគម្រប់ពីរដងផង លោកម្ចាស់ទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ? ខ្ញុំសូមសួរអស់វារៈជាគម្រប់បីដងផង លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ? លោកម្ចាស់ទាំងឡាយបរិសុទ្ធ ក្នុងអាបត្តិទាំងនេះហើយ ហេតុនេះបានជាលោកនៅស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

ចប់ អាបត្តិបាដិទេសនីយ ។

សេក្ខិយេ វិត្ថារុទ្ទេសោ

ឥមេ ខោ បនយ្យាយោ សេក្ខិយា ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

១- បរិមណ្ឌលំ និវាសេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

២- បរិមណ្ឌលំ ចារុបិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៣- សុប្បដិច្ឆន្នា អន្តរឃរេ គមិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៤- សុប្បដិច្ឆន្នា អន្តរឃរេ និសីទិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៥- សុសំវុតា អន្តរឃរេ គមិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៦- សុសំវុតា អន្តរឃរេ និសីទិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៧- ឱក្ខិត្តចក្ខុនី អន្តរឃរេ គមិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៨- ឱក្ខិត្តចក្ខុនី អន្តរឃរេ និសីទិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៩- ន ឧក្ខិត្តកាយ អន្តរឃរេ គមិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

១០- ន ឧក្ខិត្តកាយ អន្តរឃរេ និសីទិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

បរិមណ្ឌលវគ្គោ បឋមោ

វិត្ថារុទ្ទេស ក្នុងសេក្ខិយ

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ សេក្ខិយវត្តទាំងឡាយ នេះឯង មកកាន់ឧទ្ទេស ។

១- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងស្លៀកស្បង់ឲ្យជាបរិមណ្ឌល ។

២- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងគ្រងចីវរឲ្យជាបរិមណ្ឌល ។

៣- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងឃ្លុំឲ្យល្អ ដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។

៤- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងឃ្លុំឲ្យល្អ អង្គុយក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។

៥- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងសង្រួមឲ្យល្អដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។

៦- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងសង្រួមឲ្យល្អអង្គុយក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។

៧- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមានភ្នែកសម្លឹងចុះ ដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។

៨- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមានភ្នែកសម្លឹងចុះ អង្គុយក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។

៩- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនសើយចីវរ ដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។

១០- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនសើយចីវរ អង្គុយក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។

ចប់ បរិមណ្ឌលវគ្គ ទី ១

ភិក្ខុនីចាតិមោក្ខបាលី

១១- ន ឧជ្ជគ្ឃិកាយ អន្តរឃរេ គមិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

១២- ន ឧជ្ជគ្ឃិកាយ អន្តរឃរេ និសីទិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

១៣- អប្បសទ្ទា អន្តរឃរេ គមិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

១៤- អប្បសទ្ទា អន្តរឃរេ និសីទិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

១៥- ន កាយប្បចាលកំ អន្តរឃរេ គមិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

១៦- ន កាយប្បចាលកំ អន្តរឃរេ និសីទិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

១៧- ន ពាហុប្បចាលកំ អន្តរឃរេ គមិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

១៨- ន ពាហុប្បចាលកំ អន្តរឃរេ និសីទិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

១៩- ន សីសប្បចាលកំ អន្តរឃរេ គមិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

២០- ន សីសប្បចាលកំ អន្តរឃរេ និសីទិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

ឧជ្ជគ្ឃិកវគ្គោ ទុតិយោ

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ-ប្រែ

១១- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនសើចខ្លាំង ដើរទៅក្នុង ចន្លោះផ្ទះ ។

១២- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនសើចខ្លាំង អង្គុយក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។

១៣- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងនិយាយសំឡេងតិច ដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។

១៤- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងនិយាយសំឡេងតិច អង្គុយក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។

១៥- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនគ្រលែងកាយដើរទៅ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។

១៦- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនគ្រលែងកាយអង្គុយ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។

១៧- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនបង់បោយដើរទៅ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។

១៨- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនច្រត់ដៃអង្គុយក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។

១៩- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនអង្រួនក្បាលដើរទៅ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។

២០- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនអង្រួនក្បាលអង្គុយ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។

ចប់ ឧជ្ជគ្ឃិកវគ្គ ទី ២

សេខិយេ វិត្ថារុទ្ទេសោ

២១- ន ខម្ភកតា អន្តរឃរេ គមិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

២២- ន ខម្ភកតា អន្តរឃរេ និសីទិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

២៣- ន ឱគុណ្ឋិតា អន្តរឃរេ គមិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

២៤- ន ឱគុណ្ឋិតា អន្តរឃរេ និសីទិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

២៥- ន ឧក្កុដិកាយ អន្តរឃរេ គមិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

២៦- ន បល្លត្ថិកាយ អន្តរឃរេ និសីទិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

២៧- សក្កច្ចំ បិណ្ឌបាតំ បដិគ្គហេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

២៨- បត្តសញ្ញិនី បិណ្ឌបាតំ បដិគ្គហេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

២៩- សមសូបកំ បិណ្ឌបាតំ បដិគ្គហេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៣០- សមតិត្ថិកំ បិណ្ឌបាតំ បដិគ្គហេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

ខម្ភកតវគ្គោ តតិយោ

វិគ្គារុទ្ទេស ក្នុងសេក្ខិយ

២១- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនយកដៃស្ទីមចង្កេះដើរទៅ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។

២២- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនយកដៃស្ទីមចង្កេះ អង្គុយ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។

២៣- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនទទូរក្បាល ដើរទៅ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។

២៤- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនទទូរក្បាល អង្គុយ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។

២៥- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនចំអើតជើង ដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។

២៦- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនអង្គុយត្របោមក្បាលជង្គង់ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។

២៧- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងទទួលអាហារបិណ្ឌបាត ដោយគោរព ។

២៨- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងសម្គាល់តែក្នុងបាត្រទទួលបិណ្ឌបាត ។

២៩- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងទទួលបិណ្ឌបាតឲ្យល្មមនឹងសម្ល ។

៣០- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងទទួលបិណ្ឌបាតឲ្យស្មើត្រឹមកណ្ដាប់មាត់បាត្រ ។

ចប់ ខម្ភកតវគ្គ ទី ៣

ភិក្ខុនីចាតិមោក្ខចាលី

៣១- សក្កច្ចំ បិណ្ឌចាតំ កុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៣២- បត្តសញ្ញិនី បិណ្ឌចាតំ កុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៣៣- សបជានំ បិណ្ឌចាតំ កុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៣៤- សមសូបកំ បិណ្ឌចាតំ កុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៣៥- ន ថូបតោ ឱមទ្ទិត្វា បិណ្ឌចាតំ កុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៣៦- ន សូបំ វា ព្យញ្ជនំ វា ឱទនេន បជិច្ឆាទេស្សាមិ ភិយ្យោកម្យតំ ឧចាជាយាតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៣៧- ន សូបំ វា ឱទនំ វា អក្កិលាជា អត្តជោ អត្ថាយ វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៣៨- ន ឧជ្ឈានសញ្ញិនី បរេសំ បត្តំ ឱលោកេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៣៩- ជាតិមហន្តំ កពឡំ ការិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៤០- បរិមណ្ឌលំ អាលោបំ ការិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

សក្កច្ចវគ្គោ ចតុត្ថោ

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ-ប្រែ

៣១- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងឆាន់បិណ្ឌបាតដោយសេចក្ដីគោរព ។

៣២- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងសម្គាល់តែក្នុងបាត្រឆាន់បិណ្ឌបាត ។

៣៣- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងឆាន់បិណ្ឌបាតរាបឲ្យស្មើ ។

៣៤- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងឆាន់បិណ្ឌបាតឲ្យល្មមគ្នានឹងសម្ល ។

៣៥- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនច្រមុះត្រង់កំពូលបាយហើយឆាន់បិណ្ឌបាត ។

៣៦- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនកកាយបាយលុបសម្លឬម្ហូប ព្រោះអាស្រ័យសេចក្ដីល្មោភច្រើន ។

៣៧- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ ឥតមានជំងឺ នឹងមិនសូមសម្ល ឬបាយដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួនឯង ហើយឆាន់ ។

៣៨- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនប្រុងលើកទោសហើយសម្លឹងមើលបាត្រ ពួកភិក្ខុនីដទៃ ។

៣៩- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនធ្វើពំនូតបាយឲ្យធំពេក ។

៤០- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងធ្វើពំនូតបាយ ឲ្យជាបរិមណ្ឌលគឺឲ្យមូល ។

ចប់ សក្កច្ចវគ្គ ទី ៤

សេខិយេ វិត្ថារុទ្ទេសោ

៤១- ន អជាហាដេ កាពឡេ មុខទ្វារំ វិវរិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៤២- ន ភុញ្ជមានា សព្វហត្ថំ មុខេ បក្ខិបិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៤៣- ន សកពឡេន មុខេន ព្យាហរិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៤៤- ន បិណ្ឌុក្ខេបកំ ភុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៤៥- ន កពឡាវច្ឆេទកំ ភុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៤៦- ន អវគណ្ឌការកំ ភុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៤៧- ន ហត្ថនិទ្ធុនកំ ភុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៤៨- ន សិត្ថាវការកំ ភុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៤៩- ន ជិវ្ហានិច្ឆារកំ ភុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៥០- ន ចបុចបុការកំ ភុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

កពឡវគ្គោ បញ្ចមោ

វិគ្គារុទ្ទេស ក្នុងសេក្ខិយ

៤១- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ កាលពំនូតបាយមិនទាន់មកដល់ នឹងមិនបើកទ្វារមាត់ចាំ ។

៤២- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ កាលឆាន់ នឹងមិនញាត់ម្រាមដៃទាំងអស់ចូលទៅក្នុងមាត់ ។

៤៣- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិននិយាយទាំងពំនូតបាយនៅក្នុងមាត់ ។

៤៤- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនឆាន់បោះដុំបាយទៅក្នុងមាត់ ។

៤៥- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនឆាន់កាត់ពំនូតបាយ ។

៤៦- ភិក្ខុនីគប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនឆាន់បៀមពំនូតបាយ ។

៤៧- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនឆាន់រលាស់ដៃ ។

៤៨- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនឆាន់ធ្វើគ្រាប់បាយឲ្យជ្រុះពោយពាយ ។

៤៩- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនឆាន់លៀនអណ្តាត ។

៥០- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនឆាន់ធ្វើសូរឲ្យឮផ្លប់ៗ ។

ចប់ កពឡវគ្គ ទី ៥

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខបាលី

៥១- ន សុរុសុរុការកំ ភុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៥២- ន ហត្ថនិល្លេហកំ ភុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៥៣- ន បត្តនិល្លេហកំ ភុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៥៤- ន ឱដ្ឋនិល្លេហកំ ភុញ្ជិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៥៥- ន សាមិសេន ហត្ថេន បានីយថាលកំ បដិគ្គហេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៥៦- ន សសិត្ថកំ បត្តធោវនំ អន្តរឃរេ ឆឌ្ឌេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៥៧- ន ឆត្តបាណិស្ស អគិលានស្ស ធម្មំ ទេសេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៥៨- ន ទណ្ឌបាណិស្ស អគិលានស្ស ធម្មំ ទេសេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៥៩- ន សត្ថបាណិស្ស អគិលានស្ស ធម្មំ ទេសេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៦០- ន អាវុធបាណិស្ស អគិលានស្ស ធម្មំ ទេសេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

សុរុសុរុវគ្គោ ឆដ្ឋោ

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ-ប្រែ

៥១- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនឆាន់ធ្វើសូរឲ្យឮគ្រូកៗ ។

៥២- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនឆាន់លិទ្ធដៃ ។

៥៣- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនឆាន់លិទ្ធបាត្រ ។

៥៤- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនឆាន់លិទ្ធបបូរមាត់ ។

៥៥- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ មានដៃប្រឡាក់ដោយអាមិស នឹងមិនទទួលភាជន៍ទឹកសម្រាប់ឆាន់ ។

៥៦- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនចាក់ទឹកលាងបាត្រដែលមានគ្រាប់បាយ នៅក្នុងចន្លោះផ្ទះឡើយ ។

៥៧- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនសម្ដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានជំងឺ ដែលមានឆត្រនៅក្នុងដៃ ។

៥៨- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនសម្ដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានជំងឺដែលមានដំបងនៅក្នុងដៃ ។

៥៩- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនសម្ដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានជំងឺដែលមានគ្រឿងសស្ត្រានៅក្នុងដៃ ។

៦០- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនសម្ដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានជំងឺដែលមានអាវុធនៅក្នុងដៃ ។

ចប់ សុរុសុរុវគ្គ ទី ៦

សេក្ខិយេ វិត្ថារុទ្ទេសោ

៦១- ន បាទុការូឡ្ហស្ស អគិលានស្ស ធម្មំ ទេសេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៦២- ន ឧបាហនារូឡ្ហស្ស អគិលានស្ស ធម្មំ ទេសេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៦៣- ន យានគតស្ស អគិលានស្ស ធម្មំ ទេសេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៦៤- ន សយនគតស្ស អគិលានស្ស ធម្មំ ទេសេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៦៥- ន បល្លត្ថិកាយ និសិន្នស្ស អគិលានស្ស ធម្មំ ទេសេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៦៦- ន វេឋិតសីសស្ស អគិលានស្ស ធម្មំ ទេសេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៦៧- ន ឱគុណ្ឋិតសីសស្ស អគិលានស្ស ធម្មំ ទេសេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៦៨- ន ឆមាយំ និសីទិត្វា អាសនេ និសិន្នស្ស អគិលានស្ស ធម្មំ ទេសេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៦៩- ន នីចេ អាសនេ និសីទិត្វា ឧច្ចេ អាសនេ និសិន្នស្ស អគិលានស្ស ធម្មំ ទេសេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

វិត្ថារុទ្ទេស ក្នុងសេក្ខិយ

៦១- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនសម្ដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានជំងឺដែលពាក់ទ្រនាប់ជើង ។

៦២- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនសម្ដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានជំងឺដែលពាក់ស្បែកជើង ។

៦៣- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនសម្ដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានជំងឺនៅលើយាន ។

៦៤- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនសម្ដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានជំងឺនៅលើដំណេក ។

៦៥- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនសម្ដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានជំងឺអង្គុយត្របោមក្បាលជង្គង់ ។

៦៦- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនសម្ដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានជំងឺជួតក្បាល ។

៦៧- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនសម្ដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានជំងឺទទូរក្បាល ។

៦៨- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនអង្គុយផ្ទាល់លើផែនដីហើយសម្ដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានជំងឺ អង្គុយលើអាសនៈ ។

៦៩- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនអង្គុយលើអាសនៈទាបហើយសម្ដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានជំងឺ អង្គុយលើអាសនៈខ្ពស់ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខបាលី

៧០- ន ឋិតា និសិន្នស្ស អគិលានស្ស ធម្មំ ទេសេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៧១- ន បច្ឆតោ គច្ឆន្តី បុរតោ គច្ឆន្តស្ស អគិលានស្ស ធម្មំ ទេសេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៧២- ន ឧប្បថេន គច្ឆន្តី បថេន គច្ឆន្តស្ស អគិលានស្ស ធម្មំ ទេសេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៧៣- ន ឋិតា អគិលានា ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ករិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៧៤- ន ហរិតេ អគិលានា ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

៧៥- ន ឧទកេ អគិលានា ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយា ។

បាទុកាវគ្គោ សត្តមោ

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ-ប្រែ

៧០- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនឈរសម្ដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានជំងឺដែលអង្គុយ ។

៧១- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនដើរខាងក្រោយ សម្ដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានជំងឺដើរពីខាងមុខ ។

៧២- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងមិនដើរក្រៅផ្លូវសម្ដែងធម៌ដល់មនុស្សគ្មានជំងឺដើរតាមផ្លូវ ។

៧៣- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញគ្មានជំងឺ នឹងមិនឈរបន្ទោបង់ឧច្ចារៈ ឬ បស្សាវៈ ។

៧៤- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញគ្មានជំងឺ នឹងមិនបន្ទោបង់ឧច្ចារៈ ឬ បស្សាវៈ ឬ ស្ដោះទឹកមាត់ លើស្មៅស្រស់ ឬ ឈើស្រស់ ។

៧៥- ភិក្ខុនី គប្បីធ្វើការសិក្សាថា អាត្មាអញគ្មានជំងឺ នឹងមិនបន្ទោបង់ឧច្ចារៈ ឬ បស្សាវៈ ឬ ស្ដោះទឹកមាត់ លើទឹក ។

ចប់ បាទុកាវគ្គ ទី ៧

១១១

សេក្ខិយេ វិត្ថារុទ្ទេសោ

ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ សេក្ខិយា ធម្មា ។ តត្ថយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ? ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ? តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ? បរិសុទ្ធេត្ថយ្យាយោ តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមិ ។

បញ្ចសត្តតិ សេក្ខិយា និដ្ឋិតា ។

វិត្ថារុទ្ទេស ក្នុងសេក្ខិយ

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយឈ្មោះសេក្ខិយៈ ខ្ញុំព្រះករុណា បាន សម្ដែងរួចហើយ ។ ខ្ញុំព្រះករុណា សូមសួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយក្នុងសេក្ខិយវត្ត ទាំង នោះ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ? ខ្ញុំព្រះករុណា សូមសួរជា គម្រប់ពីរ ដងផង លោកម្ចាស់ទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ? ខ្ញុំព្រះករុណា សូមសួរ ជាគម្រប់ បីដងផង លោកម្ចាស់ទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ? លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ សុទ្ធតែ ជាអ្នកបរិសុទ្ធក្នុងសេក្ខិយវត្តទាំងនុ៎ះហើយ ព្រោះហេតុនោះ បានជាលោក ស្ងៀម នៅ ។ ខ្ញុំព្រះករុណា សូមចាំទុកនូវហេតុនេះ ដោយកិរិយាស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

ចប់ សេក្ខិយវត្ត ៧៥ ។

១១២

អធិករណសមថេ វិត្ថារុទ្ទេសោ

ឥមេ ខោ បនយ្យាយោ សត្ត អធិករណសមថា ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

ឧប្បន្នុប្បន្នានំ អធិករណានំ សមថាយ វូបសមាយ សម្មុខាវិនយោ ទាតព្វោ សតិវិនយោ ទាតព្វោ អមូឡ្ហវិនយោ ទាតព្វោ បដិញ្ញាយ ការេតព្វំ យេភុយ្យសិកា តស្ស ចាបិយសិកា តិណវត្ថារកោតិ ។

ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ សត្ត អធិករណសមថា ធម្មា ។ តត្ថយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ? ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ? តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ? បរិសុទ្ធេត្ថយ្យាយោ តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមិ ។

អធិករណសមថា និដ្ឋិតា ។

វិត្ថារុទ្ទេស ក្នុងអធិករណសមថ

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ធម៌សម្រាប់រម្ងាប់អធិករណ៍ទាំងឡាយ ប្រាំពីរយ៉ាង នេះមកកាន់ឧទ្ទេស ។

ដើម្បីរម្ងាប់ ដើម្បីផ្សះផ្សា នូវអធិករណ៍ទាំងឡាយដែលកើតឡើងហើយសង្ឃ ត្រូវឲ្យសម្មុខាវិន័យ ១ សង្ឃត្រូវឲ្យសតិវិន័យ ១ សង្ឃត្រូវឲ្យអមូឡ្ហវិន័យ ១ សង្ឃ ត្រូវវិនិច្ឆ័យតាមពាក្យប្តេជ្ញារបស់ភិក្ខុនីអ្នកឆ្លើយ ១ សង្ឃត្រូវវិនិច្ឆ័យ តាមពាក្យខាងច្រើនជាប្រមាណ ១ សង្ឃត្រូវធ្វើទោសតាមកម្មរបស់ភិក្ខុនីដែលប្រព្រឹត្តលាមក ១ សង្ឃត្រូវវិនិច្ឆ័យឲ្យពួកភិក្ខុនីដែលវិវាទទាស់ទែងគ្នា លុបលាងបំបាត់ ហើយអត់អោនគ្នាទៅវិញទៅមកដូចជាគ្របមូត្រលាមកដោយស្មៅ ១ ។

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ធម៌សម្រាប់រម្ងាប់អធិករណ៍ទាំងប្រាំពីរយ៉ាង ខ្ញុំព្រះករុណា បានសម្តែងរួចហើយ ។ ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ក្នុងធម៌ទាំងនោះ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ? ខ្ញុំព្រះករុណា សូមសួរជាគម្រប់ពីរដងផង លោកម្ចាស់ទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ? ខ្ញុំព្រះករុណា សូមសួរជាគម្រប់បីដងផង លោកម្ចាស់ទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ? លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ សុទ្ធតែជាអ្នកបរិសុទ្ធក្នុងធម៌ទាំងនោះហើយ ព្រោះហេតុនោះ បានជាលោកនៅស្ងៀម ។ ខ្ញុំព្រះករុណា សូមចាំទុកនូវហេតុនេះ ដោយកិរិយាស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

ចប់ អធិករណសមថ ៧ ។

១១៣

ឧទ្ទេសសមោធានេ វិត្ថារុទ្ទេសោ

ឧទ្ទិដ្ឋំ ខោ អយ្យាយោ និទានំ, ឧទ្ទិដ្ឋា អដ្ឋ បារាជិកា ធម្មា, ឧទ្ទិដ្ឋា សត្តរស សង្ឃាទិសេសា ធម្មា, ឧទ្ទិដ្ឋា តឹស និស្សគ្គិយា បាចិត្តិយា ធម្មា, ឧទ្ទិដ្ឋា ឆសដ្ឋិសតា បាចិត្តិយា ធម្មា, ឧទ្ទិដ្ឋា អដ្ឋ បាដិទេសនីយា ធម្មា, ឧទ្ទិដ្ឋា សេខិយា ធម្មា, ឧទ្ទិដ្ឋា សត្ត អធិករណសមថា ធម្មា ។

ឯត្តកំ តស្ស ភគវតោ សុត្តាគតំ សុត្តបរិយាបន្នំ អន្វឌ្ឍមាសំ ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆតិ ។ តត្ថ សព្វាហេវ សមគ្គាហិ សម្មោទមានាហិ អវិវទមានាហិ សិក្ខិតព្វន្តិ ។

វិត្ថារុទ្ទេសោ និដ្ឋិតោ ។

ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខំ និដ្ឋិតំ ។

វិគ្គាហុទ្ទេស ក្នុងការប្រជុំឧទ្ទេស

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ និទាន ខ្ញុំព្រះករុណា បានសម្ដែងរួចហើយ, អាបត្តិបារាជិក ៨ ខ្ញុំព្រះករុណា បានសម្ដែងរួចហើយ, អាបត្តិសង្ឃាទិសេស ១៧ ខ្ញុំព្រះករុណា បានសម្ដែងរួចហើយ, អាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ៣០ ខ្ញុំព្រះករុណា បានសម្ដែងរួចហើយ, អាបត្តិបាចិត្តិយ ១៦៦ ខ្ញុំព្រះករុណា បានសម្ដែងរួចហើយ, អាបត្តិបាដិទេសនីយ ៨ ខ្ញុំព្រះករុណា បានសម្ដែងរួចហើយ, សេក្ខិយវត្ត (៧៥) ខ្ញុំព្រះករុណា បានសម្ដែងរួចហើយ, អធិករណសមថ ៧ ខ្ញុំព្រះករុណាបាន សម្ដែងរួចហើយ ។

សិក្ខាបទមានប្រមាណប៉ុណ្ណេះ របស់ព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ មកហើយក្នុង សុត្ត: (មាតិកា) រាប់បញ្ចូលហើយក្នុងសុត្ត: មកកាន់ឧទ្ទេសរាល់កន្លះខែ ។ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយទាំងអស់ ព្រមព្រៀងគ្នា រីករាយរកគ្នា កុំវិវាទទាស់ទែងគ្នា គប្បីសិក្សា ក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយនោះ ។

ចប់ វិគ្គាហុទ្ទេស ។

ចប់ ភិក្ខុនីបាតិមោក្ខ ។

ភិក្ខុនីខន្ធកំ

(១៧៧) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សក្កេសុ វិហរតិ កបិលវត្ថុស្មឹ និគ្រោធារាមេ ។ អថខោ មហាបជាបតី គោតមី យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។ ឯកមន្តំ ឋិតា ខោ មហាបជាបតី គោតមី ភគវន្តំ ឯតទវោច សាធុ ភន្តេ លភេយ្យ មាតុគ្គាមោ តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជ្ជន្តិ ។ អលំ គោតមិ មា តេ រុច្ចិ មាតុគ្គាមស្ស តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជ្ជាតិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ មហាបជាបតី គោតមី ភគវន្តំ ឯតទវោច សាធុ ភន្តេ លភេយ្យ មាតុគ្គាមោ តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជ្ជន្តិ ។ អលំ គោតមិ មា តេ រុច្ចិ មាតុគ្គាមស្ស តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជ្ជាតិ ។

ភិក្ខុនីខន្ធកៈ

(១៧៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគទ្រង់គង់ក្នុងនិគ្រោធារាម ក្បែរក្រុងកបិលព័ស្តុ ក្នុងដែនសក្កៈ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះនាងមហាបជាបតីគោតមី ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ហើយឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះនាងមហាបជាបតីគោតមី ឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ទើបក្រាបបង្គំទូលពាក្យនេះ នឹងព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំម្ចាស់សូមអង្វរ មាតុគ្រាមគួរនឹងបានចេញចាកផ្ទះ ចូលទៅកាន់ផ្នួស ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ហើយ ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់ឃាត់ថា កុំឡើយ ព្រះនាងគោតមី ព្រះនាងកុំគាប់ព្រះទ័យ ឲ្យមាតុគ្រាម ចេញចាកផ្ទះ ចូលមកកាន់ផ្នួសក្នុងធម្មវិន័យ ដែលតថាគតជ្រាបច្បាស់ហើយ(នោះ)ឡើយ ។ ព្រះនាងមហាបជាបតីគោតមី បានក្រាបបង្គំទូលសូម អស់វារៈជាគម្រប់ពីរដងផងថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំម្ចាស់សូមអង្វរមាតុគ្រាមគួរនឹងបានចេញចាកផ្ទះ ចូលទៅកាន់ផ្នួស ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ហើយ ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់ឃាត់ថា កុំឡើយ ព្រះនាងគោតមី ព្រះនាងកុំគាប់ព្រះទ័យ ឲ្យមាតុគ្រាម ចេញចាកផ្ទះ ចូលមកកាន់ផ្នួសក្នុងធម្មវិន័យ ដែលតថាគតជ្រាបច្បាស់ហើយ(នោះ)ឡើយ ។

វិនយបិដកេ ចុល្លវគ្គោ

តតិយម្បិ ខោ មហាបជាបតី គោតមី ភគវន្តំ ឯតទវោច សាធុ ភន្តេ លភេយ្យ មាតុគ្គាមោ តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជ្ជន្តិ ។ អលំ គោតមិ មា តេ រុច្ចិ មាតុគ្គាមស្ស តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជ្ជាតិ ។ អថខោ មហាបជាបតី គោតមី ន ភគវា អនុជានាតិ មាតុគ្គាមស្ស តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជ្ជន្តិ ទុក្ខី ទុម្មនា អស្សុមុខី រុទមានា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។

(១៧៨) អថខោ ភគវា កបិលវត្ថុស្មឹ យថាភិរន្តំ វិហរិត្វា យេន វេសាលី តេន ចារិកំ បក្កាមិ អនុបុព្វេន ចារិកញ្ចរមានោ យេន វេសាលី តទវសរិ ។ តត្រ សុទំ ភគវា វេសាលិយំ វិហរតិ មហាវនេ កូដាគារសាលាយំ ។ អថខោ មហាបជាបតី គោតមី កេសេ ឆេទាបេត្វា កាសាយានិ វត្ថានិ អច្ឆាទេត្វា សម្ពហុលាហិ សាកិយានីហិ សទ្ធឹ យេន វេសាលី តេន បក្កាមិ អនុបុព្វេន យេន វេសាលី មហាវនំ កូដាគារសាលា តេនុបសង្កមិ ។ អថខោ មហាបជាបតី គោតមី សុនេហិ ចាទេហិ

វិនយបិដក ចុល្លវគ្គ

ព្រះនាងមហាបជាបតីគោតមី បានក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគ អស់វារៈជាគម្រប់បីដងផងយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំម្ចាស់សូមអង្វរ មាតុគ្រាមគួរនឹងបានចេញចាកផ្ទះ ចូលទៅកាន់ផ្នួស ក្នុងធម្មវិន័យដែលព្រះតថាគតទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ហើយ ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់ឃាត់ថា កុំឡើយ ព្រះនាងគោតមី ព្រះនាងកុំគាប់ព្រះទ័យ ឲ្យមាតុគ្រាមចេញចាកផ្ទះ ចូលមកកាន់ផ្នួសក្នុងធម្មវិន័យ ដែលតថាគតជ្រាបច្បាស់ហើយ (នោះ)ឡើយ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះនាងមហាបជាបតីគោតមី បាន(ជ្រាបថា) ព្រះមានព្រះភាគមិនទ្រង់អនុញ្ញាត ឲ្យមាតុគ្រាមចេញចាកផ្ទះ ចូលមកកាន់ផ្នួសក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ហើយ (ដូច្នោះ) ក៏ជាទុក្ខ តូចព្រះទ័យ ស្រក់ទឹកព្រះនេត្រ ទ្រង់ព្រះកន្សែង ហើយក្រាបថ្វាយបង្គំលាព្រះមានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណ រួចចៀសចេញទៅ ។

(១៧៨) លំដាប់នោះឯង ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ក្នុងក្រុងកបិលព័ស្តុ តាមគួរដល់ពុទ្ធអធ្យាស្រ័យ ហើយយាងចេញទៅកាន់ចារិកនគរវេសាលី លុះយាងទៅកាន់ចារិកដោយលំដាប់ ក៏បានទៅដល់នគរវេសាលីនោះឯង ។ មានសេចក្តីតំណាលថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ក្នុងកូដាគារសាលា នាព្រៃមហាវ័ន ទៀបក្រុងវេសាលីនោះ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះនាងមហាបជាបតីគោតមី ឲ្យគេកោរព្រះកេសា ហើយស្លៀកសំពត់ជ្រលក់ ដោយទឹកអម្ចត់ ក៏ទ្រង់យាងសំដៅទៅនគរវេសាលី ចូលទៅកាន់កូដាគារសាលា នាព្រៃមហាវ័ន ទៀបក្រុងវេសាលីនោះតាមលំដាប់ ជាមួយនឹងពួកនាងសាកិយានីជាច្រើន ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះនាងមហាបជាបតី គោតមី មានព្រះបាទទាំងពីរ ពុះពង

ភិក្ខុនីខន្ធកេ មហាបជាបតីគោតមីវត្ថុ

រជោកិណ្ណេន គត្តេន ទុក្ខី ទុម្មនា អស្សុមុខី រុទមានា ពហិទ្វារកោដ្ឋកេ អដ្ឋាសិ ។ អទ្ទសា ខោ អាយស្មា អានន្ទោ មហាបជាបតឹ គោតមឹ សុនេហិ បាទេហិ រជោ-កិណ្ណេន គត្តេន ទុក្ខឹ ទុម្មនំ អស្សុមុខឹ រុទមានំ ពហិទ្វា-រកោដ្ឋកេ ឋិតំ ទិស្វាន មហាបជាបតឹ គោតមឹ ឯត-ទវោច កិស្ស ត្វំ គោតមិ សុនេហិ បាទេហិ រជោកិណ្ណេន គត្តេន ទុក្ខី ទុម្មនា អស្សុមុខី រុទមានា ពហិទ្វារ-កោដ្ឋកេ ឋិតាតិ ។ តថា ហិ បន ភន្តេ អានន្ទ ន ភគវា អនុជានាតិ មាតុគ្គាមស្ស តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជ្ជន្តិ ។ តេនហិ គោតមិ មុហុត្តំ ត្វំ ឥធេវ តាវ ហោហិ យាវាហំ ភគវន្តំ យាចាមិ មាតុគ្គាមស្ស តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជ្ជន្តិ ។

ភិក្ខុនីខន្ធកៈ រឿងព្រះនាងមហាបជាបតីគោតមី

មានព្រះអង្គប្រឡាក់ដោយធូលី ជាទុក្ខតូចព្រះទ័យ ស្រក់ទឹកព្រះនេត្រ ឈរទ្រង់ព្រះកន្សែងទៀបក្លោងទ្វារខាងក្រៅ ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ បានឃើញព្រះនាងមហាបជាបតីគោតមី មានព្រះបាទទាំងគូពុះពង មានព្រះអង្គប្រឡាក់ដោយធូលី ជាទុក្ខតូចព្រះទ័យស្រក់ទឹកព្រះនេត្រ ឈរទ្រង់ព្រះកន្សែង ទៀបក្លោងទ្វារខាងក្រៅ លុះបានឃើញហើយ ក៏ពោលពាក្យនេះនឹងព្រះនាងមហាបជាបតីគោតមីថា បពិត្រព្រះនាងគោតមី ហេតុអ្វីបានជាព្រះនាង មានព្រះបាទទាំងគូពុះពង មានព្រះអង្គប្រឡាក់ដោយធូលី ជាទុក្ខ តូចព្រះទ័យ ស្រក់ទឹកព្រះនេត្រ ឈរទ្រង់ព្រះកន្សែងទៀបក្លោងទ្វារខាងក្រៅដូច្នេះ ។ ព្រះនាងមហាបជាបតីគោតមីឆ្លើយតបថា បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចម្រើន បានជាដូច្នោះ ព្រោះតែព្រះមានព្រះភាគ មិនទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យមាតុគ្រាមចេញចាកផ្ទះ មកកាន់ផ្នួសក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ហើយផងសោះ ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ មានវាចាថា បពិត្រព្រះនាងគោតមី បើដូច្នោះ សូមព្រះនាងទ្រង់ចាំអាត្មាភាពក្នុងទីនេះមួយរំពេចសិនចុះ ទម្រាំអាត្មាភាពទៅក្រាបបង្គំទូលសុំ ព្រះមានព្រះភាគឲ្យមាតុគ្រាមបានចេញចាកផ្ទះ ចូលមកកាន់ផ្នួសក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតជ្រាបច្បាស់ហើយ ។

វិនយបិដកេ ចុល្លវគ្គោ

(១៧៩) អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវន្តំ ឯតទវោច ឯសា ភន្តេ មហាបជាបតី គោតមី សុទេហិ ចាទេហិ រជោភិណ្ណេន គត្តេន ទុក្ខី ទុម្មនា អស្សុមុខី រុទមានា ពហិទ្វារកោដ្ឋកេ ឋិតា ន ភគវា អនុជានាតិ មាតុគ្គាមស្ស តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជ្ជន្តិ សាធុ ភន្តេ លភេយ្យ មាតុគ្គាមោ តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជ្ជន្តិ ។ អលំ អានន្ទ មា តេ រុច្ចិ មាតុគ្គាមស្ស តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជ្ជាតិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវន្តំ ឯតទវោច សាធុ ភន្តេ លភេយ្យ មាតុគ្គាមោ តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជ្ជន្តិ ។

វិនយបិដក ចុល្លវគ្គ

(១៧៩) លំដាប់នោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ រួចគង់ក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ គង់ក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក្រាបបង្គំទូលពាក្យនេះនឹងព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះនាងមហាបជាបតីគោតមីនេះ មានព្រះបាទទាំងគូពុរពង មានព្រះអង្គប្រឡាក់ដោយធូលី ជាទុក្ខ តូចព្រះទ័យ ស្រក់ទឹកព្រះនេត្រ ឈរទ្រង់ព្រះកន្សែងទៀបក្លោងទ្វារខាងក្រៅ (ព្រោះជ្រាបថា) ព្រះមានព្រះភាគមិនទ្រង់អនុញ្ញាត ឲ្យមាតុគ្រាមចេញចាកផ្ទះ ចូលមកកាន់ផ្នួសក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ឲ្យមាតុគ្រាមបានចេញចាកផ្ទះ ចូលមកកាន់ផ្នួសក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ហើយផង ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់ឃាត់ថា កុំឡើយ អានន្ទ អ្នកកុំចូលចិត្តឲ្យមាតុគ្រាមចេញចាកផ្ទះ ចូលមកកាន់ផ្នួស ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលតថាគតជ្រាបច្បាស់ហើយ (នោះ) ឡើយ ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ បានក្រាបបង្គំទូលពាក្យនេះនឹងព្រះមានព្រះភាគ ជាគម្រប់ពីរដងផងថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ឲ្យមាតុគ្រាមបានចេញចាកផ្ទះ ចូលមកកាន់ផ្នួសក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ហើយផងចុះ ។

ភិក្ខុនីខន្ធកេ មហាបជាបតីគោតមីវត្ថុ

អលំ អានន្ទ មា តេ រុច្ចិ មាតុគ្គាមស្ស តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជ្ជាតិ ។ តតិយម្បិ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវន្តំ ឯតទវោច សាធុ ភន្តេ លភេយ្យ មាតុគ្គាមោ តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អ-គារស្មា អនគារិយំ បព្វជ្ជន្តិ ។ អលំ អានន្ទ មា តេ រុច្ចិ មាតុគ្គាមស្ស តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជ្ជាតិ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ ន ភគវា អនុជានាតិ មាតុគ្គាមស្ស តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជ្ជំ យន្នូនាហំ អញ្ញេនបិ បរិយាយេន ភគវន្តំ យាចេយ្យំ មាតុគ្គាមស្ស តថាគត-ប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជ្ជន្តិ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវន្តំ ឯតទវោច ភព្វោ នុ ខោ ភន្តេ មាតុគ្គាមោ តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិត្វា សោតាបត្តិផលំ វា

ភិក្ខុនីខន្ធកៈ រឿងព្រះនាងមហាបជាបតីគោតមី

ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់ឃាត់ថា កុំឡើយ អានន្ទ អ្នកកុំចូលចិត្តឲ្យមាតុគ្រាម ចេញចាកផ្ទះ ចូលមកកាន់ផ្នួសក្នុងធម្មវិន័យ ដែលតថាគតជ្រាបច្បាស់ហើយ (នោះ) ឡើយ ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ បានក្រាបបង្គំទូលពាក្យនេះនឹងព្រះមានព្រះភាគ ជាគម្រប់បីដងផងថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោសឲ្យមាតុគ្រាមបានចេញចាកផ្ទះ ចូលមកកាន់ផ្នួស ក្នុងធម្មវិន័យដែលព្រះតថាគតទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ហើយផងចុះ ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់ឃាត់ថា កុំឡើយ អានន្ទ អ្នកកុំចូលចិត្តឲ្យមាតុគ្រាម ចេញចាកផ្ទះ ចូលមកកាន់ផ្នួស ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលតថាគតជ្រាបច្បាស់ហើយ (នោះ) ឡើយ ។ លំដាប់នោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ត្រិះរិះថា ឥឡូវនេះ ព្រះមានព្រះភាគ មិនទ្រង់អនុញ្ញាត ឲ្យមាតុគ្រាមចេញចាកផ្ទះ ចូលមកកាន់ផ្នួស ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ហើយទេ បើដូច្នេះ គួរតែអាត្មាអញក្រាបបង្គំទូលសូម ព្រះមានព្រះភាគ ដោយបរិយាយផ្សេងៗទៀត ដើម្បីឲ្យមាតុគ្រាមចេញចាកផ្ទះ ចូលមកកាន់ផ្នួស ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ហើយ ។ លំដាប់នោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ បានក្រាបបង្គំទូលពាក្យនេះ នឹងព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន (បើ) មាតុគ្រាមចេញចាកផ្ទះ ចូលមកកាន់ផ្នួស ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ហើយ តើអាចដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវសោតាបត្តិផលខ្លះ

វិនយបិដកេ ចុល្លវគ្គោ

សកទាគាមិផលំ វា អនាគាមិផលំ វា អរហត្តផលំ វា សច្ឆិកាតុន្តិ ។ ភព្វា អានន្ទ មាតុគ្គាមោ តថាគតប្ប-វេទិតេ ធម្មវិនយេ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិត្វា សោតាបត្តិផលំបិ សកទាគាមិផលំបិ អនាគាមិផលំបិ អរហត្តផលំបិ សច្ឆិកាតុន្តិ ។ សចេ ភន្តេ ភព្វា មាតុ-គ្គាមោ តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិត្វា សោតាបត្តិផលំបិ សកទាគាមិផលំបិ អនា-គាមិផលំបិ អរហត្តផលំបិ សច្ឆិកាតុំ ពហូបការា ភន្តេ មហាបជាបតី គោតមី ភគវតោ មាតុច្ឆា អាចាទិកា ចោ-សិកា ខីរស្ស ទាយិកា ភគវន្តំ ជនេត្តិយា កាលកតាយ ថញ្ញំ ចាយេសិ សាធុ ភន្តេ លភេយ្យ មាតុគ្គាមោ តថាគត-តប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជ្ជន្តិ ។

(១៨០) សចេ អានន្ទ មហាបជាបតី គោតមី អដ្ឋ គរុធម្មេ បដិគ្គណ្ហាតិ សា វស្សា ហោតុ ឧបសម្បទា

សកទាគាមិផលខ្លះ អនាគាមិផលខ្លះ អរហត្តផលខ្លះ បានដែរឬទេ ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលអានន្ទ (បើ) មាតុគ្រាមចេញចាកផ្ទះ ចូលមកកាន់ផ្នួសក្នុងធម្មវិន័យ ដែលតថាគតជ្រាបច្បាស់ហើយ ក៏អាចដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវសោតាបត្តិផលខ្លះ សកទាគាមិផលខ្លះ អនាគាមិ-ផលខ្លះ អរហត្តផលខ្លះបាន ។ ព្រះអានន្ទក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បើមាតុគ្រាមចេញចាកផ្ទះចូលមកកាន់ផ្នួស ក្នុងធម្មវិន័យដែលព្រះតថាគតជ្រាបច្បាស់ហើយ អាចដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវសោតាបត្តិ-ផលខ្លះ សកទាគាមិផលខ្លះ អនាគាមិផលខ្លះ អរហត្តផលខ្លះ បានដែរ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះនាងមហាបជាបតីគោតមី មានឧបការៈច្រើន ជាព្រះមាតុច្ឆានៃព្រះមានព្រះភាគ ព្រះនាងបានទ្រាំទ្រ ថែរក្សាថ្វាយទឹកក្សីរ កាលព្រះមាតាទ្រង់ទិវង្គតទៅ ព្រះនាងបានបំបៅព្រះអង្គ (តរៀងមក) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ឲ្យមាតុគ្រាមបានចេញចាកផ្ទះ ចូលមកកាន់ផ្នួសក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ហើយផងចុះ ។

(១៨០) ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលអានន្ទ បើព្រះនាងមហាបជាបតី គោតមី ទទួលប្រតិបត្តិ តាមគរុធម៌ទាំង ៨ បាន ឧបសម្បទានោះ ចូរសម្រេច ដល់ព្រះនាងចុះ

ភិក្ខុនីខន្ធកេ អដ្ឋ គរុធម្មា

វស្សសតុបសម្បន្នាយ ភិក្ខុនិយា តទហុបសម្បន្នស្ស ភិក្ខុនោ អភិវាទនំ បច្ចុដ្ឋានំ អញ្ជលិកម្មំ សាមីចិកម្មំ កាតព្វំ អយំ ធម្មោ សក្កត្វា គរុកត្វា មានេត្វា បូជេត្វា យាវជីវំ អនតិក្កមនីយោ ន ភិក្ខុនិយា អភិក្ខុកេ អាវាសេ វស្សំ វសិតព្វំ អយម្បិ ធម្មោ សក្កត្វា គរុកត្វា មានេត្វា បូជេត្វា យាវជីវំ អនតិក្កមនីយោ អន្វឌ្ឍមាសំ ភិក្ខុនិយា ភិក្ខុសង្ឃតោ ទ្វេ ធម្មា បច្ចាសីសិតព្វា ឧបោសថបុច្ឆកញ្ច ឱវាទូបសង្កមនញ្ច អយម្បិ ធម្មោ សក្កត្វា គរុកត្វា មានេត្វា បូជេត្វា យាវជីវំ អនតិក្កមនីយោ វស្សំ វុដ្ឋាយ ភិក្ខុនិយា ឧភតោសង្ឃេ តីហិ ឋានេហិ បវារេតព្វំ ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា អយម្បិ ធម្មោ សក្កត្វា គរុកត្វា មានេត្វា បូជេត្វា យាវជីវំ អនតិក្កមនីយោ គរុធម្មំ អជ្ឈាបន្នាយ ភិក្ខុនិយា ឧភតោសង្ឃេ បក្ខមានត្តំ ចរិតព្វំ អយម្បិ ធម្មោ សក្កត្វា គរុកត្វា មានេត្វា បូជេត្វា យាវជីវំ អនតិក្កមនីយោ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សិក្ខមានាយ ឧភតោសង្ឃេ ឧបសម្បទា បរិយេសិតព្វា

ភិក្ខុនីខន្ធកៈ គរុធម៌ ៨

(ឯគរុធម៌ ៨ នោះ) គឺ ភិក្ខុនីសូម្បីឧបសម្បទា បានមួយរយវស្សាហើយ ក៏ត្រូវតែថ្វាយបង្គំ ក្រោកទទួលធ្វើអញ្ជលិកម្ម សាមីចិកម្ម ចំពោះភិក្ខុដែលទើបនឹងបានឧបសម្បទាក្នុងថ្ងៃនោះ ធម៌នេះភិក្ខុនីត្រូវធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន បូជា កុំប្រព្រឹត្តកន្លងដរាបអស់ជីវិត ១ ភិក្ខុនីមិនត្រូវនៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសដែលគ្មានភិក្ខុឡើយ ធម៌នេះភិក្ខុនីត្រូវធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន បូជា កុំប្រព្រឹត្តកន្លងដរាបអស់ជីវិត ១ ភិក្ខុនីត្រូវប្រាថ្នាធម៌ពីរប្រការ គឺ សួរឧបោសថ ចូលទៅស្តាប់ឱវាទ អំពីសំណាក់ភិក្ខុសង្ឃរាល់កន្លះខែ ធម៌នេះភិក្ខុនីត្រូវធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន បូជា កុំប្រព្រឹត្តកន្លងដរាបអស់ជីវិត ១ ភិក្ខុនីនៅចាំវស្សារួចហើយ ត្រូវបវារណាក្នុងសំណាក់សង្ឃទាំង ២ ពួក ដោយស្ថានទាំង ៣ គឺ ឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី ធម៌នេះភិក្ខុនីត្រូវធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន បូជា កុំប្រព្រឹត្តកន្លងដរាបអស់ជីវិត ១ ភិក្ខុនីត្រូវគរុកាបត្តិហើយ គប្បីប្រព្រឹត្តបក្ខមានត្ត ក្នុងសំណាក់សង្ឃទាំង ២ ពួក ធម៌នេះភិក្ខុនីត្រូវធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន បូជា កុំប្រព្រឹត្តកន្លងដរាបអស់ជីវិត ១ ភិក្ខុនីត្រូវជួយស្វែងរកឧបសម្បទា ក្នុងសំណាក់សង្ឃទាំង ២ ពួក ដល់សិក្ខមានាដែលបានសិក្សាសិក្ខា ក្នុងធម៌ទាំង ៦ ប្រការគ្រប់ ២ ឆ្នាំ ហើយ

វិនយបិដកេ ចុល្លវគ្គោ

អយម្បិ ធម្មោ សក្កត្វា គរុកត្វា មានេត្វា បូជេត្វា យាវជីវំ អនតិក្កមនីយោ ន ភិក្ខុនិយា កេនចិ បរិយា-យេន ភិក្ខុ អក្កោសិតព្វោ បរិភាសិតព្វោ អយម្បិ ធម្មោ សក្កត្វា គរុកត្វា មានេត្វា បូជេត្វា យាវជីវំ អន-តិក្កមនីយោ អជ្ជតគ្គេ ឱវដោ ភិក្ខុនីនំ ភិក្ខូសុ វចនប-ថោ អនោវដោ ភិក្ខូនំ ភិក្ខុនីសុ វចនបថោ អយម្បិ ធម្មោ សក្កត្វា គរុកត្វា មានេត្វា បូជេត្វា យាវជីវំ អ-នតិក្កមនីយោ សចេ បនានន្ទ មហាបជាបតី គោតមី ឥមេ អដ្ឋ គរុធម្មេ បដិគ្គណ្ហាតិ សា វស្សា ហោតុ ឧបសម្បទាតិ ។

(១៨១) អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវតោ សន្តិកេ អដ្ឋ គរុធម្មេ ឧគ្គហេត្វា យេន មហាបជាបតី គោតមី តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា មហាបជាបតឹ គោ-តមឹ ឯតទវោច សចេ ខោ ត្វំ គោតមិ អដ្ឋ គរុធម្មេ បដិ-គ្គណ្ហេយ្យាសិ សា វ តេ ភវិស្សតិ ឧបសម្បទា វស្សស-តុបសម្បន្នាយ ភិក្ខុនិយា តទហុបសម្បន្នស្ស ភិក្ខុនោ អភិវាទនំ បច្ចុដ្ឋានំ អញ្ជលិកម្មំ សាមីចិកម្មំ កាតព្វំ

ធម៌នេះភិក្ខុនីត្រូវធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន បូជា កុំប្រព្រឹត្តកន្លងដរាបអស់ជីវិត ១ ភិក្ខុនីមិនត្រូវជេរ មិនត្រូវប្រទេចភិក្ខុ ដោយបរិយាយណាមួយឡើយ ធម៌នេះភិក្ខុនីត្រូវធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន បូជា កុំប្រព្រឹត្តកន្លងដរាបអស់ជីវិត ១ តាំងពីថ្ងៃ (ដែលបានឧបសម្បទានេះទៅ) ភិក្ខុនីត្រូវតែស្តាប់បង្គាប់ភិក្ខុ ឯភិក្ខុមិនត្រូវស្តាប់បង្គាប់ភិក្ខុនីវិញទេ ធម៌នេះភិក្ខុនីត្រូវធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន បូជា កុំប្រព្រឹត្តកន្លងដរាបអស់ជីវិត ១ ម្នាលអានន្ទ បើព្រះនាងមហាបជាបតីគោតមី ទទួលប្រតិបត្តិតាមគរុធម៌ទាំង ៨ នេះបាន ឧបសម្បទានោះ ចូរសម្រេច ដល់ព្រះនាងចុះ ។

(១៨១) លំដាប់នោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ បានរៀនគរុធម៌ទាំង ៨ ក្នុងសំណាក់ព្រះមានព្រះភាគ (ចាំស្ទាត់ហើយ) ក៏ចូលទៅរកព្រះនាងមហាបជាបតី គោតមី លុះចូលទៅដល់ហើយ ពោលពាក្យនេះនឹងព្រះនាងមហាបជាបតី គោតមីថា បពិត្រព្រះនាងគោតមី បើព្រះនាងទទួលប្រតិបត្តិ តាមគរុធម៌ទាំង ៨ បាន ឧបសម្បទានោះ ទើបបានសម្រេចដល់ព្រះនាង (ឯគរុធម៌ទាំង ៨ នោះ គឺ) ភិក្ខុនីសូម្បីបានឧបសម្បទា មួយរយវស្សាហើយ ក៏ត្រូវតែថ្វាយបង្គំ ក្រោកទទួល ធ្វើអញ្ជលិកម្ម សាមីចិកម្ម ចំពោះភិក្ខុ ដែលទើបនឹងបួស ក្នុងថ្ងៃនោះ

ភិក្ខុនីខន្ធកេ អដ្ឋ គរុធម្មា

អយម្បិ ធម្មោ សក្កត្វា គរុកត្វា មានេត្វា បូជេត្វា យាវជីវំ អនតិក្កមនីយោ ន ភិក្ខុនិយា អភិក្ខុកេ អាវា-សេ វស្សំ វសិតព្វំ អយម្បិ ធម្មោ សក្កត្វា គរុកត្វា មានេត្វា បូជេត្វា យាវជីវំ អនតិក្កមនីយោ អន្វឌ្ឍមាសំ ភិក្ខុនិយា ភិក្ខុសង្ឃតោ ទ្វេ ធម្មា បច្ចាសីសិតព្វា ឧបោសថបុច្ឆកញ្ច ឱវាទុបសង្កមនញ្ច អយម្បិ ធម្មោ សក្កត្វា គរុកត្វា មានេត្វា បូជេត្វា យាវជីវំ អនតិក្ក-មនីយោ វស្សំ វុដ្ឋាយ ភិក្ខុនិយា ឧភតោសង្ឃេ តីហិ ឋានេហិ បវារេតព្វំ ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា អយម្បិ ធម្មោ សក្កត្វា គរុកត្វា មានេត្វា បូជេត្វា យាវជីវំ អនតិក្កមនីយោ គរុធម្មំ អជ្ឈាបន្នាយ ភិក្ខុនិ-យា ឧភតោសង្ឃេ បក្ខមានត្តំ ចរិតព្វំ អយម្បិ ធម្មោ សក្កត្វា គរុកត្វា មានេត្វា បូជេត្វា យាវជីវំ អនតិក្ក-មនីយោ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សិក្ខមានាយ ឧភតោសង្ឃេ ឧបសម្បទា បរិយេសិ-តព្វា អយម្បិ ធម្មោ សក្កត្វា គរុកត្វា មានេត្វា បូជេត្វា យាវជីវំ អនតិក្កមនីយោ ន ភិក្ខុនិយា

ភិក្ខុនីខន្ធកៈ គរុធម៌ ៨

ធម៌នេះ ភិក្ខុនីត្រូវធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន បូជា កុំប្រព្រឹត្តកន្លងដរាប អស់ជីវិត ១ ភិក្ខុនីមិនត្រូវនៅចាំវស្សា ក្នុងអាវាសដែលគ្មានភិក្ខុទេ ធម៌នេះភិក្ខុនី ត្រូវធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន បូជា កុំប្រព្រឹត្តកន្លងដរាបអស់ជីវិត ១ ភិក្ខុនី ត្រូវប្រាថ្នាធម៌ពីរប្រការ គឺ សួរបាតិមោក្ខ ចូលទៅស្តាប់ឱវាទ អំពីសំ- ណាក់ភិក្ខុសង្ឃរាល់កន្លះខែ ធម៌នេះភិក្ខុនីត្រូវធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន បូជា កុំប្រព្រឹត្តកន្លងដរាបអស់ជីវិត ១ ភិក្ខុនីនៅចាំវស្សារួចហើយ ត្រូវ បវារណាក្នុងសំណាក់សង្ឃទាំង ២ ពួក ដោយស្ថានទាំង ៣ គឺឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី ធម៌នេះភិក្ខុនីត្រូវធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន បូជា កុំប្រ- ព្រឹត្តកន្លងដរាបអស់ជីវិត ១ ភិក្ខុនីត្រូវគរុកាបត្តិហើយ គប្បីប្រព្រឹត្តបក្ខ- មានត្តក្នុងសំណាក់សង្ឃទាំង ២ ពួក ធម៌នេះភិក្ខុនីត្រូវធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន បូជា កុំប្រព្រឹត្តកន្លងដរាបអស់ជីវិត ១ ភិក្ខុនីត្រូវជួយស្វែង រកឧបសម្បទា ក្នុងសំណាក់សង្ឃទាំង ២ ពួក ដល់សិក្ខមានាដែលបាន សិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ទាំង ៦ ប្រការគ្រប់ ២ ឆ្នាំហើយ ធម៌នេះភិក្ខុនីត្រូវធ្វើ សក្ការៈ គោរព រាប់អាន បូជា កុំប្រព្រឹត្តកន្លងដរាបអស់ជីវិត ១ ភិក្ខុនី

កេនចិ បរិយាយេន ភិក្ខុ អក្កោសិតព្វោ បរិភាសិតព្វោ អយម្បិ ធម្មោ សក្កត្វា គរុកត្វា មានេត្វា បូជេត្វា យាវជីវំ អនតិក្កមនីយោ អជ្ជតគ្គេ ឱវដោ ភិក្ខុនីនំ ភិក្ខូសុ វចនបថោ អនោវដោ ភិក្ខូនំ ភិក្ខុនីសុ វចនបថោ អយម្បិ ធម្មោ សក្កត្វា គរុកត្វា មានេត្វា បូជេត្វា យាវជីវំ អនតិក្កមនីយោ សចេ ខោ ត្វំ គោតមិ ឥមេ អដ្ឋ គរុធម្មេ បដិគ្គណ្ហេយ្យាសិ សាវ តេ ភវិស្សតិ ឧបសម្បទាតិ ។ សេយ្យថាបិ ភន្តេ អានន្ទ ឥត្ថី វា បុរិសោ វា ទហរោ យុវា មណ្ឌនជាតិកោ សីសំ ន្ហាតោ ឧប្បលមាលំ វា វស្សិកមាលំ វា អធិមត្តកមាលំ វា[១] លភិត្វា ឧភោហិ ហត្ថេហិ បដិគ្គហេត្វា ឧត្តមង្គេ សិរសិ បតិដ្ឋាបេយ្យ ឯវមេវ ខោ អហំ ភន្តេ អានន្ទ ឥមេ អដ្ឋ គរុធម្មេ បដិគ្គណ្ហាមិ យាវជីវំ អនតិក្កមនីយេតិ ។

(១៨២) អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា

---

១ ឱ. ម. អតិមុត្តកមាលំ វា ។

វិនយបិដក ចុល្លវគ្គ

មិនត្រូវជេរ មិនត្រូវប្រទេចភិក្ខុ ដោយបរិយាយណាមួយឡើយ ធម៌នេះភិក្ខុនីត្រូវធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន បូជា កុំប្រព្រឹត្តកន្លងដរាបអស់ជីវិត ១ តាំងពីថ្ងៃ (ដែលបានឧបសម្បទានេះទៅ) ភិក្ខុនីត្រូវស្តាប់បង្គាប់ភិក្ខុ ឯភិក្ខុមិនត្រូវស្តាប់បង្គាប់ភិក្ខុនីវិញទេ ធម៌នេះភិក្ខុនីត្រូវធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន បូជា កុំប្រព្រឹត្តកន្លងដរាបអស់ជីវិត ១ បពិត្រព្រះនាងគោតមី បើព្រះនាងទទួលប្រព្រឹត្តគរុធម៌ទាំង ៨ នេះបាន ឧបសម្បទានោះ នឹងសម្រេចដល់ព្រះនាងមិនខាន ។ ព្រះនាងមហាបជាបតីគោតមីឆ្លើយតបថា បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចម្រើន ស្រ្តីឬបុរសនៅក្រមុំកំលោះ តែងចូលចិត្តស្អិតស្អាងខ្លួន សិតសក់ស្អាតហើយ បានកម្រងផ្កាឧប្បលក្តី ផ្កាម្លិះក្តី ផ្កាដែលមានក្លិនក្រអូបណាស់ក្តី ហើយទទួលយកដោយដៃទាំងពីរ តម្កល់ទុកលើអវយវៈដ៏ឧត្តម គឺត្បូង យ៉ាងណាមិញ បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចម្រើន ខ្ញុំនឹងទទួលប្រតិបត្តិតាមគរុធម៌ទាំង ៨ នេះ (ដោយសេចក្តីពេញចិត្ត) ហើយមិនប្រព្រឹត្តកន្លង ដរាបអស់ជីវិត ដូច្នោះដែរ ។

(១៨២) លំដាប់នោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ

ភិក្ខុនីខន្ធកំ ព្រហ្មចរិយំ អចិរដ្ឋិតិកំ

ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវន្តំ ឯតទវោច បដិគ្គហិតា ភន្តេ មហាបជាបតិយា គោតមិយា អដ្ឋ គរុធម្មា ឧបសម្បន្នា ភគវតោ មាតុច្ឆាតិ[១] ។ សចេ បនានន្ទ[២] នាលភិស្ស មាតុគ្គាមោ តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជ្ជំ ចិរដ្ឋិតិកំ អានន្ទ ព្រហ្មចរិយំ អភវិស្ស វស្សសហស្សំ សទ្ធម្មោ តិដ្ឋេយ្យ យតោ ច ខោ អានន្ទ មាតុគ្គាមោ តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតោ នទានិ អានន្ទ ព្រហ្មចរិយំ ចិរដ្ឋិតិកំ ភវិស្សតិ[៣] បញ្ចេវទានិ អានន្ទ វស្សសតានិ សទ្ធម្មោ ឋស្សតិ សេយ្យថាបិ អានន្ទ យានិ កានិចិ កុលានិ ពហុឥត្ថិកានិ[៤] អប្បបុរិសកានិ តានិ សុប្បធំសិយានិ ហោន្តិ ចោរេហិ កុម្ភថេនកេហិ ឯវមេវ ខោ អានន្ទ យស្មឹ ធម្មវិនយេ លភតិ មាតុគ្គាមោ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជ្ជំ ន តំ ព្រហ្មចរិយំ ចិរដ្ឋិតិកំ

---

១ មាតុច្ឆាយាតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។ ២ ឱ. ម. សចេ អានន្ទ ។ ៣ ឯត្ថន្តរេ នទានិ អានន្ទ វស្សសហស្សានិ សទ្ធម្មោ តិដ្ឋេយ្យាតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។ ៤ ឱ. ម. ពហុត្ថិកានិ ។

ភិក្ខុនីខន្ធកៈ ព្រហ្មចារ្យមិនបានតាំងនៅយូរអង្វែង

ហើយគង់ក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ព្រះអានន្ទមានអាយុ លុះគង់ក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ បានក្រាបបង្គំទូលពាក្យនេះនឹងព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន គរុធម៌ទាំង ៨ យ៉ាង ព្រះនាងមហាបជាបតីគោតមី បានទទួលហើយ ព្រះមាតុច្ឆានៃព្រះមានព្រះភាគ បានឧបសម្បទារួចហើយ ។ ព្រះសម្ពុទ្ធទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលអានន្ទ បើប្រសិនណាជាមាតុគ្រាម មិនបានចេញចាកផ្ទះ ចូលមកកាន់ផ្នួស ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលតថាគតជ្រាបច្បាស់ហើយទេ ម្នាលអានន្ទ ព្រហ្មចារ្យនឹងបានតាំងនៅជាអង្វែង ព្រះសទ្ធម្មគឺអរហត្តផល ក៏នឹងបានតាំងនៅអស់ ១ ពាន់ឆ្នាំ ម្នាលអានន្ទ តែកាលណាមាតុគ្រាមចេញចាកផ្ទះចូលមកកាន់ផ្នួស ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលតថាគតជ្រាបច្បាស់ហើយ ម្នាលអានន្ទ ឥឡូវនេះ ព្រហ្មចារ្យមិនបានតាំងនៅយូរអង្វែងទេ ម្នាលអានន្ទ ឥឡូវនេះ ព្រះសទ្ធម្មនឹងឋិតនៅបានត្រឹមតែប្រាំរយឆ្នាំវិញ ម្នាលអានន្ទ មាតុគ្រាមបានចេញចាកផ្ទះចូលមកកាន់ផ្នួស ក្នុងធម្មវិ-ន័យគឺព្រហ្មចារ្យណា ព្រហ្មចារ្យនោះ មិនបានតាំងនៅយូរអង្វែងទេ ម្នាលអានន្ទ ប្រៀបដូចត្រកូលទាំងឡាយណានីមួយ ដែលមានស្ត្រីច្រើន មានប្រុសតិច ត្រកូលទាំងនោះ ពួកចោរលួចក្អមឆ្នាំង ក៏អាចចូលមកបំផ្លាញបានដោយងាយ ម្នាលអានន្ទ មាតុគ្រាមបានចេញចាកផ្ទះចូលមកកាន់ផ្នួស ក្នុងធម្មវិន័យ គឺព្រហ្មចារ្យណា ព្រហ្មចារ្យនោះ មិនតាំងនៅយូរអង្វែងទេ

ហោតិ សេយ្យថាបិ អានន្ទ សម្បន្នេ សាលិក្ខេត្តេ សេតដ្ឋិកា នាម រោគជាតិ និបតតិ ឯវំ តំ សាលិក្ខេត្តំ ន ចិរដ្ឋិតិកំ ហោតិ ឯវមេវ ខោ អានន្ទ យស្មឹ ធម្មវិនយេ លភតិ មាតុគ្គាមោ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជ្ជំ ន តំ ព្រហ្មចរិយំ ចិរដ្ឋិតិកំ ហោតិ សេយ្យថាបិ អានន្ទ សម្បន្នេ ឧច្ឆុក្ខេត្តេ មញ្ជេដ្ឋិកា នាម រោគជាតិ និបតតិ ឯវំ តំ ឧច្ឆុក្ខេត្តំ ន ចិរដ្ឋិតិកំ ហោតិ ឯវមេវ ខោ អានន្ទ យស្មឹ ធម្មវិនយេ លភតិ មាតុគ្គាមោ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជ្ជំ ន តំ ព្រហ្មចរិយំ ចិរដ្ឋិតិកំ ហោតិ សេយ្យថាបិ អានន្ទ បុរិសោ មហតោ តឡាកស្ស បដិកច្ចេវ ចាឡឹ[១] ពន្ធេយ្យ យាវទេវ ឧទកស្ស អនតិក្កមនាយ ឯវមេវ ខោ អានន្ទ មយា បដិកច្ចេវ ភិក្ខុនីនំ អដ្ឋ គរុធម្មា បញ្ញត្តា យាវជីវំ អនតិក្កមនីយាតិ ។

ភិក្ខុនីនំ អដ្ឋ គរុធម្មា និដ្ឋិតា ។

---

១ ឱ. ម. អាឡឹ ។

វិនយបិដក ចុល្លវគ្គ

ម្នាលអានន្ទ ប្រៀបដូចជារោគជាតិ ឈ្មោះសេតដ្ឋិកា (គ្រាវ) ធ្លាក់ចុះក្នុងស្រែស្រូវណា ដែលកំពុងតែលូតលាស់ល្អ ស្រែស្រូវនោះ មិនបានតាំងនៅយូរអង្វែង ដោយប្រការដូច្នេះ ម្នាលអានន្ទ មាតុគ្រាម បានចេញចាកផ្ទះចូលមកកាន់ផ្នួស ក្នុងធម្មវិន័យ គឺព្រហ្មចារ្យណា ព្រហ្មចារ្យនោះ មិនបានតាំងនៅយូរអង្វែងទេ ម្នាលអានន្ទ ប្រៀបដូចរោគជាតិឈ្មោះមញ្ជេដ្ឋិកា (ជង្គ័វគ្រាវ) ធ្លាក់ចុះ ក្នុងច្បារអំពៅណា ដែលកំពុងតែលូតលាស់ល្អ ច្បារអំពៅនោះ មិនបានតាំងនៅអង្វែង ដោយប្រការដូច្នេះ ម្នាលអានន្ទ គរុធម៌ ៨ ប្រការ ដែលតថាគតបានបញ្ញត្តហើយ ចំពោះភិក្ខុនីជាដំបូង ដើម្បីមិនឲ្យ (ភិក្ខុនី) ប្រព្រឹត្តកន្លងជរាបដល់អស់ជីវិត ម្នាលអានន្ទ ប្រៀបដូចជាបុរសប្រញាប់លើកទំនប់ទប់ទឹកស្រះដ៏ធំ ដើម្បីនឹងទប់ទឹកមិនឲ្យហូរចេញទៅជាជរាប ។

ចប់ គរុធម៌ទាំង ៨ របស់ពួកភិក្ខុនី ។

រៀបចំវាយអក្សរឡើងវិញនិងពិនិត្យតាមច្បាប់ដើមដោយ

គណៈកម្មការពុទ្ធិកវប្បធម៌អង្គការមូលនិធិវត្តបញ្ញាធំ

ការវាយអក្សរ និងបោះពុម្ពសាឡើងវិញនូវសៀវភៅភិក្ខុនីបាតិមោក្ខបាលី និងសេចក្តីប្រែជាភាសាខ្មែរ ដែលជាស្នាដៃ របស់លោកអ្នកប្រាជ្ញជំនាន់មុន គឺអាស្រ័យដោយការមើលឃើញនូវកត្តាចាំបាច់មួយចំនួនដូចខាងក្រោម ៖

- ឯកសារដើម ត្រូវបានថតចម្លងច្រើនសា ធ្វើឲ្យមានលក្ខណៈមិនច្បាស់ពិបាកក្នុងការអាន
- រក្សាស្នាដៃវប្បធម៌ព្រះពុទ្ធសាសនាឲ្យគង់វង្សស្ថិតស្ថេរ
- តម្រូវការរបស់សិក្ខាកាមអ្នកប្រាថ្នាចង់យល់ដឹងនូវខ្លឹមសារពុទ្ធសាសនា
- ផ្សាយនូវធម្មទាន ធ្វើឲ្យព្រះពុទ្ធសាសនាកាន់តែមានភាពរីកចម្រើនរុងរឿងក្នុងលោក

ដោយកុសលផលបុណ្យទាំងអម្បាលមាណ ដែលកើតអំពីធម្មទាននេះ

សូមឲ្យព្រះពុទ្ធសាសនាផ្សាយទៅគ្រប់ទិសទីទូទាំងសកលលោក

សូមឲ្យសព្វសត្វទាំងឡាយទាំងពួងបាននូវសេចក្តីសុខសួស្តី

សូមឲ្យមនុស្សគ្រប់ជាតិសាសន៍មានភាតរភាពនឹងគ្នា

សូមឲ្យពិភពលោកទាំងមូលមានសុខសន្តិភាព ។

ក្នុងករណីដែលលោកអ្នកអានបានពើបប្រទះនូវកំហុសឆ្គងណាមួយ ចង់ឲ្យយើងកែតម្រូវ ឬចង់បានសៀវភៅធម៌យកទៅអាន សូមទាក់ទងមកយើងខ្ញុំតាមអាសយដ្ឋានដូចខាងក្រោមៈ

វត្តបញ្ញា សង្កាត់ក្រាំងធ្នង់ ខណ្ឌសែនសុខ រាជធានីភ្នំពេញ

លេខទូរស័ព្ទ: (៨៥៥) ១២ ៩៦១ ៤២៩, (៨៥៥) ៨៨៧ ៩៦១ ៤២៩

អ៊ីមែល: maha.panna@gmail.com

គេហទំព័រ: http://www.mahapanna.org